

# ROGER ZELAZNY

## AMBER



Sângele din Amber

VII

## **Sângele din Amber**

**Roger Zelazny**

***Blood of Amber***

Copyright © 1986 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2008 pentru prezenta ediție  
în limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

[www.tritonic.ro](http://www.tritonic.ro)

[www.tritonic.ro/blog](http://www.tritonic.ro/blog)

Colecția: fantasy

Coordonator: MUGUR CORNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

**Sângele din Amber (Amber 7) / Roger Zelazny ;**

trad.: Eugen Cristea - București : Tritonic, 2008

ISBN 978-973-733-225-7

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Ilustrația copertei: © Jaimie Duplass / Dreamstime.com

Redactor: MIRELA NECULCEA

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 384 / aprilie 2008

Bun de tipar: mai 2008

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

**ROGER ZELAZNY**

# **SÂNGELE DIN AMBER**

Traducere de EUGEN CRISTEA



**Roger Zelazny** (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria Amber cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

## REFLECȚII ÎNTR-O GROTĂ DE CRISTAL

Viața mea a fost relativ liniștită vreme de opt ani — neținând cont de datele de 30 aprilie, când cineva a încercat invariabil să măucidă. În afară de asta, cariera academică concentrată pe știința computerelor mergea destul de bine și slujba mea de patru ani la „Grand Design“ s-a dovedit a fi o experiență profitabilă, permițându-mi să folosesc ceea ce învățasem într-o împrejurare care-mi plăcea, lucrând la un proiect propriu în domeniu. Aveam un prieten bun în persoana lui Luke Raynard, care lucra la aceeași companie, la vânzări. Navigam cu micuțul meu vaporas, făceam jogging în mod regulat...

Totul s-a prăbușit în acest 30 aprilie, exact când credeam că lucrurile sunt pe punctul de a se rezolva. Proiectul meu drag, Ghostwheel, era realizat; îmi părăsisem slujba, îmi împachetasem lucrurile și eram gata să plec spre umbre mai înverzite. Rămăsesem atât de mult în oraș numai pentru că se apropia ziua aceea fascinant de morbidă, și de data asta aveam de gând să descopăr cine se află în spatele atentatelor la viața mea și de ce.

În timpul micului dejun din dimineata aceea își făcuse apariția Luke, cu un mesaj din partea fostei mele prietene, Julia. Biletul ei spunea că vrea să mă vadă iar. Așa că m-am dus la ea acasă, unde am găsit-o moartă, ucisă evident de aceeași creatură asemănătoare unui câine care mai apoi m-a atacat pe mine. Am reușit să ucid creatura. O rapidă cercetare a apartamentului înainte de a părăsi locul acțiunii a dat la iveală un pachet cu cărți de joc ciudate, pe care l-am luat cu mine. Semănau mult prea mult cu Taroturile magice din

Amber și Haos pentru ca un vrăjitor ca mine să nu fie interesat de ele.

Da, sunt un vrăjitor. Sunt Merlin, fiul lui Corwin din Amber și al Darei din Curțile Haosului, cunoscut prietenilor și cunoștințelor locale drept Merle Corey: inteligent, fermecător, mualit, athletic... Pentru detalii, citiți Castiglione și Lordul Byron, întrucât sunt modest, rezervat și taciturn în egală măsură.

Cărțile s-au dovedit a fi obiecte magice originale, ceea ce părea să se potrivească, deoarece aflasem că, după ce ne despărțisem, Julia îi ținea de urât unui ocultist numit Victor Melman. O vizită la studioul acestui domn s-a concretizat în tentativa lui de a mă ucide într-o manieră rituală. Am reușit să mă eliberez din constrângerile ceremonialului și, cumva, i-am pus câteva întrebări, înainte ca împrejurările și entuziasmul meu să aibă drept rezultat moartea lui. Destul cu ritualurile.

Aflasem de la el suficiente lucruri ca să-mi dau seama că nu fusese decât o unealtă. Altcineva, evident, îl silise să se sacrifice — și părea destul de posibil ca cealaltă persoană să fie răspunzătoare de moartea Juliei și de impresionanta mea colecție de zile de 30 aprilie.

Am avut prea puțin timp ca să reflectez la aceste chestiuni, totuși, pentru că la scurtă vreme după aceea am fost mușcat (da, la propriu) de către o roșcată atrăgătoare care s-a materializat în apartamentul lui Melman, imediat după scurta mea conversație telefonică în care am încercat să mă dau drept Melman. Mușcătura ei m-a paralizat, dar am izbutit să dispar înainte de a-și face total efectul, folosind una dintre cărțile magice pe care le găsisem în apartamentul Juliei. Cartea m-a teleportat lângă un sfinx, lucru care mi-a permis să-mi revin, astfel încât să pot juca acele ridicole ghicitori pe care le iubesc atât de mult sfincșii, deoarece te mănâncă atunci când pierzi. Despre acest sfinx special nu pot spune decât că nu era un adevărat cavalier.

Oricum, am revenit pe umbra Pământ, unde am fost uluit să descopăr că în absența mea apartamentul lui Melman se transformase în cenușă. Am încercat să-i telefonez lui Luke,

deoarece voiam să luăm cina împreună, și am aflat că plecase din motel, lăsându-mi un mesaj în care-mi spunea că plecase cu afaceri în New Mexico, unde va și sta. Receptionerul mi-a dat și un inel cu piatră albastră pe care-l uitase Luke, și l-am luat cu mine ca să i-l înapoiez când ne vom vedea.

Am zburat spre New Mexico, prinzându-l în cele din urmă pe Luke în Santa Fe. În timp ce-l așteptam în bar să se pregătească pentru cină, un tip pe nume Dan Martinez m-a luat la întrebări, dând senzația că Luke îi propusese o afacere și că voia să fie sigur că e demn de încredere și că poate livra marfa. După cină, Luke și cu mine am plecat cu mașina în munți. Martinez ne-a urmărit și a început să tragă în timp ce noi admiram noaptea. Probabil că hotărâse că Luke nu e demn de încredere sau nu putea să livreze marfa. Luke m-a surprins când a scos o armă și a tras în Martinez. După care s-a petrecut ceva și mai ciudat. Luke m-a strigat pe nume — numele meu adevărat, pe care nu i-l spusese niciodată — și a amintit de descendența mea și mi-a spus să intru în mașină și să plec naibii de acolo. Și-a întărit spusele trăgând un foc în pământ lângă picioarele mele. Întrucât chestiunea nu părea deschisă conversației, am luat-o din loc. Mi-a mai spus să distrug acele Atuuri ciudate care-mi salvaseră deja viața încă o dată. Și am mai aflat că-l cunoscuse pe Victor Melman...

Nu m-am îndepărtat prea mult. Am parcat la poalele dealului și m-am întors pe jos. Luke dispăruse. La fel și cadavrul lui Martinez. Luke nu s-a întors la hotel nici în noaptea aceea, nici a doua zi, așa că am plecat. Singura persoană în care eram sigur că pot să mă încred și care mi-ar fi putut da un sfat bun era Bill Roth. Bill era un avocat care locuia în nordul New-York-ului și care fusese cel mai bun prieten al tatălui meu. M-am dus să-i fac o vizită și i-am spus povestea mea.

Bill m-a făcut să mă îndoiesc și mai mult de Luke. Luke, apropo, e un atlet înăscut, înalt, istet, roșcat, cu o îndemânare ieșită din comun — și, deși am fost prieteni mulți ani, nu știam mai nimic (după cum a subliniat Bill) despre viața lui.

Un tânăr din vecini, pe nume George Hansen, a început să bântuie pe lângă casa lui Bill, punând întrebări ciudate. Am



primit un telefon straniu, cu întrebări asemănătoare. Amândouă persoanele păreau curioase să afle numele mamei mele. Firește, am mințit. Faptul că mama mea e membră a aristocrației negre de la Curțile Haosului nu-i privea pe ei. Numai că apelatorul vorbea limba mea, Thari, ceea ce m-a făcut destul de curios ca să-i propun o întâlnire și un schimb de informații, chiar în seara aceea la barul contry-clubului din localitate.

Dar unchiul Random, Rege al Amberului, m-a chemat acasă înainte de asta, în timp ce Bill și cu mine eram plecați. George Hansen, după cum s-a dovedit, ne-a urmărit și voia să ne însotească atunci când am traversat umbrele realității. Neplăcut; nu fusese invitat. L-am luat pe Bill cu mine pentru că nu voiam să-l las cu cineva care se comporta atât de neobișnuit.

Am aflat de la Random că Unchiul meu Caine murise de glonțul unui asasin și că cineva încercase să-l ucidă și pe Unchiul Bleys, dar nu reușise decât să-l rănească. Sujba de înmormântare a lui Caine urma să fie a doua zi.

În seara aceea, am respectat întâlnirea de la country-club, numai că misteriosul meu apelator era de negăsit. Totuși, n-a fost totul pierdut, întrucât am făcut cunoștință cu o frumoasă doamnă pe nume Meg Devlin — și cum un lucru duce implicit la un altul, am ajuns la ea acasă și ne-am cunoscut mult mai bine. Apoi, într-un moment în care aș fi crezut că nu se gândește la nimic altceva decât la prezent, m-a întrebat cum o chema pe maică-mea. Așa că la naiba, i-am spus. Nu mi-a trecut prin minte decât mai târziu că e posibil ca tocmai Meg să fi fost persoana cu care trebuia să mă întâlnesc la bar.

Legătura noastră a fost prematur întreruptă de un telefon din hol — din partea unui bărbat, chipurile soțul lui Meg. Am făcut ceea ce ar fi făcut orice gentleman. Am plecat naibii iute de-acolo.

Mătușa mea Fiona, care e vrăjitoare (diferită de mine ca stil), n-a fost de acord cu întâlnirea mea. Și, de fapt, a fost și mai puțin de acord cu Luke, pentru că m-a întrebat dacă nu am o fotografie de-a lui, după ce i-am povestit câte ceva despre el. I-am arătat o fotografie pe care o aveam în portofel, care-l includea și pe Luke în grup. Aș fi jurat că l-a recunoscut, deși

n-a vrut să admită. Dar faptul că ea și fratele ei Bleys au dispărut amândoi din Amber chiar în noaptea aceea părea mai mult decât o coincidență.

Ritmul evenimentelor s-a accelerat și mai mult după asta. O tentativă grosolană de a distruge o mare parte din familie cu o bombă a fost făcută a doua zi, după înmormântarea lui Caine. Pretinsul asasin a scăpat. Mai târziu, Random a fost tulburat după o scurtă demonstrație din partea mea a puterii Ghostwheel-ului, proiectul meu drag, hobby-ul meu, preocuparea mea în afara serviciului în timpul anilor petrecuți la „Grand Design“. Ghostwheel este un — ei bine, a început prin a fi un computer care, pentru a funcționa, cerea un set de legi fizice diferit, altele decât cele pe care le învățasem în școală. Implica ceea ce s-ar putea numi magie. Dar am găsit un loc unde putea fi construit și putea funcționa, și l-am creat acolo. Încă se programa singur când l-am lăsat acolo. Se pare că devenise simțitor și cred că asta l-a înspăimântat pe Random. Mi-a ordonat să merg acolo și să-l opresc. Nu prea mi-a plăcut ideea, dar am plecat.

În trecerea mea prin Umbră am fost urmărit; am fost hărțuit, amenințat și chiar atacat. Am fost salvat din foc de o doamnă stranie care, mai târziu, a murit într-un lac. Am fost apărat de fiare nă râvase de către un individ misterios, și salvat dintr-un cutremur bizar de către aceeași persoană — care s-a dovedit a fi Luke. M-a însoțit către bariera finală, pentru o confruntare cu Ghostwheel. Creația mea era cam supărată pe mine și ne-a alungat prin intermediul unei furtuni-umbră — o chestie în care nu e prea plăcut să fii prins, cu sau fără umbrelă. Am reușit să scăpăm de vremea schimbătoare prin intermediul unuia dintre Atuurile Mortii, întrucât am sincronizat ciudatele cărți din apartamentul Juliei.

Ne-am trezit în fața unei grote de cristal albastru și Luke m-a poftit înăuntru. Bunul Luke. După ce a avut grijă de proviziile mele, m-a făcut prizonier. Când mi-a spus cine e, mi-am dat seama că există o asemănare cu tatăl lui, lucru care o speriasse pe Fiona când îi văzuse fotografia. Pentru că Luke era fiul lui Brand, asasin și neântrecut trădător, care aproape că distrusese regatul și restul universului odată cu el, cu câțiva

ani în urmă. Din fericire, Caine îl ucisese înainte de a-și duce planurile la îndeplinire. Luke, am aflat apoi, era cel care-l ucisese pe Caine, ca să-și răzbune tatăl (și s-a dovedit că aflase vestea despre moartea tatălui său într-un 30 aprilie, și avea un mod ciudat de a respecta această aniversare de-a lungul anilor.) Ca și Random, fusese și el impresionat de Ghostwheel-ul meu și mi-a spus că urma să rămân prizonierul lui, fiindu-i trebuincios în eforturile de a dobândi controlul mașinăriei, considerând-o a fi arma perfectă pentru a distruge restul familiei.

A plecat să-și continue acțiunea și eu am descoperit rapid că puterile mele erau neutralizate de o proprietate neobișnuită a grotei, lăsându-mă să vorbesc cu nimeni altcineva decât cu tine, Frakir, tu neavând aici pe nimeni de strangulat...

Ai vrea să asculți câteva măsuri din „Over the Rainbow“?\*

---

\* „Somewhere Over The Rainbow“ — celebru cântec de Harold Arlen din nu mai puțin celebrul „Vrăjitor din Oz,“. (n.t.)

Am zvârlit cât colo mânerul după ce spada s-a frânt. Arma nu-mi fusese de niciun folos împotriva mării albastre a peretelui în locul pe care-l luasem a fi drept cea mai subțire porțiune. Câteva mici așchii de piatră zăceau la picioarele mele. Le-am ridicat și le-am frecat unele de altele. Nu așa puteam evada de aici. Singura ieșire părea a fi pe drumul pe care intrasem, și nu era posibilă.

M-am întors în „locuința“ mea, asta însemnând porțiunea grotelor unde îmi azvârlisem sacul de dormit. M-am așezat pe sacul cafeniu și greu, am scos dopul unei sticle de vin și am luat o gură. Transpirasem binișor lovind peretele.

În clipa aceea, Frakir se agită pe încheietura mâinii, se descolăci parțial și se târî în palma mâinii stângi, pentru a se înfășura în jurul celor două așchii albastre pe care încă le țineam în mână. Se înnodă peste ele, apoi se lăsă să atârne și se mișcă precum un pendul. Am pus sticla deoparte și am privit. Arcul descris de mișcarea lui era paralel cu direcția în lungime a tunelului căruia acum îi spuneam „acasă“. Agitația continuă poate cam un minut. Apoi se retrase în sus, oprindu-se când ajunsese pe dosul mâinii. Dădu drumul așchiilor la baza celui de-al treilea deget și reveni la poziția lui normală, ascuns peste încheietură.

Am privit. Am ridicat lampa cu ulei pâlپătoare și am examinat pietrele. Culoarea lor...

Da.

Văzute pe piele, semănau cu piatra de pe inelul lui Luke pe care-l luasem de la motelul „New Line“ cu ceva timp în urmă. Coincidență? Sau exista o legătură? Ce încercase să-mi

spună șnurul meu de strangulat? Și unde mai văzusem o altă piatră asemănătoare?

Pe lanțul de chei al lui Luke. Avea o piatră albastră, montată pe o bucată de metal... Și unde mai văzusem încă una?

Cavernele în care eram prizonier aveau puterea de a bloca Atuurile și magia Logrus-ului meu. Dacă Luke purta cu el pietre din pereții ăștia, exista probabil un motiv deosebit. Oare ce alte proprietăți mai posedau?

Am încercat aproape o oră să aflu ceva despre natura lor, dar au rezistat încercărilor Logrus-ului. În cele din urmă, scârbit, le-am pus în buzunar, am mâncat niște pâine cu brânză și am mai luat o înghițitură de vin.

Apoi m-am ridicat și am făcut încă o dată traseele, inspecându-mi capcanele. Eram deja prizonier în locul ăsta de cel puțin o lună. Străbătusem toate tunelurile, coridoarele, micile grote, căutând o ieșire. Niciuna nu mi-a oferit vreo cale de scăpare. Au fost momente când alergasem ca un dement prin ele și îmi însângerasem încheieturile pe zidurile lor reci. Erau momente când mă deplasam lent, căutând crăpături și fisuri. Încercasem în mai multe rânduri să dizloc bolovanul care bloca intrarea — zadarnic. Era ținut în loc și nu-l puteam clinti. Se pare că voi rămâne aici multă vreme...

Capcanele mele...

Toate erau exact așa cum fuseseră ultima oară când le verificasem, bolovani pe care natura îi lăsase să zacă într-o manieră tipic neglijentă, sprijiniți la înălțime și gata să fie eliberați din blocajul lor atunci când cineva s-ar fi împiedicat de sfoara de împachetat, mascată de umbră, pe care o luasem din lăzile din depozit.

Cineva?

Luke, firește. Cine altul? El era cel care mă făcuse prizonier. Și dacă revenea — nu, *când* revenea — capcanele ascunse îl vor aștepta. Era înarmat. M-ar fi dezavantajat, aflându-se deasupra intrării, dacă l-aș fi așteptat pur și simplu dedesubt. Nici vorbă. Nu voi fi acolo. Va trebui să-l fac să intre după mine — și atunci...

Ușor tulburat, m-am întors în apartamentele mele.

Cu mâinile la ceafă, am zăcut acolo și mi-am revizuit planurile. Arcanele puteau ucide un om și eu nu-l voiam pe Luke mort. Asta n-avea nimic de-a face cu sentimentul, cu toate că până de curând îl considerasem pe Luke un bun prieten — până în clipa în care am aflat că-l ucisese pe Unchiul meu Caine și părea hotărât să distrugă și restul rubedeniilor mele din Amber. Asta deoarece Caine îl ucisese pe tatăl lui Luke — Unchiul meu Brand — un tip pe care oricine ar fi fost fericit să-l elimine. Da, Luke — sau Rinaldo, așa cum îl știam acum — era vărul meu, și avea un motiv să se implice într-una dintre răzbunările noastre în familie. Totuși, a te război cu toată lumea mi s-a părut un pic exagerat.

Dar nici înrudirea prin sânge, nici sentimentalismul nu m-au determinat să demontez capcanele mele. Îl voiam în viață pentru că erau prea multe lucruri pe care nu le înțelegeam și, probabil că nu le voi înțelege niciodată dacă aş muri fără să le aflu.

Jasra... Atuurile Morții... Mijloacele prin care fusesem urmărit atât de ușor prin Umbră... Întreaga poveste a relației lui Luke cu pictorul și ocultistul nebun Victor Melman... Tot ce știa despre Julia și moartea ei...

Am luat-o de la capăt. Am demontat arcanele. Noul plan era unul simplu și se baza pe ceva despre care Luke n-avea habar.

Mi-am pus sacul de dormit într-o nouă poziție, în tunelul situat chiar în afara încăperii al cărei tavan susținea intrarea blocată. Am dus în același loc și câteva pachete cu hrană. Eram hotărât să rămân în apropierea tunelului cât mai mult timp posibil.

Capcana cea nouă era foarte simplă: directă și aproape inevitabilă. Odată instalată, nu mai era nimic altceva de făcut decât de așteptat. De așteptat și de reamintit. Și de plănuit. Trebuia să le fac zile fripte celorlalți. Trebuia să fac ceva cu Ghostwheel-ul meu. Trebuia să aflu ce știe Meg Devlin. Trebuia să... o mulțime de lucruri.

Am așteptat. M-am gândit la furtunile din Umbră, la visuri, la Atuurile straniei și la Doamna din Lac. După o lungă perioadă în care m-am lăsat purtat de curent, viața mea devenise foarte

aglomerată în doar câteva zile. Apoi această lungă perioadă în care n-am făcut nimic. Singura mea consolare era că, probabil, această scurgere a timpului îi deruta pe cei mai mulți dintre cei care prezentau interes pentru mine în clipa asta. S-ar putea ca luna mea petrecută aici să reprezinte o singură zi în Amber, sau chiar mai puțin. Dacă aș putea să mă eliberez curând de aici, urmele pe care mi-aș fi dorit să le examinez ar putea fi relativ proaspete.

Mai târziu, am stins lampa și m-am dus la culcare. Prin lentilele de cristal ale închisorii mele pătrundea suficientă lumină, mărimdu-se și micșorându-se astfel încât să disting ziua de noapte în lumea exterioară și să-mi păstrez mica mea serie de obiceiuri în concordanță cu ritmurile ei.

Pe parcursul următoarelor trei zile am frunzărit din nou jurnalul lui Melman — un material bogat în aluzii și sărac în informații utile — și aproape că am reușit să mă conving că „Cel cu Glugă“, așa cum îl numea pe vizitatorul și învățătorul lui, fusese probabil Luke. Cu excepția câtorva referiri la androginism, ceea ce m-a uluit. Referirile la sacrificiul Fiului Haosului spre finalul volumului erau ceva pe care aș fi putut-o lua personal, în lumina faptului că aflasem că Melman își pusese în gând să mă distrugă. Dar dacă Luke era cel ce o făcuse, cum se explică atitudinea lui ambiguă pe muntele din New Mexico, când mă sfătuisese să distrug Atuurile Morții și mă îndepărtase, ca și cum ar fi vrut să mă apere de ceva? Și apoi recunoscuse că e autorul multora dintre primele atentate la viața mea, dar le negase pe ultimele. N-ar fi avut niciun motiv să facă asta, decât dacă ar fi fost într-adevăr responsabil de toate. Ce altceva ar putea fi implicat? Cine altcineva? Și cum? În mod evident existau piese lipsă în puzzle, numai că eu simțeam că sunt neânsemnate, ca și cum cel mai mic fragment al unei noi informații și cea mai ușoară scuturare a modelului vor provoca brusca așezare a pieselor în locul potrivit, dând naștere unei imagini pe care, de fapt, o avusesem tot timpul sub ochi.

Ar fi trebuit să mă gândesc că vizita va avea loc noaptea. Ar fi trebuit, dar n-am făcut-o. Mi-am dat seama că mi-aș fi modificat ciclul somnului și aș fi fost treaz și alert. Chiar dacă

mă simțeam destul de încrezător în eficiența capcanei mele, fiecare mic amănunt e important în chestiuni cu adevărat cruciale.

Dormeam adânc, și zgomotul deranjant al pietrei pe piatră era ceva distant. M-am mișcat lent în timp ce zgomotele continuau și au trecut câteva secunde înainte de a cupla circuitele potrivite ca să înțeleg ce se petrece. Atunci m-am ridicat, cu mintea încă încetoșată, și m-am ghemuit lângă peretele încăperii celei mai apropiate de intrare, frecându-mă la ochi, trecându-mi degetele prin păr, căutând starea de alertă pierdută pe țărmul somnului care se îndepărta.

Primele sunete pe care le-am auzit trebuie că însoțiseră deplasarea penelor, care probabil fixaseră piatra sau bascularea bolovanului. Sunetele neîntrerupte erau înăbușite, fără ecou —exterioare.

Așa că am îndrăznit să arunc o privire rapidă în încăpere. Nu era nimic deschis, ca să se vadă stelele. Vibrațiile de deasupra continuau. Zgomotele de lovituri erau acum urmate de un altul, un scrâșnet constant, supărător. O minge de lumină cu un halo difuz strălucea prin piatra transparentă a tavanului. Un felinar, am presupus. Prea constant ca să fie o torță. Și o torță ar fi fost ineficace în împrejurările de față.

Apăru un semicerc de cer, cu două stele în partea de jos. Se lărgi și am auzit respirația greoaie și mormăitul a ceea ce mi-am zis că ar fi doi bărbați.

Extremitățile mă furnică în timp ce simțeam cum un plus de adrenalină își face trucul biologic în interior. Nu contasem pe faptul că Luke va veni însoțit. Planul meu lipsit de pericole nu putea da rezultate în cazul de față — ceea ce însemna că eu eram cel păcălit.

Bolovanul se rostogolea mult mai rapid acum și nu era timp nici măcar pentru o blasfemie în vreme ce mintea mea alergia, concentrată pe mersul acțiunii și asumându-și atitudinea potrivită.

Am chemat imaginea Logrusului și aceasta căpătă formă dinaintea mea. M-am ridicat în picioare, încă sprijinindu-mă de perete, și am început să-mi mișc brațele astfel încât să coincidă cu mișcările aparent dezordonate ale membrilor celor



două apariții. În clipa în care am ajuns la o legătură satisfăcătoare, zgomotele de deasupra încetaseră.

Deschizătura era acum liberă. Câteva clipe mai târziu, lumina se ridică și se deplasă spre ea.

Am pășit în încăpere și am întins mâinile. În clipa în care bărbații, scunzi și negri, apărură deasupra mea, planul meu inițial era complet contramandat. Amândoi aveau în mână dreaptă pumnale scoase din teacă. Niciunul nu era Luke.

Am întins mâinile cu mânușile de armură ale Logrusului și l-am înșfăcat pe fiecare de gât. Am strâns până când au leșinat în strânsoarea mea. Am mai strâns un pic, apoi le-am dat drumul.

În timp ce dispăreau din raza vizuală, m-am agățat de buza înaltă a intrării cu liniile mele de forță incadescente și m-am tras sus odată cu ele. Când am ajuns la deschizătură m-am oprit să-l recuperez pe Frakir, care era încolăcit în partea de dedesubt. Asta fusese capcana mea. Luke, sau oricare altul, ar fi trebuit să treacă printr-un laț ca să intre, un laț gata să se strângă instantaneu în jurul oricui ar fi trecut prin el.

Acum, totuși...

O dâră de foc alerga pe panta din dreapta. Felinarul căzut se făcuse țandări și combustibilul răspândit devenise un râuleț în flăcări. Indivizii pe care îi strangulasem zăceau lăbărtați de-o parte și de alta. Bolovanul care blocase deschizătura rămăsese în stânga și cumva în spatele meu. Am rămas unde mă aflam — capul și umerii deasupra deschizăturii, ținându-mă pe coate — cu imaginea Logrus-ului dansându-mi între ochi, cu furnicăturile calde ale liniilor lui de forță încă trecându-mi prin brațe, Frakir deplasându-se de pe umărul stâng în josul bicepsului.

Aproape că fusese prea simplu. Nu mi-l imaginam pe Luke având încredere în doi lachei care să mă ia la întrebări, să mă ucidă sau să mă transporte — oricare le-ar fi fost misiunea. Din cauza asta nu ieșisem total, ci scanam împrejurimile învăluite de noapte din poziția avantajoasă a unei relative sigurante.

Prevăzător pentru o schimbare. Pentru că altcineva împărțea noaptea cu mine. Era destul de întuneric, chiar și

cu dâra de foc care se micșora, pentru ca vederea mea normală să nu m-ajute să-mi ofere această informație. Dar atunci când chem Logrusul, setul mental care îmi dă viziunea imaginii sale îmi permite să văd, în egală măsură, și alte manifestări non-fizice.

Astfel că am detectat o asemenea imagine lângă un copac din stânga mea, printre umbre, unde n-aș fi văzut silueta umană în fața căreia plutea. Și avea un model straniu, amintind de cel al Amberului; se rotea ca o morișcă lentă, întinzând lujere de lumină galbenă ca un fum. Acestea se deplasau spre mine prin noapte și priveam fascinat, știind deja ce voi face când va sosi clipa.

Erau patru moriști mari și veneau lent, cercetând atent. Când au ajuns la câțiva iarzi de mine se opriră, încetiniră viteza, apoi izbiră asemeni cobrelor. Măinile mele erau împreunate și ușor încrucișate, cu extremitățile Logrusului întinse. Le-am separat cu o singură mișcare de rotație, împingându-le ușor înainte în răstimp. Acestea izbiră lujerii galbeni, răspândindu-i pentru a fi aruncați înapoi asupra modelului lor. Am simțit o furnicătură în antebrate în timp ce se întâmpla asta. Apoi, folosindu-mi prelungirea mâinii drepte ca pe o spadă, am izbit în modelul acum pâlپător ca și cum ar fi fost un scut. Am auzit un scurt țipăt ascuțit când imaginea aceea deveni neclară și am izbit din nou rapid, m-am târât afară din gaură și am pornit în josul pantei, cu dureri în braț.

Imaginea — orice o fi fost — se topi și dispăru. Atunci, totuși, am putut distinge mai clar silueta aplecată lângă trunchiul copacului. Părea a fi a unei femei, cu toate că nu-i puteam distinge trăsăturile din cauza unui mic obiect pe care-l ridicase și acum îl ținea în fața ei cam la nivelul ochilor. Temându-mă să nu fie o armă, l-am lovit cu o prelungire a Logrusului, sperând să i-l smulg din mână.

Atunci m-am poticnit, pentru că am simțit un recul care mi-a izbit brațul cu o forță considerabilă. Se pare că obiectul pe care-l izbisem se afla sub imperiul unei vrăji foarte puternice. Cel puțin am avut satisfacția să văd că și doamna se clătina. Scoase și un țipăt scurt, dar se ținu tare de obiect.

O clipă mai târziu, o slabă strălucire policromă apăru în jurul lui și mi-am dat seama ce era. Tocmai direcționasem forța Logrusului împotriva unui Atu. Trebuia să ajung acum la ea, fie numai să aflu cine e.

Numai că în timp ce mă năpusteam înainte mi-am dat seama că nu pot ajunge la ea în timp. Doar dacă...

L-am smuls pe Frakir de pe umăr și l-am pus de-a lungul liniei de forță a Logrusului, manipulându-l în direcția potrivită și dându-i ordinele în timp ce zbura.

Din noul meu unghi de vedere și din haloul slab ca un curcubeu care o înconjura acum, am văzut, în sfârșit, chipul doamnei. Era Jasra, cea care aproape mă ucisese cu o mușcătură în apartamentul lui Melman. Într-o clipă urma să dispară, luând cu ea șansa de a căpăta unele răspunsuri de care ar putea depinde viața mea.

— Jasra! am strigat, încercând să-i zădărnicesc concentrarea.

N-am reușit, dar a făcut-o Frakir. Coarda mea de strangulat, acum cu o strălucire argintie, o prinse de gât, alcătuind din celălalt capăt o lesă cu care o înlănțui strâns de creanga care atârna în apropiere, în stânga Jasrei.

Doamna începu să dispară, aparent fără să-și dea seama că era prea târziu. Nu putea să se teleporteze prin Atu fără să se decapiteze singură.

Pricepu pe dată. I-am auzit strigătul gâlgăit în timp ce reveni, deveni materială, își pierdu haloul, lăsă să cadă Atuul și se încheștă de coarda care-i înconjura gâtul.

Am ajuns lângă ea, am pus mâna pe Frakir, care își descolăci un capăt de pe creanga copacului și îl repuse în jurul încheieturii mele.

— Bună seara, Jasra, am spus, împingându-i capul pe spate. Încearcă din nou mușcătura otrăvită și o să ai nevoie de o proteză pentru gât. Pricepi?

Încercă să vorbească, dar nu izbuti. Încuviință.

— O să slăbesc un pic coarda, am spus, ca să-mi poți răspunde la întrebări.

Am slăbit strânsoarea lui Frakir pe gâtul ei. Jasra începu să tușească și mă învrednici cu o privire care ar fi transformat

nisipul în sticlă. Obiectul ei magic dispăruse complet, așa că am procedat la fel cu Logrusul.

— De ce mă urmărești? am întrebat. Ce sunt eu pentru tine?

— Fiul pierzaniei! spuse și încercă să mă scuipe, dar probabil că gura îi era prea uscată.

Am tras scurt de Frakir și tuși iar.

— Răspuns greșit, am spus. Mai încearcă.

Dar ea zâmbi, cu privirea mutându-se spre un punct dincolo de mine. Am menținut strânsoarea lui Frakir și am îndrăznit să arunc o privire. Aerul începuse să tremure în spatele meu și în dreapta, într-o evidentă pregătire a cuiva care se teleporta.

În clipa aceea nu mă simțeam pregătit să fac față unei noi amenințări, așa că am băgat mâna liberă în buzunar și am scos un teanc de Atuuri ale mele. Al Florei era deasupra. În ordine. O să meargă.

Mi-am îndreptat gândurile spre ea, prin lumina slabă, dincolo de suprafața cărții de joc. Am simțit cum îi captez atenția, urmată apoi de o bruscă stare de alertă. Apoi:

— Da...?

— Teleportează-mă! Grăbește-te! am spus.

— *E o urgență?* întrebă ea.

— Mai mult de atât, i-am spus.

— *Uh — okay. Hai.*

Aveam o imagine a ei în pat. Deveni mai limpede, mai limpede. Întinse mâna.

Am întins și eu mâna și am luat-o. Am înaintat exact când am auzit vocea lui Luke, urlând:

— Oprește-te!

Am continuat să avansez, târând-o pe Jasra după mine. Încercă să se tragă înapoi și izbuti să mă oprească în timp ce mă clătinam lângă marginea patului. Abia atunci l-am observat pe bărbatul bărbos, brunet, care mă privea cu ochi mari de pe partea opusă a patului.

— Cine...? Ce...? începu, în timp ce eu zâmbeam mohorât și îmi redobândeam echilibrul.

Silueta fantomatică a lui Luke apăru lângă prizoniera mea. Întinse mâna și apucă brațul Jasrei, trăgând-o de lângă mine.

Scoase un zgomot ca un gălgâit întrucât mișcarea îi întări strânsoarea lui Frakir în jurul gâtului.

La naiba! Și acum?

Flora se ridică brusc, cu chipul contorsionat, așternutul cu aromă de levănțică căzând în clipa în care-și repezi pumnul înainte cu o viteză surprinzătoare.

— Nenorocito! strigă. Mă mai ții minte?

Lovitura izbi falca Jasrei și cu greu am reușit să-l eliberez la timp pe Frakir, ca să nu fiu tras înapoi cu ea în brațele lui Luke, care aștepta.

Amândoi dispărură, și pâlpâirea la fel.

Între timp, tipul brunet se târâse de-a bușilea din pat și își culegea articolele de îmbrăcăminte. Odată culesese toate, nu îndrăzni să îmbrace vreunul dintre ele ci, pur și simplu, le ținu în față și se retrase cu spatele spre ușă.

— Ron! Unde pleci? întrebă Flora.

— Departe! răspunse și deschise ușa și ieși.

— Hei! Așteaptă!

— Nici vorbă! veni răspunsul din camera alăturată.

— La naiba! rosti ea, privind-mă. Ai și tu un stil de a te băga în viața oamenilor. Apoi: Ron! Cum rămâne cu cina? strigă.

— Trebuie să merg la psihanalist, se auzi vocea lui, urmată la scurt timp de trântitul altei uși.

— Sper că-ți dai seama ce poveste frumoasă tocmai ai distrus, îmi spuse Flora.

Am oftat.

— Când l-ai cunoscut? am întrebat.

Se încruntă.

— Ei bine, ieri, răspunse. Nu te sfii și zâmbește. Chestiile astea nu depind întodeauna de factorul timp. Pot spune chiar acum că era pe punctul de a fi ceva cu totul aparte. Să mai cred că un prostănac ca tine sau ca taică-tu să batjocorească o frumoasă...

— Iartă-mă, am spus. Mulțumesc că m-ai extras. Firește că se va întoarce. Pur și simplu l-am speriat de moarte. Cum poți să crezi că va renunța să se întoarcă, odată ce te-a cunoscut?

Zâmbi.

— Da, ești precum Corwin, zise. Prostănac, dar sensibil.

Se ridică și traversează spre dulap, scoase un halat de culoarea levănțicăi și-l trase pe ea.

— Ce-a fost toată chestia asta? rosti, legându-și cordonul la mijloc.

— E o poveste lungă...

— Atunci mai bine s-o ascult în timpul prânzului. Ți-e foame? întrebă.

Am rânjit.

— Se vede. Hai.

Mă conduse printr-o sufragerie de Provincie Franceză într-o spațioasă bucătărie de țară, plină de ceramică și tigăi din cupru. M-am oferit s-o ajut, dar ea îmi arată un scaun lângă masă și-mi spuse să mă așez.

În timp ce scotea nenumărate bunătăți din frigider, am spus:

— Mai întâi...

— Da?

— Unde ne aflăm?

— În San Francisco, răspunse.

— De ce ți-ai stabilit gospodăria aici?

— După ce am terminat afacerea aceea cu Random am hotărât să rămân. Orașul mi s-a părut din nou frumos.

Am pocnit din degete. Uitasem că fusese trimisă să afle cine e proprietarul depozitului unde Victor Melman își avea apartamentul și studioul, și unde „Brutus Storage“ avea o provizie de muniție care funcționa în Amber.

— Deci, cine era proprietarul depozitului? am întrebat.

— „Brutus Storage“, răspunse. Melman îl închiriasse de la ei.

— Și cine e proprietarul „Brutus Storage“?

— J. B. Rand, Inc.

— Adresa?

— Un birou în Sausalito. A fost eliberat acum două luni.

— Cei care erau proprietari au lăsat vreo adresă pentru chiriaș?

— Doar o cutie poștală. Care a fost și ea abandonată.

Am dat din cap.

— Bănuiam că e ceva de genul ăsta, am spus. Acum povestește-mi despre Jasra. Evident că o cunoști pe doamna. Pufni.

— Nu e o doamnă, spuse. Era o curvă de lux atunci când am cunoscut-o.

— Unde?

— În Kashfa.

— Unde-i asta?

— Un mic regat interesant din umbră, puțin după capătul Cercului de Aur al celor cu care Amberul face negoț. Splendore barbară lăsată în paragină și chestii de-astea. E un fel de relicvă culturală.

— Atunci, cum de știi de el?

Se opri o clipă, amestecând ceva într-un castron.

— Oh, obișnuiam să-i țin de urât unui nobil din Kashfa, pe care-l întâlnisem într-o zi într-o pădure. Ieșise la o vânătoare cu șoimi și s-a întâmplat să-mi scrântesc glezna...

— Uh, am intervenit, să nu ne pierdem în amănunte. Și Jasra?

— A fost consoarta bătrânului rege Menillan. Îl juca pe degete.

— Ce ai împotriva ei?

— Mi l-a furat pe Jasrick când am fost plecată din oraș.

— Jasrick?

— Nobilul meu. Conte de Kronklef.

— Ce spunea Înălțimea Sa Menillan despre aceste aventuri?

— N-a știut niciodată. La vremea aceea era deja pe patul de moarte. A murit la puțin după aceea. De fapt, ăsta e motivul real pentru care ea îl dorea pe Jasrick. Era comandantul gărzii palatului și fratele lui era general. S-a folosit de ei ca să pună la cale o lovitură de palat când Menillan s-a stins din viață. Ultima oară auzisem că e regină în Kashfa și că se descoto-roșise de Jasrick. A primit ce merita, așa zice. Cred că țintea și el la tron, dar ea n-a vrut să-l împartă. I-a executat, pe el și pe frate-său, pentru trădare într-un fel sau altul. Jasrick era într-adevăr un tip chipeș... Totuși, nu prea deștept.

— Oamenii din Kashfa au vreo înzestrare fizică neobișnuită? am întrebat.

Zâmbi.

— Ei bine, Jasrick era un tip dat naibii. Dar n-aș folosi cuvântul „neobișnuit” pentru...

— Nu, nu, am întrerupt-o. Mă refeream la vreo anomalie a gurii — colți retractabili sau vreun dinte veninos sau ceva de genul ăsta.

— Uh-uh, spuse și n-aș putea zice că roșeața ei se datora căldurii de la sobă. Nimic de genul ăsta. Sunt construiți conform standardelor. De ce întrebi?

— Când ți-am spus povestea mea în Amber am omis partea în care Jasra m-a mușcat, și cu greu am izbutit să mă teleportez din cauza unui fel de otravă pe care se pare că ea mi-a injectat-o. M-a amorțit, m-a lăsat paralizat și foarte slăbit multă vreme.

Clătină din cap.

— Cei din Kashfa nu pot face nimic de genul ăsta. Dar, firește, Jasra nu e una dintre ei.

— Oh? De unde e?

— Nu știu. Dar e o străină. Unii spun că a fost adusă pe un vas de sclavi dintr-o țară îndepărtată. Alții spun că răătăcea pe acolo într-o zi, și Menillan a căzut cu ochii pe ea. Se zvonea că ar fi vrăjitoare. Nu știu.

— Eu da. Zvonul e adevărat.

— Serios? Poate că așa a pus mâna pe Jasrick.

Am dat din umeri.

— Când a avut loc... experiența ta cu ea?

— Acum treizeci sau patruzeci de ani, cred.

— Și încă e regină în Kashfa?

— Nu știu. E multă vreme de când n-am mai trecut pe acolo.

— Amberul e în relații rele cu Kashfa?

Clătină din cap.

— De fapt, niciun fel de relații speciale. Așa cum am spus, ei sunt plasați cam peste mână. Nu atât de accesibili ca multe alte locuri, neavând mare lucru de oferit pentru comerț.

— Deci, niciun motiv real ca ea să ne urască?

— Nu mai mult decât să urască pe oricine altcineva.



Aromele îmbietoare ale mâncării începură să umple încăperea. Stând acolo și adulmecându-le și gândindu-mă la dușul lung, fierbinte către care mă voi îndrepta după prânz, Flora rosti ceea ce într-un fel, știam că va spune.

—Bărbatul ăla care a salvat-o pe Jasra... Părea cunoscut. Cine e?

—E cel despre care ți-am povestit în Amber, am răspuns. Luke. Sunt curios dacă-ți amintește de cineva.

—Parcă da, spuse după o pauză. Dar n-aș putea spune cine. Când se întoarse cu spatele spre mine, am spus:

—Dacă ții în mână ceva care s-ar putea sparge sau împrăștia dacă-l scapi, te rog pune-l jos.

Am auzit cum lasă ceva pe tejghea. Apoi se răsuci cu o expresie uluită pe chip.

—Da?

—Numele lui adevărat e Rinaldo și e fiul lui Brand, i-am spus. Am fost prizonierul lui mai mult de o lună în altă umbră. Am evadat de-abia acum.

—Oh, Doamne, șopti. Apoi: Ce vrea?

—Răzbunare, am răspuns

—Împotriva cuiva anume?

—Nu. A tuturor. Dar Caine, firește, a fost primul.

—Pricep.

—Te rog să nu arzi mâncarea, am zis. De multă vreme îmi doresc un prânz bun.

Încuviință și se răsuci. După un timp rosti:

—Îl cunoșteai de foarte multă vreme. Cum era?

—Întotdeauna mi s-a părut un tip de treabă. Dacă e nebun ca taică-su, s-a comportat foarte bine.

Scoase dopul unei sticle de vin, turnă în două pahare și le aduse la masă. Apoi începu să servească prânzul.

După câteva îmbucături, se opri cu furculița pe jumătate ridicată și privi în gol.

—Cine s-ar fi gândit că nenorocitul va avea urmași? constată ea.

—Fiona, bănuiesc, i-am spus. În noaptea dinaintea înmormântării lui Caine m-a întrebat dacă am o fotografie a lui Luke.

Când i-am arătat-o, pot spune că a deranjat-o ceva, dar n-a vrut să spună ce anume.

—Și a doua zi ea și Bleys au dispărut, rosti Flora. Da. Acum când mă gândesc la asta, seamănă cumva cu comportamentul lui Brand când era foarte tânăr — cu multă vreme în urmă. Luke pare mai înalt și mai solid, dar există o asemănare.

Reveni la mâncare.

—Apropo, e foarte bună, am spus.

—Oh, mulțumesc. Apoi oftă. Asta înseamnă că va trebui să aștept până când termini de mâncat ca să aud întreaga poveste.

Am dat din cap, pentru că aveam gura plină. Să se prăbușească imperiul. Eram lihnit.

## 2

Dușat, dichisit, cu manichiura făcută și îmbrăcat în veșminte proaspete, am obținut un număr de la „Informații” și am telefonat unchiului Devlin, înscris în zona lui Bill Roth. Vocea femeii care răspunsese nu avea timbrul potrivit, totuși l-am recunoscut.

— Meg? Meg Devlin? am spus.

— Da, veni răspunsul. Cine e?

— Merle Corey.

— Cine?

— Merle Corey. Am petrecut împreună o noapte interesantă cu ceva timp în urmă...

— Îmi pare rău, spuse. Trebuie să fie o greșeală.

— Dacă nu poți vorbi acum, te sun când spui tu. Sau poți să mă suni tu.

— Nu știu cine ești, spuse și trânti receptorul în furcă.

M-am holbat la receptor. Dacă soțul ei era de față presupun că jucase un pic viclean, dar cel puțin lăsase să se înțeleagă că mă cunoaște și că o să vorbim altădată. Mă abținusem să iau legătura cu Random pentru că simțeam că o să mă cheme înapoi în Amber imediat, iar eu voiam să vorbesc mai întâi cu Meg. Cu siguranță nu puteam să irosesc timpul ducându-mă s-o vizitez. Nu puteam să-i înțeleg răspunsul, dar, cel puțin pentru moment, eram lămurit. Așa că am încercat unicul lucru care mi-a venit în minte. Am sunat din nou la „Informații” și am obținut numărul vecinilor lui Bill, familia Hansen.

Mi s-a răspuns după al treilea apel — o voce de femeie pe care am recunoscut-o ca fiind a doamnei Hansen. O întâlnisem

în trecut, deși n-o mai văzusem în recenta mea expediție în zonă.

— Doamnă Hansen, am început. Sunt Merle Corey.

— Oh, Merle... ai fost pe-aici acum ceva timp, nu-i așa?

— Da. Totuși n-am putut rămâne mult. Dar am reușit în cele din urmă să-l întâlnesc pe George. Am avut mai multe conversații lungi cu el. De fapt, aș dori chiar să vorbesc cu el dacă e prin preajmă.

Tăcerea dură un pic prea mult înainte să răspundă.

— George... Ei bine, George e la spital în clipa asta, Merle. N-ai putea să-mi spui mie?

— Oh, nu e urgent, am zis. Ce-a pățit George?

— Nu... nu e nimic grav. Acum e externat și astăzi e ziua în care merge la control și ia niște medicamente. A avut un fel de cădere nervoasă luna trecută. A avut două zile de amnezie și se pare că medicii nu-și dau seama ce anume a provocat-o.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Ei bine, radiografiile n-au arătat nimic rău — cum că s-ar fi lovit la cap sau ceva de genul ăsta. Și acum pare a fi în regulă. Ei spun că probabil va fi bine. Numai că vor să-l țină sub supraveghere ceva mai mult. Asta-i tot. Deodată, ca și cum ar fi fost cuprinsă de o inspirație subită, întreabă: Cum părea atunci când ai vorbit cu el?

Simțisem că va întreba asta, așa că n-am ezitat.

— Părea în ordine când am vorbit cu el, am răspuns. Dar firește că nu-l cunoscusem înainte, așa că n-aș putea spune dacă se comporta altfel.

— Înțeleg ce vrei să spui, roști. Vrei să te sune când ajunge acasă?

— Nu. Am de gând să plec și nu știu exact când mă întorc. Nu era nimic important. O să-l contactez iar cât de curând.

— Okay, atunci. O să-i spun că l-ai căutat.

— Mulțumesc. La revedere.

Approape că mă așteptasem la asta. După convorbirea cu Meg. Comportamentul lui George fusese foarte straniu, la sfârșitul prezenței mele acolo. Ceea ce mă deranjase e că părea să știe cine sunt în realitate și mai știa și despre Amber, ba

chiar a vrut să mă urmeze prin Atu. Era ca și cum el și Meg fuseseră amândoi supuși unei ciudate manipulări.

Jasra îmi veni imediat în minte când m-am gândit la asta. Numai că ea era aliatul lui Luke, se pare, iar Meg mă avertizase împotriva lui Luke. De ce să fi făcut asta dacă Jasra o ținea sub control într-o anume măsură? N-avea sens. Pe cine altcineva mai știam care să fie capabil să declanșeze asemenea fenomene?

Fiona, pe de o parte. Numai că ea fusese de față la recenta mea revenire din Amber în umbra asta și chiar mă teleportase după seara petrecută cu Meg. Și părea și ea la fel de uluită de cursul evenimentelor ca și mine.

La naiba. Viața e plină de uși care nu se deschid când bați, repartizate în mod egal printre cele care se deschid când nu vrei.

M-am întors și am bătut la ușa dormitorului și Flora mă pofti înăuntru. Stătea dinaintea unei oglinzi, fardându-se.

— Cum a mers? întrebă.

— Nu prea bine. De fapt, total nesatisfăcător, am rezumat eu rezultatele convorbirilor telefonice.

— Și ce ai de gând să faci acum? se îngrijoră ea.

— Să iau legătura cu Random și să-l pun la curent cu cele petrecute. Am senzația că mă va chema înapoi să audă toată povestea. Așa că voiam să-mi iau rămas bun și să-ți mulțumesc pentru ajutor. Iartă-mă dacă ți-am distrus povestea de dragoste.

Ridică din umeri, încă întoarsă cu spatele spre mine în timp ce se examina în oglindă.

— Nu-ți face probleme...

N-am auzit restul frazei, deși continua să vorbească. Atenția mi-a fost atrasă de ceea ce părea a fi începutul unui contact prin Atu. M-am pus pe recepție și am așteptat. Senzația deveni mai puternică, dar prezența musafirului nu deveni vădită. M-am îndepărtat de Flora.

— Merle, ce e? am auzit-o rostind.

Am oprit-o cu o ridicare a mâinii, în timp ce senzația se intensifica. Mi se părea că privesc printr-un lung tunel negru la capătul căruia nu se vedea nimic.

— Nu știu, am spus, chemând Logrusul și preluând cotrolul uneia dintre prelungirile lui. Ghost? Tu ești? Ești pregătit să vorbești? am întrebat.

Niciun răspuns. Am simțit un fior în timp ce rămâneam pe recepție, așteptând. Nu mai trecusem niciodată printr-o astfel de experiență. Trăiam cu puternica senzație că, în cazul în care aș fi făcut un pas înainte, aș fi fost teleportat undeva. Era o provocare? O capcană? Oricum, simțeam că numai un nebun ar fi acceptat o asemenea invitație din partea unui necunoscut. Din câte știam, era posibil să mă teleporteze înapoi în grota albastră.

— Dacă vrei ceva, am spus, va trebui să te arăți și să ceri. Am renunțat la întâlnirile pe nevăzute.

Atunci se infiltră ușor o senzație de prezență, dar nicio fărâmbă de identitate.

— În regulă, am zis. Eu nu vin și tu n-ai nici un mesaj. Singurul lucru la care mă pot gândi este că vrei să vii tu la mine. Dacă-i așa, haide.

Am întins amândouă mâinile în aparență goale, cu invizibila mea coardă de strangulat contorsionată în poziție în mâna stângă, un nevăzut fulger mortal al Logrusului în dreapta. Era una dintre acele ocazii în care politețea cere standarde profesionale.

Un ușor hohot de râs răsună parcă în tunelul întunecat. Totuși, era doar o pură proiecție mentală, rece și asexuată.

*Oferta ta este, firește, o șmecherie, se auzi atunci. Pentru că nu ești prost. Totuși, îți admir curajul să te adresezi necunoscutului așa cum o faci tu. Nu știi ce ai de înfruntat și totuși aștepti asta. Chiar îl inviți.*

— Oferta e încă valabilă, am spus.

*Nu m-am gândit niciodată că ai fi periculos.*

— Ce vrei?

*Să te privesc.*

— De ce?

*S-ar putea să vină o vreme când te voi înfrunta în alți termeni.*

— Ce termeni?

*Simt că scopurile noastre se vor intersecta.*

— Cine ești?

Din nou hohotul de râs.

*Nu. Nu acum. Nu încă. Voiam doar să te privesc și să-ți observ reacțiile.*

— Ei? Ai văzut destul?

*Aproape.*

— Dacă scopurile noastre se intersectează, hai să rezolvăm conflictul acum, am spus. Mi-ar plăcea să scap de el acum, astfel încât să pot merge mai departe cu o afacere importantă.

*Îți apreciez obrăznicia. Dar când va sosi clipa, alegerea nu va fi a ta.*

— Abia aștept, am spus în timp ce întindeam precaut o prelungire a Logrusului spre întunecime.

Nimic. Cercetarea mea nu dădu niciun rezultat.

*Îți admir performanța. Aici!*

Ceva se năpusti în viteză spre mine. Extensia mea magică mă informă că era ceva moale — prea moale și prea slab ca să-mi facă vreun rău — o masă întinsă, rece, în culori strălucitoare...

M-am ținut pe picioare și am extins prelungirea prin tunel —dincolo, departe, mai departe —căutând sursa. Am dat peste ceva tangibil, dar moale: poate un trup, poate nu; prea mare pentru a-l trimite înapoi într-o clipă.

Mai multe mici obiectele, dure și cu masă suficient de mică, apărură în raza fulgerului meu. Am apucat unul, l-am eliberat din ceea ce-l ținea și l-am chemat spre mine.

Un impuls mut de uimire mă cuprinse odată cu masa în viteză și revenirea chemării Logrusului.

Explodă în jurul meu ca artificiile; flori, flori, flori. Violete, anemone, narcise, trandafiri... Am auzit-o pe Flora icnind când sute de asemenea flori se revărsară în încăpere. Contactul fu imediat întrerupt. Eram conștient că țin în mână dreaptă ceva mic și dur, și aromele ametoitoare ale peisajului floral îmi umplură nările.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? spuse Flora.

— Nu sunt sigur, am răspuns măturându-mi petalele de pe pieptul cămășii. Îți plac florile? Ți le ofer pe astea.

— Îți mulțumesc, dar prefer un aranjament mai puțin ocazional, spuse, privind mormanul strălucitor care zăcea la picioarele mele. Cine le-a trimis?

— O persoană fără nume de la capătul tunelului negru.

— De ce?

— Plata în avans a funeraliilor, poate. Nu sunt sigur. Tonul întregii conversații a fost cumva amenințător.

— Aș aprecia dacă m-ai ajuta să le strâng înainte să pleci.

— Sigur, am spus.

— Sunt niște vase în bucătărie și în baie. Hai.

Am urmat-o și am luat câteva. Pe drum, am examinat obiectul pe care-l adusesem din celălalt capăt. Era un nasture albastru montat pe o armătură de aur, cu câteva fire albastre încă atașate. Piatra tăiată purta un desen curbat, cu patru brațe. I l-am arătat Florei și ea clătină din cap.

— Nu-mi spune nimic, rosti.

Am scormonit în buzunar și am dat la iveală așchiile de piatră din grota de cristal. Păreau să se potrivească. Frakir se agită ușor când am trecut nasturele prin apropierea lui, apoi se prăbuși din nou în tăcere, ca și cum ar fi renunțat să mă tot avertizeze despre pietrele albastre, când eu, în mod evident, n-am reacționat niciodată față de ele.

— Ciudat, am spus.

— Mi-ar plăcea câțiva trandafiri pe noptieră, îmi spuse Flora, și câteva flori amestecate pe măsuța de toaletă. Știi, nimeni nu mi-a trimis vreodată flori în maniera asta. E o prezentare mai degrabă șocantă. Ești sigur că erau pentru tine?

Am mormăit ceva anatomic sau teologic și am adunat mugurii.

Mai târziu, în timp ce stăteam în bucătărie bându-mi cafeaua și chibzuind, Flora remarcă:

— Chestia asta e destul de înfricoșătoare.

— Da.

— Poate că ar trebui să discuți cu Fi după ce vorbești cu Random.

— Poate.

— Că tot veni vorba, n-ar trebui să-l cauți pe Random?



— Poate.

— Cum adică, „poate“? Trebuie să-l previi.

— Adevărat. Dar am senzația că dacă mă aflu în siguranță, asta nu-mi va da răspunsuri la întrebări.

— Ce-ai de gând, Merle?

— Ai o mașină?

— Da, mi-am luat una acum vreo câteva zile. De ce?

Am scos nasturele și pietrele din buzunar, le-am înșirat pe masă și le-am privit iar. În timp ce aranjam florile, tocmai mi-am amintit unde mai văzusem așa ceva.

— Da?

— Există o amintire pe care, probabil, am blocat-o deoarece îmi provoca foarte multă suferință: înfățișarea Juliei atunci când am găsit-o. Mi se pare că acum îmi amintesc că purta un colier cu o piatră albastră. Poate e doar o coincidență, dar...

Dădu din cap.

— S-ar putea. Dar chiar și așa, probabil că în clipa de față poliția îl are.

— Oh, nu vreau obiectul. Dar îmi amintește că n-am apucat să examinez apartamentul așa cum aș fi făcut-o dacă n-ar fi trebuit să plec în grabă. Vreau să-l văd iar înainte de a mă întoarce în Amber. Sunt încă uluit cum a reușit... creatura aia să intre.

— Și dacă locuința a fost curățată? Sau închiriată din nou? Am dat din umeri.

— E o singură cale de a afla.

— Okay, o să te duc acolo.

Câteva minute mai târziu ne aflam în mașina ei, și eu o îndrumam pe unde s-o ia. A fost o călătorie de vreo douăzeci de minute sub un cer cu soare de amiază târzie, cu nori răzleți trecând. Am petrecut mare parte din timp făcând unele pregătiri cu forțele Logrusului, și am terminat în clipa în care am ajuns în zona potrivită.

— Întoarce aici și dă roată intersecției, am spus, făcând un gest. O să-ți arăt unde să parchezi dacă e loc.

Era aproape de locul unde parcasem în ziua aceea.

Când ne-am oprit lângă curbă, îmi aruncă o privire.

— Și acum? Pur și simplu mergem acolo și batem la ușă?

— O să ne facem amândoi invizibili, i-am spus, și o să rămânem așa până când intrăm. Va trebui să stai aproape de mine ca să ne vedem unul pe altul, totuși.

Încuviință.

— Dworkin a făcut-o odată pentru mine, spuse, când eram mică. Atunci am spionat o groază de oameni. Chicoti. Uitasem.

Am adăugat elementele finale ale vrăjii minuțios elaborate și am făcut-o să vină asupra noastră, lumea devenind mai estompată dincolo de parbriz în acest timp. Era ca și cum aș fi privit împrejurimile prin ochelari de soare fumurii, în timp ce alunecam de pe locul pasagerului din mașină. Am mers încet până la colț și am luat-o la dreapta.

— E greu de învățat vraja asta? mă întrebă. Se pare că trebuie să fii foarte priceput.

— Din nefericire, da, am spus. Cel mai mare neajuns al ei e că nu poți s-o faci într-un anume moment, dacă nu o ai deja pregătită — și eu n-am avut-o. Așa că dacă improvizezi, îți ia aproape douăzeci de minute ca s-o elaborezi.

Am ajuns pe aleea care duce spre vechea clădire impozantă.

— Ce etaj? mă întrebă.

— Ultimul

Am urcat spre ușa din față și am găsit-o încuiată. Fără îndoială erau mai scrupuloși cu asemenea chestiuni în zilele astea.

— O spargem? șopti Flora.

— Prea zgomotos, am răspuns.

Am pus mâna stângă pe mâner și i-am dat lui Frakir un ordin tăcut. Se descolăci două spire de pe încheietura mea, ivindu-se la vedere când traversă broasca și se strecură în gaura cheii. Urmară o întindere, o încordare și mai multe mișcări rigide.

Un ușor declic semnală că zăvorul fusese tras și am răsucit mânerul și am tras ușor. Ușa se deschise. Frakir reveni la starea de brățară și la invizibilitate.

Am intrat, închizând ușor ușa în urma noastră. Nu ne vedeam în oglinda pâlpâitoare. Am condus-o pe Flora pe scări.

Se auzeau voci înăbușite dintr-una dintre încăperile de la etajul doi. Asta era tot. Fără vânt. Fără câini agitați. Și vocile se liniștiră înainte să ajungem la etajul trei.

Am văzut că ușa apartamentului Juliei fusese înlocuită. Era un pic mai închisă la culoare decât cealaltă și etala o încuietoare nouă strălucitoare. Am bătut ușor la ușă și am așteptat. Niciun răspuns, dar am bătut din nou cam după jumătate de minut și am așteptat iar.

Nu veni nimeni. Așa că am încercat ușa. Era încuiată, dar Frakir repetă trucul și am ezitat. Mâna îmi tremură, amintindu-mi de ultima vizită. Știam că trupul ei mutilat nu mai zăcea acolo. Știam că nicio fiară ucigașă nu mă aștepta să mă atace. Totuși, amintirea ei mă reținu câteva secunde.

— Ce s-a întâmplat? șopti Flora.

— Nimic, am spus și am deschis ușa.

Locul fusese parțial mobilat, după cum mi-am amintit. Rămăseseră sofa și măsuțele, mai multe scaune, o masă mai întinsă — dar toate obiectele Juliei dispăruseră. Pe podea se afla un covor nou, și podeaua chiar fusese lustruită de curând. Nu părea că apartamentul ar fi fost închiriat, întrucât nu existau obiecte personale ale cuiva.

Am intrat și am închis ușa, eliberând vraja care ne cuprinsese, în timp ce începeam circuitul prin încăperi. Locul se luminează perceptibil în clipa în care vălurile noastre magice se topiră.

— Nu cred c-o să găsești ceva, spuse Flora. Simt miros de ceară și de dezinfectant și de vopsea.

Am încuviințat.

— Cele mai lumeste posibilități par excluse, am spus. Dar vreau să încerc altceva.

Mi-am liniștit mintea și l-am chemat pe Logrus-văzătorul. Dacă mai existau rămășițe ale vreunei lucrări magice, speram să le găsesc prin acest mijloc. M-am plimbat lent prin sufragerie, privind totul din toate unghiurile posibile. Flora mă părăsi, conducându-și propria anchetă, care consta în principal în a privi sub orice obiect. Încăperea licărea ușor în timp ce scanam acele lungimi de undă în care era cel mai probabil să

apară o asemenea reacție — cel puțin asta era cea mai bună modalitate de a descrie procesul în această umbră.

Nimic, mare sau mic, nu scăpă examinării mele. Dar nimic nu ieși la iveală. După minute lungi m-am dus în dormitor.

Probabil ca Flora a auzit brusca mea inspirație, deoarece a ajuns în încăpere și lângă mine în câteva secunde, și privea biroul cu sertare dinaintea căruia stăteam.

— Ceva în el? întrebă, întinzând mâna, apoi retrăgând-o.

— Nu. În spatele lui, am spus.

Biroul cu sertare fusese montat în cursul reamenajării apartamentului. De obicei, ocupa un spațiu la mai multe zeci de centimetri în dreapta. Cel pe care-l vedeam acum era vizibil spre stânga și deasupra, mare parte fiind evident blocată privirii mele. Am apucat obiectul și l-am împins înapoi spre dreapta, în poziția pe care o ocupase înainte.

— Tot nu văd nimic, spuse Flora.

Am întins mâna și am prins-o pe a ei, extinzând forța Logrusului astfel încât să vadă și ea ce văzusem eu.

— Bine, dar... își ridică cealaltă mână și urmări conturul dreptunghiular slab de pe perete, arată ca o... intrare, spuse.

Am examinat conturul — o linie imperceptibilă, ștearsă, de foc. Ușa fusese evident sigilată și încă de mult timp. În cele din urmă ar fi dispărut complet.

— *Este* o intrare, am răspuns.

Mă trase înapoi în cealaltă cameră ca să privim partea cealaltă a zidului.

— Aici nu e nimic, remarcă ea. Nu trece prin zid.

— Acum ai prins ideea, am spus. Merge undeva în altă parte.

— Unde?

— Acolo de unde a venit creatura care a ucis-o pe Julia.

— Poți s-o deschizi?

— Sunt gata să stau în fața ei oricât ar fi nevoie, i-am spus, și să încerc.

Am revenit în cealaltă cameră și am examinat încă o dată intrarea.

— Merlin, spuse, după ce-i lăsasem mâna și o ridicasem pe a mea în față, nu crezi că acesta e momentul în care ar trebui

să intri în contact cu Random, să-i spui exact ce s-a întâmplat, și poate ar trebui să-l ai pe Gérard lângă tine dacă reușești să deschizi ușa?

— Probabil că ar trebui, am aprobat, dar n-o s-o fac.

— De ce nu?

— Pentru că s-ar putea să-mi spună să n-o fac.

— S-ar putea să aibă și el dreptate.

Mi-am coborât mâinile și m-am răsucit spre ea.

— Trebuie să recunosc că ai dreptate, am zis. Random trebuie să afle totul și probabil că deja am amânat prea mult. Așa că uite ce aș vrea să faci — du-te înapoi la mașină și așteaptă. Acordă-mi o oră. Dacă nu apar până atunci, ia legătura cu Random, spune-i tot ce ți-am povestit eu și spune-i și despre asta.

— Nu știu, rosti. Dacă nu apari, Random o să fie foc și pară pe mine.

— Spune-i doar că am insistat și că tu n-ai putut să faci nimic. Ceea ce e și adevărat, dacă nu te mai gândești la asta.

Își încreți buzele.

— Nu-mi place să te părăsesc — deși nici să rămân nu-mi dolesc. Nu vrei o grenadă de mână?

Ridică geanta și începu s-o deschidă.

— Nu. Mulțumesc. Oricum, de ce ai așa ceva?

Zâmbi.

— Întotdeauna le iau cu mine în umbra asta. Uneori se dovedesc folositoare. Dar e-n ordine, o să te aștept.

Mă sărută ușor pe obraz și se răsuci.

— Și încearcă să dai de Fiona, am spus, dacă nu apar. Spune-i și ei toată povestea. S-ar putea să vadă evenimentele din altă perspectivă.

Încuviință și plecă. Am așteptat până când am auzit cum se închide ușa, apoi mi-am concentrat atenția în întregime asupra dreptunghiului luminos. Conturul lui părea destul de uniform, cu doar câteva zone ceva mai îngroșate, luminoase, și altele mai fine, încetoșate. Am urmărit lent liniile cu palma mâinii drepte la o înălțime de vreun inci de la suprafața peretelui. Am simțit o ușoară înțepătură, o senzație de căldură în timp ce făceam asta. Previzibil, erau mai pronunțate dea-

supra zonelor mai luminoase. Am luat asta drept un semn că sigiliul era mai puțin perfect în aceste locuri. Foarte bine. Voi descoperi curând dacă obiectul poate fi forțat, și dacă acestea vor fi punctele mele de atac.

Mi-am răsucit mâinile mai adânc în Logrus până când am reușit să port prelungirile pe care le doream ca pe niște mânuși-cu-degete-fine, mai puternice decât metalul, mai sensibile decât limba, prin puterile lor. Mi-am mișcat mâna dreaptă în cel mai apropiat punct, la același nivel cu șoldul. Am simțit pulsația unei vechi vrăji când am atins zona cea mai strălucitoare. Mi-am îngustat extensia în timp ce împingeam, făcând-o din ce în ce mai fină până când pătrunse înăuntru. Atunci pulsația deveni constantă. Am repetat experiența pe o zonă mai sus în stânga mea.

Am rămas acolo, simțind forța care sigilase intrarea, extensiile mele filamentoase pulsând în matricea ei. Am încercat să le mișc, mai întâi în sus, apoi în jos. Extensia dreaptă alunecă puțin mai departe decât stânga, în ambele direcții, înainte de a fi oprită de o întăritură și o rezistență. Am solicitat mai multă forță din trupul Logrusului, care înota ca un spectru înaintea mea și am turnat această energie în mânuși, timp în care modelul Logrusului își schimbă din nou forma. Când am încercat încă o dată să le mișc, cea din dreapta alunecă în jos cam treizeci de centimetri înainte ca pulsația să o prindă în capcană; când am împins-o în sus, se ridică până aproape de vârf. Am încercat din nou la stânga. Se mișcă pe toată porțiunea până în vârf, dar trecu poate la vreo șase inci în josul punctului de plecare când am tras-o în jos.

Am inspirat adânc și am simțit că încep să transpir. Am pompat și mai multă putere în mânuși și am forțat extensiile lor mai departe în jos. Acolo rezistența era și mai mare și pulsațiile se transmiseră prin brațe până în adâncul ființei mele. M-am oprit și m-am odihnit, apoi am crescut forța la un nivel și mai înalt de intensitate. Logrusul se contorsionă iar, și eu mi-am împins ambele mâini până la podea, apoi am îngenuncheat acolo, gâfâind înainte de a începe să-mi croiesc drum de-a lungul bazei. În mod evident, portalul era destinat

să nu mai fie deschis niciodată. Nu trebuia măiestrie pentru asta, ci numai forță brută.

Când forțele mele se întâlneau în mijloc, m-am retras și mi-am privit munca. În dreapta, în stânga și de-a lungul bazei, liniile roșii fine deveniseră acum panglici late incandescente. Le puteam simți pulsația pe distanța care ne separa.

M-am ridicat și am înălțat brațele. Am început să mă ocup de vârf, începând de la colțuri, mișcându-mă spre interior. Era mai ușor decât fusese mai devreme. Forțele din zonele deschise păreau să adauge o anume tensiune, și mâinile mele pluteau către mijloc. Când se întâlneau, mi s-a părut că aud un sunet ca un oftat ușor. Le-am lăsat să cadă și mi-am examinat opera. Acum tot conturul era incandescent. Dar mai mult de-atât. Părea ca și cum linia luminoasă plutea de jur împrejur...

Am rămas acolo mai multe minute, revenindu-mi, relaxându-mă, liniștindu-mă. Dobândindu-mi autocontrolul. Nu știam decât că ușa duce într-o altă umbră. Asta putea însemna orice. Când o voi deschide bănuiesc că ceva ar putea sări să mă atace. Da, dar fusese totuși sigilată de ceva vreme. Mai probabil că orice fel de capcană ar putea fi de alt gen. Cel mai probabil, s-o deschid și să nu se întâmple nimic. Atunci voi putea să aleg între a privi pur și simplu în jur de acolo de unde stăteam sau să intru. Și probabil că nu va fi mare lucru de văzut, doar să stau acolo, privind...

Așa că mi-am întins încă o dată prelungirile Logrusului, ținându-mă de fiecare latură a ușii, și am împins. Partea din dreapta cedă, așa că am slăbit strânsoarea din stânga. Am continuat apăsarea în dreapta și ușa se roti brusc înspre interior și se deschise...

Priveam într-un tunel sidefiu, care părea că se lărgeste după câțiva pași. În afară de asta, era și un efect de ondulare, asemănător modelelor create la distanță de căldură deasupra șoselei într-o zi de vară toridă. Petice de roșeată și forme întunecate, nedefinite, pluteau în tunel. Am așteptat poate o jumătate de minut, dar nu se apropie nimic.

L-am pregătit pe Frakir pentru necazuri. Am menținut legătura cu Logrusul. Am înaintat, întinzând sondele în fața mea. Am pășit înăuntru.

O bruscă schimbare a gradientului de tensiune din spatele meu mă făcu să arunc o privire rapidă în direcția aceea. Ușa se închisese și se micșorase, înfățișându-mi-se acum în depărtare ca un mic cubuleț roșu. Pașii mei ar fi putut, firește, să mă poarte pe o distanță mare, dacă regulile acestui spațiu acționau astfel.

Am continuat, și un vânt fierbinte suflă spre mine, mă învălui, rămase cu mine. Lateralele coridorului meu se retraseră, priveliștea din fața mea continua să sclipească și să danseze, și ritmul meu deveni mai greoi, ca și cum aș fi urcat brusc un deal. Am auzit ceva ca un grohăit dincolo de locul de unde viziunea mea devenea neclară, și extensia stângă a Logrusului întâlnește ceva care se zdruncină ușor. Frakir începu să pulseze simultan cu senzația unei aure amenințătoare prin sondă. Am oftat. Nu mă așteptasem să fie ușor. Dacă aș fi fost eu organizatorul acțiunii, nu m-aș fi mulțumit doar să sigilez ușa.

— În regulă, nenorocitele! Stai pe loc! bubui o voce din depărtare.

Am continuat să mă târăsc înainte.

Se auzi iar.

— Am spus să stai!

Lucrurile începură să se așeze la loc în timp ce înaintam și, deodată, în dreapta și în stânga se iviră pereți duri și deasupra un acoperiș, îngustându-se, adunându-se...

O imensă siluetă plinuță îmi bara calea, arătând ca un Buda purpuriu cu urechi de liliac. Pe măsură ce mă apropiam, detaliile ieșeau în evidență: colți ieșiți în afară, ochi galbeni care păreau fără gene, gheare lungi și roșii la imensele mâini și picioare. Stătea așezat în mijlocul tunelului și nu catadicsi să se ridice. Nu purta haine, dar imensul pântec umflat i se odihnea pe genunchi, acoperindu-i sexul. Vocea fusese totuși aspră, masculină și, în general, era urât mirositor.

— Salut, am spus. Frumoasă zi, nu-i așa?

Grohăi și temperatura păru să crească ușor. Frakir își ieșise din minți și l-am calmat mental.

Creatura se aplecă în față și cu o unghie luminoasă desenă o linie de fum în piatra de pe jos. M-am oprit înaintea ei.

— Depășește linia asta, vrăjitorule, și ăla ești, spuse.



— De ce? am întrebat.

— Pentru că am spus eu.

— Dacă colecționezi taxe, i-am sugerat, spune prețul.

Clătină din cap.

— Nu poți cumpăra drumul trecând peste mine.

— Îîî — ce te face să crezi că sunt vrăjitor?

Deschise caverna murdară a fetei, dând la iveală chiar mai mulți dinți ascunși decât bănuisem, și scoase un scrâșnet ca și cum ar fi zgâriat o folie de tablă, undeva, departe, în întuneric.

— Am simțit micuța ta sondă, spuse. E o șmecherie a vrăjitorilor. În afară de asta, nimeni, cu excepția vrăjitorilor, n-ar putea ajunge în locul în care stai tu.

— Se pare că nu prea respecti profesia asta.

— Eu mănânc vrăjitori, îmi spuse.

M-am strâmbat, gândindu-mă la câțiva dintre bășinoșii pe care-i cunoscusem în domeniu.

— Fiecăruia ce merită, presupun, i-am spus. Deci, care-i treaba? O trecătoare nu-și are rostul dacă nu treci prin ea. Aici, cum trec mai departe?

— Nu treci.

— Nici măcar dacă-ți răspund la o ghicitoare?

— Asta nu ține la mine, roști. Dar o mică sclipire îi luci în ochi. Doar de dragul ei, totuși, ce e verde și roșie și merge și merge și merge? întrebă.

— Îl cunoști pe Sfînx!

— La naiba! zise. O știi.

Am dat din umeri.

— Dau o raită pe-aici.

— Nu, aici nu.

L-am studiat. Trebuie că avea o modalitate specială de a se apăra împotriva atacurilor magice dacă era programat să-i oprească pe vrăjitori. În ceea ce privește apărarea fizică era destul de impunător. M-am întrebat cât e de iute. Oare puteam trece pe lângă el și s-o iau la fugă? Mi-am zis că nu vreau să experimentez calea asta.

— Chiar trebuie să trec pe aici, am mai făcut o încercare. E o urgență.

— Nasol.

— Ascultă, cu ce te alegi din asta, totuși? Pare o slujbă destul de murdară, să stai aici în mijlocul unui tunel.

— Îmi place munca mea. Am fost creat pentru asta.

— Cum se face că îl lași pe sfinx să vină și să plece?

— Creaturile magice nu contează.

— Hm.

— Și nu încerca să-mi spui că ești într-adevăr o creatură magică, ca după aia să faci cine știe ce iluzie vrăjitoarească. Știu cu ce se mănâncă treaba asta.

— Te cred. Oricum, cum te cheamă?

Pufni.

— Poți să-mi spui Scrof, ca să facem conversație. Pe tine?

— Spune-mi Corey.

— Okay, Corey. Nu mă deranjează să stau aici și să-mi pierd timpul cu tine, deoarece face parte din reguli. E îngăduit. Ai trei opțiuni, și una dintre ele ar putea fi cu adevărat prostească. Poți să te răsucești și să te întorci pe drumul pe care ai venit, și e una dintre cele mai puțin rele. De asemenea, poți să rămâi exact unde ești cât timp îți dorești, și eu n-o să mișc niciun deget atâta vreme cât te comporți frumos. Lucrul prostesc pe care l-ai putea face ar fi să depășești linia pe care am trasat-o eu. Atunci te-aș uide. Acesta este Pragul și eu sunt Cel ce Locuiește aici. Nu las pe nimeni să treacă peste el.

— Apreciez faptul că ai clarificat lucrurile.

— Face parte din meseria mea. Deci, ce-ai ales?

Am ridicat mâinile și liniile de forță se răsuciră ca niște cuțite în vârful degetelor. Frakir se eliberă de pe închietura mea și începu să se miște după un model complicat.

Scrof zâmbi.

— Nu numai că devorez vrăjitori, ci le mănânc și magia. Numai cineva venit din Haosul primar poate cere așa ceva. Așa că dă-i drumul, dacă crezi că poți înfrunta asta.

— Haos, ai? Venit din Haosul primar?

— Da. Nu sunt prea mulți cei care pot rezista.

— Cu excepția, poate, a Lordului Haosului, i-am răspuns, în timp ce schimbam conștientizarea în diferite puncte din

trupul meu. Aspră muncă. Cu cât o faci mai iute, cu atât e mai dureroasă.

Din nou, zgomotul foliei de tablă.

— Știi ce pățește un Lord al Haosului care ajunge atât de departe încât câștigă două din trei cu un Locuitor? spuse Scrof.

Brățele începură să mi se lungească și am simțit cum cămașa mi se sfâșie pe spate în timp ce mă aplecam în față. Oasele feței mi se transformară și pieptul mi se mări și se mări...

— Una din două ar trebui să ajungă, am răspuns când transformarea a fost completă.

— Rahat, rosti Scrof când am trecut linia.

Am rămas un timp la gura peșterii, cu o durere în umărul stâng și în piciorul drept. Dacă aș fi putut ține sub control durerea înainte de a mă transforma, exista o șansă ca mare parte din ea să se atenueze în timpul rearanjării anatomice. Procesul în sine probabil că mă va fi obosit destul de mult, totuși. Îți consumă multă energie, și schimbarea de două ori într-un interval atât de scurt ar putea fi ceva extenuant, în urma încăierării cu Locuitorul. Așa că m-am odihnit în peștera în care tunelul sidefiu se deschisese în cele din urmă, și am privit peisajul din fața mea.

Undeva departe în stânga mea se afla o masă de apă albastru strălucitor și foarte agitată. Valuri cu-creste-albe înspumate se spărgeau în atacuri kamikaze pe stâncile cenușii ale țărmului; un vânt puternic le împrăștia spuma și o bucată de curcubeu atârna în ceață.

Înainte de a se afla o bucată de pământ plin de găuri, crăpat și cu aburi, care se zguduia periodic, întinzându-se mai mult de o milă către pereții negri și înalți ai unei uluitoare structuri imense și complicate, pe care am botezat-o pe loc Gormenghast\*. Era un talmeș-balmeș de stiluri arhitectonice, mai mare chiar decât palatul din Amber și sumbru ca toate iadurile. De asemeni, se afla sub atac.

Câteva trupe se aflau pe câmpul dintre pereți, majoritatea într-o zonă depărtată nepârjolită a unui teren mai normal și cu ceva vegetație, cu toate că ierburile erau bine bătucite și

---

\* Aluzie la Trilogia „Gormenghast” de Mervyn Peake (n.t.)

mulți copaci la pământ. Asediatorii erau echipați cu scări de asalt și cu berbece, dar berbecele se dovediră inutile în clipa când scările fură la pământ. Ceea ce părea a fi fost un întreg sat de acareturi ardea mocnit în întuneric la baza zidului. Nenumăratele siluete la pământ reprezentau, am presupus, pierderile.

Deplasându-mi privirea și mai încolo spre dreapta, am dat peste o zonă de un alb strălucitor, dincolo de marea citadelă. Părea a fi marginea proeminentă a unui ghețar masiv, și rafale de zăpadă sau cristale de gheață îl biciuiau într-o manieră asemănătoare cu a cețurilor mării din stânga mea, în depărtare.

Vântul părea a fi un călător constant prin părțile astea. L-am auzit urlând sus, deasupra mea. Când, în cele din urmă, am pășit afară ca să privesc în sus, am descoperit că mă aflam de-abia la jumătatea drumului pe coasta unui deal stâncos masiv — sau pe coasta unui munte mai mic, în funcție de cum privești asemenea lucruri — și că sunetul plângăcios al vântului venea chiar și mai puternic dinspre înălțimile zdrențuite. Se auzi și un *buf* în spatele meu și, când m-am răsucit, n-am mai putut vedea gura peșterii. Călătoria mea de-a lungul drumului de la ușa incandescentă se încheiase odată cu ieșirea din peșteră, și vraja se isprăvisese și blocase imediat drumul. Am presupus că puteam localiza conturul pe zidul abrupt dacă aș fi dorit, numai că în clipa aceea nu doream așa ceva. Am înălțat o grămăjoară de pietre în fața ei și pe urmă am examinat totul din nou, atent la detalii.

Un traseu îngust se curba spre dreapta mea și înapoi printre câteva stânci înalte. M-am îndreptat într-acolo. Am simțit miros de fum. Nu puteam să-mi dau seama dacă provenea de pe câmpul de bătaie sau din zona vulcanică de jos. Cerul era o amestecătură de nori și lumină deasupra mea. Când m-am oprit între două stânci și m-am întors să privesc din nou scena de jos, am văzut că atacatorii se regroupaseră iar și scările erau îndreptate spre ziduri. Am văzut de asemeni și ceva ce părea a fi o tornadă în partea cealaltă a citadelei, și care a început o ușoară rotație în sens invers acelor de ceasornic pe lângă ziduri. Dacă și-ar fi continuat drumul, în

cele din urmă ar fi ajuns la atacatori. Deștept truc. Din fericire, era problema lor, nu a mea.

Mi-am croit drum înapoi într-o deschizătură a stâncii și m-am așezat pe o ieșitură joasă. Am început neplăcuta operațiune a schimbării de formă, care bănuiam că-mi va lua cam o jumătate de oră. Schimbarea din ceva convențional omenesc în ceva rar și straniu — poate monstruos pentru unii, poate înfricoșător — și apoi invers e un concept pe care unii l-ar putea găsi respingător. N-ar trebui. Cu toții procedăm așa în fiecare zi, în diferite feluri, nu-i așa?

Când transformarea a fost completă m-am întins pe spate, respirând adânc și ascultând vântul. Eram la adăpost de rafale datorită stâncilor, și doar cântecul lui ajungea la mine. Simțeam vibrațiile provenite de la trepidațiile îndepărtate ale solului și am preferat să le iau drept un mesaj tandru, alinător... Hainele mele erau zdrențe și momentan eram prea obosit ca să-mi comand un costum nou. Durerea din umăr parcă dispăruse și mai simțeam doar un ușor junghi în picior, care se diminua, se diminua... Am închis ochii câteva clipe.

Okay, reușisem, și aveam o puternică senzație că răspunsul legat de ucigașul Juliei se află în citadela asediată. Pe de altă parte, nu vedeam nicio cale simplă de a pătrunde acolo în clipa aceea, ca să fac cercetări. Numai că era singura cale pe care o puteam urma. Am hotărât să aștept acolo unde eram, odihnindu-mă până când se întunecă — vreau să zic dacă în acest loc lucrurile se desfășurau într-un ciclu normal întuneric — lumină. După care voi aluneca în jos, voi răpi unul dintre asediatori și-l voi lua la întrebări. Da. Și dacă nu se întunecă? Atunci va trebui să mă gândesc la altceva. Oricum, în clipa asta, cel mai bun lucru era să mă las în voia soartei...

Cât timp am motăit, nu știu exact. Am fost trezit de zgomotul pietricelelor, de undeva din dreapta jos. Într-o clipă m-am trezit, cu simțurile la pândă, deși nu m-am mișcat. N-am simțit efortul furișării, și zgomotele care se apropiau — în principal pași ai cuiva care purta sandale desfăcute — m-au convins că doar un singur individ se deplasa în direcția asta. Mi-am încordat și mi-am relaxat mușchii și am inspirat adânc de câteva ori.

Un bărbat foarte păros se ivi dintre două stânci în dreapta mea. Avea cam un metru şaizeci şi cinci, era foarte murdar şi purta pe spate pielea unui animal negru; de asemeni, purta o pereche de sandale. Mă privi câteva secunde înainte de a da la iveală neregularităţile îngălbenite ale zâmbetului.

— Salut. Eşti rănit? întrebă, într-o formă depăşită de Thari, pe care nu-mi aminteam s-o fi auzit vreodată înainte.

Mi-am întins oasele ca să fiu sigur, şi m-am ridicat.

— Nu, am răspuns. De ce întrebi?

Zâmbetul persistă.

— Credeam că poate te-ai săturat de luptele de jos şi că ai hotărât să le părăseşti.

— Oh, pricep. Nu, nu e chiar asta...

Dădu din cap şi înaintă.

— Dave e numele meu. Al tău?

— Merle, am spus, strângându-i mâna soioasă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Merle, îmi spuse. Nu m-aş transforma într-unul care a hotărât să se retragă din război, doar dacă n-ar fi vorba de o recompensă — şi, de data asta, nu e. Am luptat cu ani în urmă şi n-am regretat. Războiul meu a fost exact aşa cum pare cel de acolo, de jos, şi am avut destul de mult bun simţ ca să dispar. Nicio armată n-a cucerit vreodată locul ăla şi nu cred că o va face vreodată cineva.

— Ce loc e ăla?

Îşi înalţă capul şi privi chiorâş, apoi dădu din umeri.

— Ținutul celor Patru Lumi. Nu ți-a spus cel care te-a recrutat?

Am oftat.

— Nu, am zis.

— Nu se întâmplă să ai ceva de fumat?

— Nu, am răspuns, deoarece îmi terminasem tot tutunul de pipă în grotă de cristal. Îmi pare rău.

Am trecut pe lângă el spre un punct din care puteam privi în jos printre stânci. Voiam să arunc încă o privire spre Ținutul celor Patru Lumi. La urma urmelor, era în egală măsură răspunsul la o enigmă, şi subiectul numeroaselor referiri critice din jurnalul lui Melman. Cadavre proaspete erau răspândite pretutindeni în faţa zidurilor, ca şi cum ar fi fost aruncate de

trombă, care acum descria un cerc înapoi spre punctul din care se iscase. Dar, în ciuda acesteia, o mică parte din asediatori reuşise să ajungă pe creasta zidului. Şi o grupare nouă se formase la baza zidului şi se îndrepta spre scări. Unul dintre membrii formaţiunii purta un steag pe care nu-l puteam identifica, dar care mi se părea vag familiar — negru şi verde, cu ceea ce părea a fi un cuplu de fiare heraldice îmbrăţişate. Două scări se aflau încă la loc şi am putut vedea lupte crâncene desfăşurându-se în spatele parapetelor.

— Se pare că o parte din atacatori a intrat, am spus.

Dave se grăbi să ajungă lângă mine şi privi şi el. Imediat m-am dat la o parte.

— Ai dreptate, recunosc. Acum e prima dată. Dacă izbutesc să deschidă poarta aia blestemată şi să-i lase pe ceilalţi să intre, s-ar putea chiar să aibă o şansă. Nu m-am gândit niciodată că voi trăi să văd asta.

— Cu cât timp în urmă, am întrebat, a atacat locul ăsta armata cu care erai?

— Tre' să fie opt, nouă — poate zece ani, mormăi. Băieţii aia trebuie că sunt foarte buni.

— Pentru ce se luptă? am întrebat.

Se răsuci şi mă examinează.

— Tu chiar nu ştii?

— De-abia ce-am ajuns aici, am spus.

— Ți-e foame? Sete?

— Ca să fiu sincer, da.

— Atunci, hai. Mă înşfăcă de braţ şi mă conduse înapoi între stânci, apoi mă purtă de-a lungul unui traseu îngust.

— Încotro ne îndreptăm? am întrebat.

— Locuiesc în apropiere. L-am transformat într-un punct de hrănire a dezertorilor, de dragul vremurilor trecute. O să fac o excepție pentru tine.

— Mulțumesc.

După un timp, drumul se bifurcă, şi el o luă pe ramura din dreapta, ceea ce implica un ușor urcuș. În cele din urmă, traseul ne purtă către o serie de platforme stâncoase, dintre care ultima se întindea pe o distanță considerabilă. În spatele ei se aflau câteva fisuri, iar noi ne-am lăsat pe vine într-una dintre ele.



L-am urmat la scurtă distanță prin ea, și se opri în fața intrării într-o peșteră joasă. Un miros oribil de putreziciune se răspândește și puteam auzi bâzâitul muștelor înăuntru.

— Aici locuiesc eu, mă înștiință. Te-aș invita înăuntru, dar e un pic... uh...

— E-n ordine, am spus. O să aștept.

Intră pe vine și am constatat că pofta mea de mâncare dispare rapid, mai ales când m-am gândit ce ar putea avea depozitat în acel loc.

Câteva clipe mai târziu apăru cu un sac de marinar agățat pe umăr.

— Am ceva tare bun aici, rosti.

Am pornit-o înapoi de-a lungul drumului.

— Hei! Încotro?

— La aer, am spus. Mă întorc pe stâncă. Aici e cam închis.

— Oh. Okay, rosti și mă urmă.

În sac avea două sticle de vin nedestupate, mai multe gamele cu apă, un darab de pâine-parcă-proaspătă, niște carne în conservă, câteva mere tari și o roată de brânză neâncepută, am descoperit, după ce ne-am așezat pe o ieșitură la aer curat și făcu un gest ca să deschid sacul și să mă servesc. Rămânând încă prudent, am luat ca antreu un pic de apă și un măr.

— Locul are o istorie furtunoasă, declară el, scoțând un cuțitaș de la cingătoare și tăindu-și o bucată de brânză. Nu știu cine l-a construit sau de câtă vreme e acolo.

Când am văzut că e pe punctul de a scoate dopul unei sticle de vin cu cuțitul, l-am oprit și am încercat o mică trimitere prin Logrus. Răspunsul a fost rapid și i-am dat imediat tirbușonul. Îmi dădu sticla după ce scoase dopul, și o deschise pe cealaltă pentru el. Din rațiuni de sănătate publică am fost recunoscător, cu toate că nu aveam cea mai bună stare pentru atâta vin.

— Asta numesc eu să fii pregătit, rosti, examinând tirbușonul. Aveam nevoie de așa ceva în urmă cu ceva vreme...

— Păstrează-l, i-am spus. Povestește-mi mai multe despre locul ăla. Cine locuiește acolo? Cum se face că ai ajuns să faci parte dintr-o armată invadatoare? Cine îi atacă acum?

Dădu din cap și luă o sorbitură adâncă de vin.

— Conducătorul cel mai vechi al locului, pe care îl știu, a fost un vrăjitor pe nume Sharu Garrul. Regina țării mele a plecat brusc și a venit aici. Se opri și privi un timp în zare, apoi pufni. Politica! Nici măcar nu știu care a fost motivul vizitei ei aici la vremea respectivă. N-auzisem niciodată de locul ăsta blestemat. Oricum a rămas aici multă vreme și oamenii au început să se întrebe: E prizonieră? Pune la cale o alianță? Are o poveste de dragoste? Bănuiesc că trimitea periodic mesaje, dar astea erau prostiile obișnuite care nu spun nimic — doar dacă, firește, nu erau la rândul lor comunicări tainice despre care indivizi ca mine nu auziseră. Avea cu ea și o suită destul de numeroasă, cu o gardă de onoare care nu era doar de fațadă. Tipii ăia erau veterani foarte duri, chiar dacă se îmbrăcau elegant. Așa că tot ce se petrecea acolo era, într-un fel, controversat.

— O întrebare, dacă-mi dai voie, am spus. Care era rolul regelui tău în toată afacerea asta? N-ai amintit de el și se pare că ar fi trebuit să știe...

— Mort, rosti. Ea a devenit o văduvă drăguță și s-au exercitat mari presiuni asupra ei ca să se recăsătorească. Numai că s-a mulțumit cu un șirag de amanți și a asmuțit diversele facțiuni una împotriva alteia. De obicei bărbații ei erau lideri militari sau nobili puternici sau amândouă categoriile. Își lăsase fiul în locul ei atunci când a făcut călătoria asta, totuși.

— Oh, deci exista un prinț destul de vârstnic care să dețină controlul?

— Da. De fapt, el a declanșat războiul ăsta blestemat. A ridicat trupele și nu s-a mulțumit doar cu adunarea, așa că l-a contactat pe un vechi prieten din copilărie, un tip considerat în general un nelegiuit, dar care comanda o mare bandă de mercenari. Numele de Dalt...

— Stai! am spus.

Mintea mea se ambală când mi-am amintit o poveste pe care mi-o spusese cândva Gérard despre un bărbat straniu pe nume Dalt, care condusesese împotriva Amberului propria armată, neobișnuit de eficace. Benedict însuși a trebuit să fie chemat ca să-i opună rezistență. Armatele individului fuseseră biruite la poalele Kolvirului și Dalt însuși grav rănit. Cu toate

că nimeni nu i-a văzut vreodată cadavrul, s-a presupus că murise în urma rănilor. Dar mai era ceva.

— Tara ta, am spus. N-ai pomenit niciodată de ea. De unde ești, Dave?

— Dintr-un loc numit Kashfa, răspunse.

— Și regina ta era Jasra?

— Ai auzit de noi. De unde ești?

— San Francisco, am spus.

Clătină din cap.

— Nu cunosc locul.

— Dar cine-l cunoaște? Ascultă, cât de buni sunt ochii tăi?

— Ce vrei să spui?

— Cu puțin timp în urmă, când ne-am uitat jos la luptă, ai reușit să identifici steagul pe care-l purtau atacatorii?

— Nu mai am ochii de altădată, spuse.

— Era verde cu negru, cu un fel de animale pe el.

Fluieră.

— Un leu sfâșiind un unicorn, pariez. Pare a fi al lui Dalt.

— Care e semnificația desenului?

— Îi urăște pe Amberiți, asta înseamnă. Chiar i-a atacat cândva.

Am gustat vinul. Nu era rău.

Același individ, deci...

— Știi de ce-i urăște? l-am întrebat.

— Înțeleg că i-au ucis mama, spuse. Are legătură cu războaiele teritoriale. E ceva foarte complicat. Nu cunosc detaliile.

Am deschis o conservă cu carne, am rupt un coltuc de pâine și mi-am făcut un sandviș.

— Te rog, continuă-ți povestea, am spus.

— Unde rămăsesem?

— Prințul l-a găsit pe Dalt pentru că era îngrijorat de soarta maică-sii și avea urgentă nevoie de mai mulți oșteni.

— Asta-i adevărat, am fost înrolat și eu în armata Kashfanului — infanterist. Prințul și Dalt ne-au condus pe drumuri întunecate până am ajuns în locul acela. Apoi am făcut exact ceea ce fac tipii de jos.

— Și ce s-a-ntâmplat?

Izbucni în râs.

— La început, a fost rău pentru noi, spuse. Cred că, într-un fel, e ușor pentru cel care trage sforile acolo jos să controleze elementele — cum a fost tornada pe care ai văzut-o ceva mai înainte. Noi am avut parte de un cutremur și o furtună de zăpadă și fulgere. Dar oricum ne-au grăbit spre ziduri. L-am văzut pe fratele meu murind, opărit cu ulei fierbinte. Atunci mi-am zis că e prea mult. Am luat-o la fugă și am urcat până aici. Nu m-a urmărit nimeni, așa că am așteptat și am supravegheat. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, dar nu știam ce întorsătură vor lua lucrurile. Încă un lucru asemănător și aș fi cedat. Dar m-am înșelat, și era prea târziu să mă mai întorc. Mi-ar fi retezat capul sau alte părți valoroase, dacă aș fi făcut-o.

— Ce s-a-ntâmpat?

— Am trăit cu senzația că atacul a forțat mâna Jasrei. Se pare că plănuia să scape de Sharu Garrull și să-i ia locul. Cred că-i făcea curte ca să-i câștige încrederea înainte de a da lovitura. Sunt convins că îi era un pic frică de bătrân. Dar când oastea ei a apărut la ușă, a trebuit să acționeze, chiar dacă nu era pregătită. L-a atras într-un duel vrăjitoresc în timp ce gărzile ei îi încoltiseră pe oamenii lui. Ea a câștigat, deși bănuiesc că a fost cumva rănită. Fiind foc și pară pe fiul ei — pentru că adusese o armată fără știrea ei. Oricum, gărzile au deschis porțile pentru armată și ea a cucerit Ținutul. Asta voiam să spun atunci când precizam că nicio armată n-a izbutit să cucerească locul. A fost o lucrătură din interior.

— Cum ai aflat toate astea?

— Așa cum am spus, când dezertorii vin aici, eu îi hrănesc și aflu noutățile.

— Mi-ai dat senzația că au mai fost și alte tentative de a cuceri locul. Probabil, după ce îl cucerise ea.

Încuviință și mai luă o gură de vin.

— Da. Se pare că a mai fost o lovitură în Kashfa, în timp ce atât ea cât și băiatul erau plecați — un nobil pe nume Kasman, fratele unuia dintre amantii ei morți, un tip pe nume Jasrick. Acest Kasman a pus mâna pe putere și dorea să nu-i mai stea în cale nici ea, nici prințul. Trebuie că a atacat locul

ăsta de vreo șase ori. N-au reușit să intre niciodată. În cele din urmă s-a resemnat să se dea deoparte, cred. Mai târziu, ea l-a trimis pe băiat să ridice, poate, o nouă oaste și să încerce să-și recâștige tronul. Nu știu. A trecut multă vreme.

— Și ce e cu Dalt?

— L-au răsplătit lăsându-l să jefuiască câte ceva din Ținut — se pare că era destulă marfă bună — după care și-a luat soldații și s-a întors acolo unde taie frunză la câini.

Am luat încă o gură de vin și am tăiat o bucată de brânză.

— Cum se face că ai rezistat toți acești ani? Pare a fi o viață dură.

Încuviință.

— Adevărul e că nu mai știu drumul spre casă. Ne-au adus aici pe niște trasee ciudate. Credeam că știu pe unde se află, dar când m-am dus să le caut nu le-am mai putut găsi niciodată. Presupun că aș fi putut pur și simplu s-o iau din loc, dar probabil că m-aș fi rătăcit definitiv. În plus, știu că aici o scot la capăt. Câteva săptămâni și sătucurile vor fi refăcute și țăranii vor reveni, indiferent cine câștigă. Și ei cred că eu sunt un sfânt, aflat aici în rugăciune și meditație. De fiecare dată când dau o raită acolo jos, vin la mine pentru o binecuvântare și îmi dau suficientă mâncare și băutură ca să rezist multă vreme.

— Ești un sfânt? am întrebat.

— Doar mă prefac, spuse. Asta îi face fericiți și îmi asigură hrana. Totuși, să nu mă dai de gol.

— Firește că nu. Oricum, nu m-ar crede.

Râse iar.

— Ai dreptate.

M-am ridicat în picioare și am mers puțin de-a lungul traseului, astfel încât să văd din nou Ținutul. Scările erau la pământ și am văzut și mai multe cadavre. N-am văzut niciun semn de luptă în interior.

— S-a deschis poarta? strigă Dave.

— Nu. Cred că cei care au intrat n-au fost suficienți ca să ducă treaba la bun sfârșit.

— Vezi pe undeva steagul verde cu negru?

— Nu-l văd nicăieri.

Se ridică și veni lângă mine, aducând ambele sticle. Mi-o dădu pe a mea și băurăm amândoi. Infanteria începu să se retragă din zona situată în fața zidului.

— Crezi că renunță sau se regroupează pentru un nou atac? mă întrebă.

— Încă nu pot să spun, i-am răspuns.

— Orice-ar fi, la noapte va fi jaf mare. Stai prin preajmă și o să iei cât poți căra.

— Sunt curios de ce atacă Dalt din nou, dacă e în relații bune cu regina și cu fiul ei.

— Cred că e vorba doar de fiu, rosti, și el e plecat. Se pare că bătrâna doamnă e o adevărată scorpie. Și, una peste alta, individul *este* un mercenar. Poate că l-a angajat Kasman s-o urmărească.

— Poate că ea nici măcar nu e acolo, am spus, deși habar n-aveam cum se scurge aici curentul temporal, dar gândindu-mă la recenta mea întâlnire cu doamna. Amintirea ei declanșă un curs straniu al gândului.

— Totuși, cum îl cheamă pe prinț? am întrebat.

— Rinaldo, răspunse. E o matahală roșcată.

— Atunci ea e maică-sa! am rostit involuntar.

Izbucni în râs.

— Uite-așa ajungi prinț, spuse. Dacă mama ta e regină. Numai că asta ar fi însemnat...

— Brand! am spus. Apoi: Brand din Amber.

Încuviință.

— Ai auzit povestea.

— Nu chiar. Destul de puțin, am răspuns. Spune-mi-o.

— Ei bine, ea i-a întins o cursă unui Amberit — prințul pe nume Brand, spuse. Se zvonea că s-au întâlnit în cursul unei operațiuni magice și că a fost dragoste la prima picătură de sânge. Voia să-l păstreze, și auzisem că, de fapt, se căsătoriseră printr-o ceremonie secretă. Numai că el nu era interesat de tronul din Kashfa, deși era singurul pe care ea voia să-l vadă pe tron. Călătorea mult, lipsea lungi perioade de timp. Auzisem că e răspunzător de Zilele Beznei, cu ani în urmă, și că a murit în urma unei mari bătălii între Haos și Amber, în mâinile rudelor sale.

— Da, am spus și Dave mă privi ciudat, pe jumătate uluit, pe jumătate scrutător. Spune-mi mai multe despre Rinaldo, am rostit iute.

— Nu sunt prea multe de spus, răspunse. Ea l-a purtat în pântec și am auzit că îl învățase câte ceva din Artele ei. El nu-și cunoștea prea bine tatăl, Brand lipsind atât de mult. Un copil destul de sălbatic. A fugit de mai multe ori de-acasă și s-a înhăitat cu un grup de nelegiuți...

— Oamenii lui Dalt? am întrebat.

Încuviință.

— A bătut drumurile cu ei, se spune — chiar dacă maică-sa pusese recompensă pe capetele lor la vremea aceea.

— Stai o clipă. Vrei să zici că ea chiar îi ura pe nelegiuții și mercenarii ăștia...

— „Ură“ poate fi cuvântul nepotrivit. Pe vremuri, nu se sinchisea, dar când fiu-său s-a împrietenit cu ei, cred că asta i-a luat mințile.

— Credea că au o influență nefastă?

— Nu, cred că nu-i plăcea că merge cu ei și că îl luau peste tot de fiecare dată când se certa cu ea.

— Și totuși spui că l-ai văzut pe Dalt plătit din vistieria Ținutului și i-a îngăduit să plece, după ce i-au forțat mâna împotriva lui Sharu Garrul.

— Da. Mare scandal atunci între Rinaldo și mă-sa, apropo de asta. Și, în cele din urmă, ea a cedat. Așa am auzit de la doi indivizi care erau acolo. Una dintre puținele dăți când băiatul a înfruntat-o și a biruit, ziceau ei. De fapt, ăsta e motivul pentru care tipii au dezertat. Ea a ordonat să fie executați toți martorii scandalului, mi-au spus. Au fost singurii care au reușit să scape.

— Dură doamnă.

— Mda.

Ne-am întors în zona în care am stat înainte și am mai mâncat câte ceva. Cântecul vântului se ridică pe pantă și se declanșă o furtună pe mare. L-am întrebat pe Dave despre creaturile asemănătoare câinilor și mi-a spus că, probabil, mai multe haite vor avea un festin la noapte cu victimele bătăliei. Erau originare din zonă.

— Împărțim prada, spuse. Eu vreau mâncarea, vinul și tot ce e de valoare. Ele vor doar morții.

— Ce înseamnă pentru tine ceva de valoare? am spus.

Păru dintr-o dată temător, de parcă aș fi luat în calcul posibilitatea de a-l jefui.

— Oh, în realitate nu valorează prea mult. Atâta doar că întotdeauna am fost o persoană cumpătată, spuse, și fac să sune totul mai important decât e.

— Nu se știe niciodată, adăugă.

— E-adevărat, am aprobat.

— Totuși, cum ai ajuns aici, Merle? întrebă brusc, ca și cum ar fi vrut să-mi abată gândurile de la prada lui.

— Mergând, am spus.

— Asta nu sună corect. Nimeni nu vine aici din proprie inițiativă.

— Nu știam că voi ajunge aici. Și nici măcar nu cred că voi rămâne mult, am spus în clipa în care l-am văzut luând cuțitașul și începând să se joace cu el. N-are niciun sens să merg acolo jos și să cer ospitalitate în vremuri ca astea.

— E-adevărat, remarcă.

Oare bătrânul găgăuță chiar se gândea să mă atace, ca să-și protejeze ascunzătoarea? Deja era posibil să fie un pic mai nebun acum, locuind aici singur în grota lui împruțită, prefăcându-se că e un sfânt.

— Te-ar interesa să te întorci în Kashfa, am spus, dacă te-aș duce pe traseul cel bun?

Îmi aruncă o privire șireată.

— Nu știi prea multe despre Kashfa, spuse, altfel nu mi-ai fi pus atâtea întrebări. Și-acum spui că poți să mă trimiți acasă?

— Să înțeleg că nu te interesează?

Oftă.

— Nu chiar, nu mă mai interesează. Acum e prea târziu. Asta e casa mea. Îmi place să fiu sihastru.

Am dat din umeri.

— Ei bine, mulțumesc că mi-ai dat de mâncare și mulțumesc pentru toate informațiile.

M-am ridicat în picioare.

— Încotro te îndrepti acum? întrebă.



— Cred că mai dau o raită pe-aici, după care mă-ndrept spre casă. M-am retras în fața acelei mici sclipiri de nebunie din ochii lui.

Ridică un pic cuțitul, strângându-l mai tare. Apoi îl coborî și tăie încă o bucată de brânză.

— Uite, poți lua un pic de brânză cu tine, dacă vrei, roști.

— Nu, e-n ordine. Mulțumesc.

— Încercam doar să te fac să economisești niște bani. Călătorie plăcută.

— În ordine. Ia-o ușor.

I-am auzit chicotitul pe tot drumul de întoarcere. Apoi, vântul îl făcu să dispară.

Am petrecut următoarele ore în recunoaștere. M-am deplasat în jurul dealurilor. Am coborât spre pământurile pline de aburi, zguduite de cutremur. M-am plimbat de-a lungul țărmului. Am trecut prin spatele unei zone aparent obișnuite, și am traversat coama unei întinderi de gheață. De fiecare dată am stat cât mai departe posibil de Ținut. Voiam să-mi întipăresc locul cât mai bine posibil în minte, astfel încât să-mi pot găsi drumul înapoi prin Umbră, în loc să traversez un prag prin metode dure. Am văzut mai multe haite de câini sălbatici în drumul meu, dar erau mai preocupați de bătaia pe cadavrele rămase după bătălie decât de ceva care mișcă.

La fiecare graniță topografică se aflau pietre de hotar cu inscripții ciudate, și m-am trezit întrebându-mă dacă erau ajutoare pentru cartografi sau ceva mai mult. În cele din urmă, am doborât una de pe solul arzând la vreo cinci metri într-o zonă cu gheață și zăpadă. Am fost scuturat aproape imediat de o zguduitură puternică; am reușit să mă îndepărtez la timp, totuși, de deschiderea unei crevase și de aburii gheizerelor. Zona fierbinte înglobă mica felie de sol rece în mai puțin de jumătate de oră. Din fericire, m-am mișcat suficient de iute ca să fug din calea altor tulburări, și am supravegheat fluctuația acestor fenomene de la o oarecare distanță. Dar asta era de-abia începutul.

M-am ghemuit la loc printre stânci, întrucât ajunsesem la poalele lanțului muntos de unde pornisem traversând o secțiune a zonei vulcanice. Acolo m-am odihnit și, un timp, am

urmărit cum acel mic segment de teren se rearanja și cum vântul purta fum și abur peste pământ. Stâncile se mișcau și se rostogoleau; păsări negre care se hrănesc cu stârvuri ocoleau traseul ca să evite ceea ce ar fi fost niște izvoare termale interesante.

Apoi am văzut o mișcare pe care la început am bănuț-o a fi de origine seismică. Piatra de hotar pe care o mișcasem se ridică ușor și porni în lateral. O clipă mai târziu, totuși, și se ridicase chiar mai încolo, ca și cum ar fi levitat ușor deasupra solului. Apoi se mișcă peste zona distrusă, deplasându-se în linie dreaptă și cu viteză constantă, până când — după câte mi-am dat seama — reveni în poziția de mai înainte. Și rămase acolo. Câteva clipe mai târziu, freământul reîncepu, și de data asta fu un salt al pânzei de gheață, topăind înapoi, recâștigând zona invadată.

Am chemat imaginea Logrusului și am izbutit să creez o lucire întunecată în jurul pietrei. Aceasta era conectată cu o rază de lumină constantă, lungă, dreaptă, de aceeași nuanță generală, extinzându-se din spatele unui turn înalt al Ținutului. Fascinant. Aș fi dat o avere să văd interiorul aceluia loc.

Apoi, născută dintr-un oftat, ajungând la un șuierat, o tornadă se iscă din zona în dispută, crescând, devenind cenușie, punând stăpânire, înaintând brusc spre mine asemeni unei trompe rotitoare a unui elefant noros, înalt-până-la-cer. M-am răsucit și m-am cățarat mai sus, croindu-mi drum printre stânci și în jurul pantelor de pe marginea dealurilor. Tornada mă urmări ca și cum mișcările i-ar fi fost ghidate de o creatură inteligentă. Și felul în care se menținea adunată în timp ce traversa terenul acela neregulat demonstra o origine artificială, ceea ce în acest loc însemna mai degrabă magie.

E nevoie de ceva timp ca să găsești o modalitate magică de apărare potrivită, și chiar de și mai mult ca să o pui în aplicare. Din păcate, mă aflam la doar un minut înaintea urmăritorului și limita asta se micșora, probabil.

Când am ajuns la lunga crevasă îngustă dincolo de următoarea curbă, zimțată ca vârful unui fulger, m-am oprit doar o clipă ca să privesc în adâncurile ei și apoi am început să cobor,

cu veșmintele zdrențuite biciuindu-mă, cu turnul furtunii o prezentă bubuitoare înapoia mea...

Drumul se adâncea și la fel am făcut și eu, urmându-i piedicile, răsucirile. Bubuitul se transformă într-un urlet, și am tușit din cauza norului de praf care mă învălui. O trombă cu pietriș mă asaltă. Atunci m-am făcut una cu pământul, cam la vreo trei metri sub suprafața solului și mi-am acoperit capul cu brațele, deoarece eram convins că furtuna se va abate direct asupra-mi.

Am mormăit câteva vrăji de protecție în timp ce zăceam acolo, în ciuda efectului nesemnificativ de parare la distanța asta împotriva unei manifestări de o asemenea intensitate-a-energiei.

N-am sărit imediat în picioare când se așternu tăcerea. Se prea poate ca mânuitorul tornadei să-și fi retras sprijinul și să fi năruit pâlnia văzând că am ieșit din raza de acțiune. Putea fi, de asemeni, centrul furtunii, pregătind ce urma să vină, iar și iar.

Deși n-am țopăit în picioare, am privit în sus, pentru că urăsc să pierd ocaziile educative.

Și acolo era chipul — sau mai degrabă, masca — în mijlocul furtunii, privindu-mă. Era o proiecție, firește, mai mare decât viața și nu în întregime materială. Capul era acoperit cu o glugă; masca era completă și avea strălucirea cobaltului și amintea izbitor de măștile portarilor de hochei pe gheață; avea două fante verticale pentru respirat, din care se ȋțea un fum palid — o nuanță prea teatrală pentru gustul meu; un șirag de găurele date la întâmplare era destinat să dea impresia unei guri strâmbate într-un rânjet sardonice. Un sunet de răs distorsionat ajunsese la mine prin mască.

— Nu cumva exagerezi un pic? am spus, ridicându-mă pe vine și ridicând Logrusul între noi. Pentru un puști de Halloween, merge. Dar noi, cei de față, suntem adulți, nu-i așa? Un simplu costum de arlechin poate că ar fi fost mai...

— Mi-ai mișcat piatra din loc! rosti creatura.

— Am un anume interes academic pentru chestiuni de-astea, am mărturisit, domolind tensiunea din extensiile Logrusului. Nimic care să te supere. Tu ești, Jasra? Eu...

Bubuitul începu iar, ușor la început, apoi crescând în intensitate.

— Îți propun un târg, am zis. Tu oprești furtuna, iar eu îți promit că nu mai mișc nicio piatră.

Din nou, hohotul de râs în timp ce zgomotele furtunii se intensificau.

— Prea târziu, sosi răspunsul. Prea târziu pentru tine. Doar dacă nu ești mai tare decât pari!

Ce naiba! Bătălia nu aparține întotdeauna celui puternic și băieții de treabă au tendința de a birui pentru că ei sunt cei care ajung să-și scrie memoriile. Mă ținusem de fleacuri cu proiecțiile Logrusului împotriva imaterialității măștii până când am găsit legătura, deschizătura care ducea la sursa ei. Am străpuns-o — ceva de genul descărcării electrice — indiferent ce se afla acolo.

Se auzi un țipăt. Masca se prăbuși, furtuna încetă, și eram deja pe picioare și alergam iar. Când și-ar fi revenit în simțiri ceea ce izbisem, nu voiam să mă aflu în același loc deoarece putea fi obiectul unei dezintegrări bruște.

Aveam de ales între a pătrunde în Umbră sau a căuta o cale de retragere și mai rapidă. Dacă un vrăjitor m-ar fi urmărit în timp ce declanșam alunecarea-din-umbră, i-ar fi fost ușor să mă localizeze. Așa că am scos Atuurile și l-am căutat pe cel al lui Random. În clipa aceea am urmat curba succesivă a drumului și ar fi trebuit oricum să mă opresc acolo, am observat, deoarece se îngusta atât de mult încât îmi era imposibil să merg mai departe. Am ridicat cartea și am contactat-o mental.

Contactul se stabili aproape imediat. Dar chiar dacă imaginile se materializară am simțit o amenințare. Eram convins că e dușmanul meu cu masca-albastră care mă căuta iar.

Dar imaginea lui Random se limpezi, așezat la un set de tobe, cu bețele în mâini. Puse bețele deoparte și se ridică.

— Era și timpul, spuse și întinse mâna.

Chiar în clipa în care întindeam mâna am simțit ceva care se năpustea spre mine. Când degetele ni se atinseră și am pășit înainte, am simțit ceva ca un val gigantic.

M-am teleportat în salonul de muzică din Amber. Random deschisese gura ca să vorbească iar, când cascada de flori căzu asupra noastră.

Măturându-și violetele de pe pieptarul cămășii, mă privi.  
— Preferam să mi-o spui prin cuvinte, comentă.

Portretul artiștilor, intenții încrucișate, temperatura în scădere...

După-amiază însorită și plimbare prin părculeț, după un prânz ușor, noi doi, tăceri prelungite și răspunsuri monosilabice date replicilor în conversație, care arată că nu e totul în ordine la celălalt capăt al liniei de comunicare. Pe bancă, așezați, privind paturi de flori, suflete la un loc cu trupurile, cuvinte cu gânduri...

— Okay, Merle. Care-i scorul? întreabă ea.

— Nu știu despre ce joc vorbești, Julia.

— Nu face pe istetul. Nu vreau decât un răspuns direct.

— Care-i întrebarea?

— Locul acela unde m-ai dus de pe plajă, în noaptea aceea...

Unde era?

— Era... un fel de vis.

— Rahat! Se răsucește ca să mă privească drept în față, și eu trebuie să-i înfrunt privirea furioasă fără să mi se clinească vreun mușchi. Am revenit acolo de mai multe ori, căutând drumul pe care am mers. Nu există nicio peșteră. Nu există nimic! Ce s-a-ntâmplat cu ea? Ce se petrece?

— Poate că a venit fluxul și...

— Merle! Cât de proastă mă crezi? Drumul pe care am mers noi nu e trecut pe hărți. Nimeni de pe-aici nu a auzit vreodată de un loc ca acelea. E imposibil din punct de vedere geografic. Orele, zilele și anotimpurile se schimbă permanent. Unica explicație e supranaturală sau paranormală — oricum vrei să-i spui. Ce s-a-ntâmplat? Îmi datorezi un răspuns și o știi foarte bine. Ce s-a-ntâmplat? Unde ai fost?

Am privit în depărtare, dincolo de picioarele mele, dincolo de flori.

— Nu... nu pot să-ți spun.

— De ce nu?

— Eu... Ce-aș fi putut să-i spun? Nu era doar faptul că dacă i-aș fi spus despre Umbră i-ar fi deranjat, poate chiar i-ar fi distrus perspectiva asupra realității. În miezul problemei mele se afla constatarea că ar fi trebuit să-i spun cum de știam toate astea, ceea ce ar fi însemnat să-i spun cine sunt, de unde vin, ce sunt — și mi-era teamă să-i destăinuiesc toate astea. Mi-am zis că asta va pune capăt relației noastre, la fel cum s-ar fi întâmplat și dacă nu i-aș fi spus nimic; și dacă trebuie să se termine oricum, mai degrabă aș fi preferat să ne despărțim fără să știe toate astea. Mai târziu, mult mai târziu, urma să pricep logica; adevăratul motiv de a-i refuza răspunsurile pe care și le dorea e că nu eram pregătit să am încredere în ea sau în altcineva atât de apropiat. Dacă aș fi cunoscut-o de mai mult timp, mai bine — încă un an, să zicem — aș fi putut să-i răspund. Nu știu. N-am folosit niciodată cuvântul „dragoste“, deși trebuie să-i fi trecut uneori prin minte, așa cum trecuse și prin a mea. Bănuiesc că n-o iubeam îndeajuns ca să am încredere în ea, și era deja prea târziu. Așa că „Nu pot să-ți spun“ au fost cuvintele mele.

— Ai un fel de putere pe care nu vrei s-o împarți.

— Spune-i așa, dacă vrei.

— Voi face tot ce spui, îți promit tot ce vrei să-ți promit.

— Există un motiv, Julia.

Se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Și nu vrei să-mi spui nici măcar asta.

Clatin din cap.

— Trebuie să fie o lume singuratică aceea în care locuiești, magicianule, dacă și cei care te iubesc nu au acces acolo.

În clipa aceea pare că încearcă pur și simplu ultimul ei truc ca să obțină un răspuns de la mine. Hotărârea mea e și mai puternică.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuia. Tăcerea ta îmi spune totul. Dacă știi și drumul spre Iad, de ce n-o iei într-acolo? Adio!

— Julia. Nu...

Preferă să nu mă audă.

Natură moartă cu flori...

Trezire. Noapte. Vânt de toamnă la fereastra mea. Vise. Sângele vieții fără trup... învolburându-se...

Mi-am trecut picioarele peste marginea patului și am stat acolo frecându-mi ochii, tâmpilele. Se făcuse o după-amiază însorită când terminasem să-i spun lui Random povestea mea, și el mă trimisese după aceea să trag un pui de somn. Sufeream de întârzierea temporală datorată umbrei și mă simțeam complet amețit în clipa aceea, deși nu știam exact ce oră e.

Mi-am întins oasele, m-am ridicat, m-am aranjat și am îmbrăcat haine noi. Știam că n-o să fiu în stare să adorm iar; de asemeni, mi-era foame. Am luat cu mine o mantie calduroasă când am părăsit apartamentul. Mai degrabă mi-aș fi dorit să ies, în loc să dau o raită prin cămară. Simțeam nevoia unei plimbări și nu mai ieșisem din palat și în oraș de... ani de zile, cred.

Am coborât scările, apoi am trecut prin câteva încăperi și un hol spațios, legat în capăt cu un coridor pe care l-aș fi putut parcurge de la nivelul scărilor dacă voiam, numai că în cazul ăsta aș fi ratat două tapiserii pe care voiam să le salut: un peisaj idilic silvestru, cu un cuplu făcând dragoste după prânzul de picnic; și o scenă de vânatoare cu oameni și câini urmărind un cerb splendid, care arăta ca și cum ar mai fi avut o șansă de scăpare, dacă ar fi avut curajul să sară peste o prăpastie adâncă ce se afla în fața lui...

Am depășit coridorul și mi-am croit drum în sus spre o ușă tainică, unde o strajă-plotisită pe nume Jordy se sili să pară atent când mă auzi venind. M-am oprit să pierd timpul cu el și am aflat că nu iese din schimb până la miezul nopții, până la care mai erau aproape două ore.

— Mă duc în oraș, am spus. Unde e un loc în care să pot mânca bine la ora asta din noapte?

— Ce v-ar plăcea?

— Fructe de mare, am hotărât.



— Ei bine, „Fiddler's Green“ — cam la două treimi în josul Main Concourse — e renumit pentru fructele de mare. E un loc elegant...

Am clătinat din cap.

— Nu vreau un loc elegant, am zis.

— Și „Net“ e considerat bun — lângă intersecția Smiths și Ironmongers Street. Nu e chiar elegant.

— Dar tu te-ai duce acolo?

— Obişnuiam să merg, răspunse. Numai că destui nobili și mari negustori l-au descoperit de curând. Nu mă simt bine în compania lor. A devenit prea sociabil.

— La naiba! Nu vreau conversație sau atmosferă. Nu vreau decât niște pește proasptăt. Tu unde ai merge ca să-l găsești pe cel mai bun?

— Ei bine, e cale lungă. Dar dacă mergeți până la docuri, la baza golfuluțului, e un pic spre vest... Dar poate că n-ar trebui să vă duceți. E destul de târziu și, după lăsarea întinericului, nu e cel mai prietenos loc.

— Nu cumva e vorba de „Death Alley“?

— Uneori i se spune așa, domnule, pentru că, din când în când, dimineata mai dai peste cadavre. Poate că ar fi mai bine să mergeți la „Net“, având în vedere că sunteți singur.

— Gérard m-a dus odată acolo, în timpul zilei. Cred că pot găsi drumul, e-n regulă. Cum se numește locul?

— Uh, „Bill Sângerosul“.

— Mulțam. O să-l salut pe Bill din partea ta.

Clătină din cap.

— Nu puteți. I-au schimbat numele după moartea lui. Acum se ocupă vărul lui, Andy.

— Oh. Cum îi spunea înainte?

— „Sam Sângerosul“, zise.

Ei bine, ce naiba. I-am urat noapte bună și am plecat. Am luat-o pe potecuta spre scara scurtă în josul pantei, care ducea spre alee traversând grădina și spre o poartă laterală, unde o altă strajă mă conduse afară. Era o noapte răcoroasă cu adierile înmiresmate ale toamnei învăluind totul în jurul meu. Am inspirat până în străfundul plămânilor și am expirat în timp ce mă îndreptam spre Main Concourse, zgomotele înde-

părtate, aproape uitate ale potcoavelor pe pavaj ajungând la mine ca un sunet de vis sau de amintire. Noaptea era fără Lună, dar înstelată, și drumul de dedesubt flankat de globuri cu lichid fosforescent, fixate în vârful stâlpilor înalți, cu fluturi de munte cu-coada-lungă rotindu-se în jurul lor.

Când am ajuns pe bulevard, m-am plimbat în tihnă. Câteva calești închise trecură pe lângă mine în timp ce înaintam. Un bătrân plimbând un mic dragon verde într-o lesă cu lanț își scoase pălăria când am trecut și rosti „Bună seara“. Văzuse direcția din care venisem, deși eram sigur că nu mă recunoscuse. Chipul meu nu e chiar atât de cunoscut în oraș. După un timp, starea mea sufletească se liniști puțin și am simțit un fel de vioiciune în mers.

Random nu se supăraseră atât de tare pe cât aş fi crezut. Întrucât Ghostwheel nu provocase niciun necaz, nu mă însărcinase să plec imediat după el și să încerc iar să-l întrerup. Pur și simplu îmi spusese să reflectez și să vin cu cea mai bună idee de a acționa în continuare. Și Flora îl contactase mai devreme și îi spusese cine e Luke — un lucru care se pare că-l mai liniștise, cunoscând acum identitatea inamicului. Deși îl întrebaseră, n-a vrut să-mi spună ce planuri avea în legătură cu el. Făcuse aluzie la recenta trimitere a unui agent în Kashfa, totuși, pentru a obține o informație neprecizată. Ceea ce părea să-l deranjeze cel mai tare, de fapt, era posibilitatea ca nelegiuitul Dalt să fie încă printre cei vii.

— Ceva în legătură cu individul acela... începuse Random.

— Ce? am întrebat.

— În primul rând, am văzut cum l-a infiltrat Benedict. În general, așa ceva duce la sfârșitul carierei unei persoane.

— Al naibii nenorocit, am spus. Sau al naibii norocos. Sau amândouă.

— Dacă e același individ, e fiul lui Desacratrix. Ai auzit de ea?

— Deela, am zis. Nu așa o chema? Un fel de fanatică religioasă? Militantă?

Random încuviință.

— A produs o groază de necazuri la periferia Cercului de Aur — mai ales lângă Begma. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Ei bine, Begma e cel mai apropiat punct de cercul către Kashfa, ceea ce face ca povestea ta să fie deosebit de interesantă. Ea a călătorit mult în Begma și n-au putut s-o manipuleze. În final, ei ne-au reamintit de tratatul de apărare pe care-l avem cu aproape toate regatele Cercului — și Tata a hotărât să meargă personal acolo și să-i dea o lecție. Ea incendiasse prea multe sanctuare ale Unicornului. Tata și-a luat o mică armată, a înfrânt-o pe a ei, a luat-o prizonieră și i-a spânzurat câțiva oameni. Ea a evadat, totuși, și, doi ani mai târziu, când practic fusese uitată, s-a întors cu o armată proaspătă și a început aceleași acțiuni nenorocite pretutindeni. Begma s-a scaldat iar în țipete, dar Tata era ocupat. L-a trimis acolo pe Bleys cu o armată numeroasă. Au fost câteva lupte neconcludente — erau călăreți, nu o armată regulată — dar Bleys, în final, i-a încolțit și i-a șters de pe fața pământului. Ea a murit în ziua aceea, conducându-și trupele.

— Și Dalt e fiul ei?

— Asta-i povestea și are un oarecare sens, deoarece el a făcut tot posibilul ca să ne hărțuiască multă vreme. Pur și simplu voia răzbunare pentru moartea mamei lui. În cele din urmă, a adunat o forță de luptă cu adevărat impresionantă și a încercat să atace Amberul. A ajuns mult mai departe decât ai crede, chiar până la Kolvir. Dar Benedict aștepta, sprijinit de regimentul său preferat. Benedict i-a ciopârțit și se pare că l-a rănit mortal pe Dalt. Câțiva dintre oamenii lui au reușit să-l scoată în afara câmpului de bătălie, astfel că nu i-am văzut niciodată cadavrul. Dar la naiba! Cui îi pasă?

— Și tu crezi că ar putea fi același tip care era prietenul lui Luke când era copil — și mai târziu?

— Ei bine, vârsta coincide și se pare că provine cam din aceeași zonă. Presupun că e posibil.

Meditam în timp ce mă plimbam. Jasra chiar nu-l plăcuse pe individ, conform spuselor sihastrului. Atunci care era rolul lui în toate astea? Prea multe necunoscute, am hotărât. Trebuie să aflu multe lucruri, mai degrabă decât să analizez răspunsul. Așa că s-o lăsăm și să mă bucur de cină...

Mi-am continuat drumul. În apropiere de capătul îndepărtat am auzit râsete și am văzut locul unde câțiva bețivani vânjoși ocupau niște mese într-o cafenea de pe trotuar. Unul dintre ei era Droppa, dar nu mă observă și am trecut mai departe. N-aveam chef să mă distreze cineva. Am luat-o pe Weavers Street, care urma să mă ducă acolo unde West Vine își croiește drum din zona portului. O doamnă înaltă, purtând mască, într-o mantie argintie, se grăbi să intre într-o caleașcă în așteptare. Aruncă o privire spre mine și zâmbi în costumul de arlechin. Eram sigur că n-o cunosc și m-am trezit că mi-aș fi dorit asta. Avea un zâmbet plăcut. Apoi o rafală de vânt îmi aduse mirosul de fum al șemineului cuiva și agită câteva frunze moarte. M-am întrebat unde era tatăl meu.

Apoi în josul străzii și la stânga pe West Vine... Drumul era mai îngust aici, dar încă pustiu; o distanță mai mare între felinare, dar destul de luminat pentru plimbăreții nocturni. O pereche de călăreți tropăi ușor pe lângă mine, fredonând un cântec pe care nu l-am recunoscut. Ceva mare și negru trecu pe deasupra un pic mai târziu, ca să se așeze pe un acoperiș de vizavi. Câteva zgomote ca o zgârietură se auziră din direcția aceea, apoi tăcere. Am urmat o curbă la dreapta, apoi o alta la stânga, pătrunzând în ceea ce știam că e o serie lungă de cotituri. Drumul devenea încet-încet mai abrupt. O briză dinspre port se simți într-un loc ceva mai târziu, aducându-mi primele arome ale mării sărate din seara aceea. La puțină vreme — două cotituri, cred — deja aveam marea însăși dinaintea mea, departe în jos: lumini plutitoare pe o masă neagră scânteietoare, în mișcare, limitată de conturul curbat al punctelor de lumină, Harbor Road. Spre est cerul era ușor gri. O mică urmă de orizont se iveaua la capătul lumii. Mi s-a părut că zăresc farul îndepărtat din Cabra câteva minute mai târziu, apoi l-am pierdut iar la o altă curbă a drumului.

O masă de lumină ca laptele împrăștiat pulsa pe strada din dreapta, scotând în evidență un grătar fantomatic de pavaj în capătul cel mai îndepărtat de la poalele dealului; stâlpul desenat deasupra făcea probabil reclamă unei frizerii spectrale; globul spart din vârf mai degaja încă o slabă fosforescență, stilul craniu-în-vârf-de-băț, amintindu-mi de un joc pe care

obişnuiam să-l jucăm când eram copii la Curţi. Câteva urme de picior luminoase coborau în josul dealului departe de felinar, slabe, mai slabe, dispărute. Am trecut mai departe şi, la distanţă, am auzit ţipetele păsărilor mării. Aromele toamnei se topeau în cele ale oceanului. Lumina pulverizată de dincolo de umărul meu drept se ridică mai sus deasupra apei, se deplasă înainte peste chipul încreţit al adâncurilor. Curând...

Pofta mea de mâncare creştea pe măsură ce mergeam. În faţa mea, am văzut un alt plimbăreţ într-o mantie neagră pe partea cealaltă a străzii, cu o uşoară strălucire pe marginea încălţărilor. M-am gândit la peştele pe care urma să-l înfulec curând şi m-am grăbit, salutând silueta şi trecând mai departe. O pisică la intrarea într-o casă se opri din linsul coditei ca să mă urmărească trecând. Ținându-şi lăbuţa vertical în tot acest timp. Trecu încă un călăreţ, acesta îndreptându-se spre culmea dealului. Am auzit frânturi dintr-un scandal între un bărbat şi o femeie, undeva sus, într-una dintre clădirile aflate în întuneric. Încă o curbă şi cornul Lunii apăru ca o creatură magnifică ieşind la suprafaţă, ridicând picături din grote scâldate în lumină...

Zece minute mai târziu ajunsesem în zona portului şi o luasem pe drumul spre Harbor Road, fără pic de lumină, cu excepţia unor globuri ocazionale ajutate de lumina din ferestre, a câtorva găleţi cu smoală aprinsă şi a strălucirii Lunii tocmai apărute. Aromele sării şi algelor-de-mare erau mai intense aici, drumul mai îmbâcsit cu gunoaie, trecătorii îmbrăcaţi mai colorat şi mai zgomotoşi decât ceilalţi, dacă nu-l puneai la socoteală pe Droppa. Mi-am croit drum spre spatele golfului, unde zgomotele oceanului îmi parveneau mai puternic: înaintarea grăbită, ca un zid, a valurilor, apoi spargerea lor şi împrăştierea cu apă a digului; retragerea mai lină aproape de mine; scârţâitul vaselor, zornăitul lanţurilor, izbitura unor ambarcaţiuni mai mici în dană sau la acostare. M-am întrebat pe unde-o fi acum Starburst, vechea mea ambarcaţiune.

Am urmat curba drumului spre ţarmul vestic al portului. O pereche de şobolani urmărea o pisică neagră tăindu-mi calea, în timp ce rătăceam, verificând mai multe intrări laterale pentru a o găsi pe cea căutată. Mirosurile băuturii, ca şi cele

ale reziduurilor umane solide și lichide, se amestecau aici cu altele și am auzit strigătele, trosnetele și izbiturile unei lupte undeva în apropiere, făcându-mă să cred că deja mă aflam acolo unde trebuie. De undeva din depărtare răsună clopotul unei geamanduri; de undeva din apropiere am auzit o înșiruire aproape plictisitoare de înjurături prefatând apariția unei perechi de marinari care dădură cel mai apropiat colț din dreapta mea, clătinându-se, bălăbănindu-se când trecură de mine, rânjind și izbucnind în cântec câteva clipe mai târziu, îndepărtându-se. Am înaintat și am verificat tablita din colț. SEABREEZE LANE, am citit.

Asta era, porțiunea denumită de obicei Alea Morții. Am cotit pe ea. Era doar o stradă ca oricare alta. După primii cincizeci de pași n-am văzut niciun cadavru sau măcar vreun bețivan prăbușit, deși un individ la intrarea unei case a încercat să-mi vândă un stilet, și o matahală mustăcioasă s-a oferit să-mi procure ceva tânăr și vânjos. Am refuzat ambele oferte și am aflat de la cel de-al doilea că mă aflam destul de aproape de „Bloody Bill“. Am mers mai departe. Privirile aruncate din când în când mi-au arătat trei siluete cu mantii negre, departe înapoia mea care, am presupus, puteau să mă urmărească; le văzusem și pe Harbor Road. De asemeni, se putea la fel de bine să nu mă urmărească. Întrucât nu mă simțeam cuprins în mod deosebit de paranoia, mi-am zis că puteau fi oricine mergând oriunde și am hotărât să le ignor. Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-au abătut din drum și când, într-un târziu, am dat peste „Bloody Bill“ și am intrat, au trecut mai departe, traversând strada și intrând într-un mic bistrou ceva mai încolo în josul drumului.

M-am răsucit și am privit localul. Barul se afla în dreapta mea, mesele în stânga, cu pete arătând suspect pe podea. O pancartă pe zid sugera să dau comanda la bar și să spun unde mă așez. Captura zilei era scrisă cu cretă lângă ea.

Așa că m-am dus și am așteptat, colectând toate privirile, până când un bărbat butucănos, cu sprâncene gri și uluitor de zburlite veni și mă întrebă ce doresc. I-am spus că vreau iepure albastru de mare și i-am arătat o masă liberă în spate. Dădu din cap și urlă comanda mea printr-o gaură din perete,

apoi mă întrebă dacă nu vreau o sticlă de „Pișatul lui Bayle” odată cu mâncarea. Am încuviințat, o aduse, aduse și un pahar, scoase dopul și mi-o dădu. Am plătit pe loc, m-am îndreptat spre masa pe care o alesesem și m-am așezat cu spatele la perete.

Peste tot lămpi cu ulei pâlpâiau pe console prin șemineuri pline de praf. Trei bărbați — doi tineri, unul de vârstă mijlocie — jucau cărți la masa din colțul din față și își treceau unul altuia o sticlă. Un bărbat mai în vârstă stătea singur la masa din stânga mea, mâncând. Avea o cicatrice dezgustătoare care se întindea atât deasupra cât și dedesubtul ochiului stâng, și o spadă amenințătoare care ieșea vreo șase inci din teaca aflată pe scaunul din dreapta. Și el stătea cu spatele la perete. Bărbați cu instrumente muzicale se odihneau la o altă masă: între reprizele de cântat, bănuiesc. Mi-am turnat în pahar puțin vin galben și am luat o sorbitură: un gust aparte pe care mi l-am reamintit peste ani. Era bun de dat pe gât. Baronul Bayle avea câteva vii la vreo treizeci de mile spre est. Era podgoreanul oficial al Curtii și vinurile lui roșii erau în general excelente. Avea mai puțin succes cu cele albe, totuși, și adesea puneă pe piața locală marfă de mâna a doua. Vinul purta emblema lui și o imagine a unui câine — îi plăceau câinii — astfel că uneori i se spunea Pișatul Câinelui și alteori Pișatul lui Bayle, în funcție de cel căruia i te adresai. Iubitorii de câini se supărau adesea pe prima formulare.

Cam în clipa în care îmi sosi mâncarea am observat că doi tineri din fața barului aruncau în direcția mea priviri mai mult decât întâmplătoare, schimbând câteva cuvinte nedesluite și râzând și zâmbind foarte mult. I-am ignorat și mi-am îndreptat atenția spre mâncare. Un pic mai târziu, tipul cu cicatrice de la masa de alături rosti ușor, fără să se aplece sau să privească spre mine, cu buzele abia mișcându-se:

— Un sfat gratuit. Cred că ăia doi de la bar au remarcat că nu porți spadă și vor să-ți caute pricină.

— Mulțam, am spus.

Ei bine... Nu eram excesiv de preocupat de abilitatea mea de a trata cu ei, dar, dacă aveam de ales, mai degrabă aș fi

evitat ocazia în totalitate. Dacă nu era nevoie decât de o spadă, asta se va drege cu ușurință.

O clipă de meditație și Logrus-ul dansă înaintea mea. Puțin după aceea, căutam prin intermediul lui arma potrivită — nici prea lungă, nici prea grea, bine echilibrată, cu priză confortabilă — cu o centură neagră lată și teacă. Mi-au trebuit cam trei minute, în parte pentru că eram prea nerăbdător, presupun — dar, la naiba, dacă prudența o cere, voiam liniște — și în parte pentru că e mai dificil să contactezi Umbra în vecinătatea Amberului, mai mult decât în oricare alt loc.

Când spada ajunsese în mâinile mele am oftat și mi-am șters sprâncenele. Apoi am ridicat-o ușor de sub masă, cu tot cu teacă și cealaltă, am scos-o cam cincisprezece centimetri din teacă, ca să urmez un bun exemplu și am pus-o pe scaunul din dreapta mea. Cei doi tipi de la bar observară mișcarea și le-am întors rânjetul. Se consultară rapid și de data asta nu mai râdeau. Mi-am mai turnat un pahar cu vin și l-am băut dintr-o înghițitură. Apoi am revenit la peștele meu, despre care Jordy avusese dreptate. Mâncarea de aici era foarte gustoasă.

— Haios truc, ăsta, rosti bărbatul de la masa alăturată. Bănuiesc că nu e ușor de învățat?

— Nu.

— Și eu ziceam la fel. Multe lucruri bune nu sunt ușor de învățat, altfel le-ar face oricine. S-ar putea totuși să te urmărească, văzând că ești singur. Depinde cât de mult au băut și cât sunt de nesăbuiți. Ești îngrijorat?

— Nu.

— Și eu ziceam la fel. Dar în noaptea asta vor ataca pe cineva.

— De unde știi?

Mă privi pentru prima oară și afișă un rânjet dezgustător.

— E în firea lor, ca niște jucării în bătaia vântului. Ne mai vedem.

Aruncă o monedă pe masă, se ridică, își închise centura cu spadă, luă o pălărie neagră, cu pană, și se îndreptă spre ușă.

— Ai grijă.

Am încuviințat.



— Noapte bună.

După ce ieși din local, cei doi începură să șoptească din nou, de data asta privind după el mai degrabă decât spre mine. Odată decizia luată, se ridicară și plecară iute. Pentru o clipă am fost tentat să-i urmez, dar ceva mă reținu. Un pic mai târziu, am auzit zgomotele unei încăierări pe stradă. La scurtă vreme, în pragul ușii apăru o siluetă, se clătină o clipă, apoi se prăbuși. Era unul dintre cei doi bețivi. Gâtul îi fusese tăiat.

Andy clătină din cap și îl trimise repede pe chelner să informeze poliția locală. După care apucă trupul de călcăie și îl trase afară, ca să nu împiedice aflulul de clienți.

Mai târziu, când comandam încă o porție de pește, l-am întrebat pe Andy despre incident. Zâmbi fioros.

— Nu e bine să te pui cu un emisar al Coroanei, rosti. O iei rău pe coajă.

— Individul care stătea lângă mine lucrează pentru Random?

Îmi examină chipul, apoi încuviință.

— Bătrânul John lucra și el pentru Oberon. De câte ori trece pe aici, mănâncă la mine.

— Mă-ntreb ce fel de misiune avea?

Ridică din umeri.

— Cine știe? Dar mi-a plătit în monedă din Kashfa, și eu știu că el nu e din Kashfa.

În timp ce atacam a doua porție, am meditat la cele spuse. Orice și-ar fi dorit Random din Kashfa se afla în clipa asta pe drumul către castel, doar dacă, firește, era indisponibil. Aproape că avea legătură cu Luke și Jasra. Mă întrebam ce-ar putea fi și ce beneficii ar aduce.

Am stat acolo multă vreme după aceea, meditănd, și locul era mult mai puțin zgomotos decât fusese în urmă cu mai mult de o oră, chiar și atunci când muzicanții începură o nouă repriză. Oare pe John îl supravegheaseră indivizii tot timpul și amândoi crezuserăm că privirile li se îndreaptă spre mine? Sau, pur și simplu, hotărâseră să urmărească prima persoană care iese singură? Reflectând astfel, mi-am dat seama că începusem să gândesc din nou ca un Amberit — căutând comploturi pretutindeni — și nu mă întorsesem chiar de mult. Ceva

în atmosferă, mi-am zis. Probabil faptul că mintea mea parcurgea încă o dată toate aceste trasee era un lucru bun, întrucât eram implicat deja în atâtea și părea o investiție în instinctul de autoconservare.

Mi-am terminat paharul cu vin și am lăsat sticla pe masă cu câteva înghițituri în ea. Mi-a trecut prin minte că n-ar trebui să continui să-mi mai încetoșez simțurile, având în vedere cele întâmplate. M-am ridicat și mi-am prins la cingătoare centura cu spada.

Când am trecut pe lângă bar, Andy dădu din cap.

— Dacă te întâlnești cu cineva de la palat, rosti ușor, ar trebui să precizezi că n-am știut că o să se întâmple asta.

— Îi cunoșteai?

— Mda. Marinari. Corabia lor a sosit acum două zile. Au mai avut necazuri aici și înainte. Își irosesc rapid simbria, apoi caută să facă rost de alta prin metode rapide.

— Crezi că ar putea fi profesioniști ai — eliminării oamenilor?

— Pentru că John e ceea ce e, vrei să spui? Nu. Au pățit-o adesea, în principal dintr-o prostie. Mai devreme sau mai târziu ar fi dat peste cineva care știe ce face și ar fi sfârșit-o la fel. Nu cunosc pe nimeni care să-i fi angajat pentru o treabă serioasă.

— Oh, l-a terminat și pe celălalt?

— Da. În susul străzii. Așa că va trebui să precizezi că s-a întâmplat să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

L-am privit și îmi făcu cu ochiul.

— Te-am văzut aici cu Gerard, acum câțiva ani. Mi-am propus să nu uit niciodată un chip pe care merită să-l ții minte.

Am încuviințat.

— Multam... Masa a fost delicioasă.

Afară era mai răcoare decât fusese mai devreme. Luna atârna și mai sus și oceanul era mai zgomotos. Strada era pustie în imediata mea apropiere. Se auzea muzică la maximum dintr-unul din localurile către Harbor Street, însoțită de râsete. Am aruncat o privire înăuntru când am trecut pe-acolo și am văzut pe o scenă mică o femeie cu trăsături obosite, care părea că-și face un examen ginecologic de una singură. De

undeva din apropiere am auzit sunetul unui pahar spart. Un tip beat se clătină înspre mine dintre două clădiri, cu o mână întinsă. Am mers mai departe. Vântul ofta printre catargele din port și m-am trezit dorindu-mi să-l am pe Luke alături — ca în vremurile vechi, înainte ca lucrurile să se complice — cineva de vârsta mea și cineva căruia să-i pot vorbi de la egal la egal. Toate rubedeniile mele de aici aveau prea multe secole de cinism sau înțelepciune ca să vadă și să simtă lucrurile cât mai aproape de cum le vedeam noi.

Zece pași mai târziu, Frakir pulsă sălbatic la încheietură. Având în vedere că nu se afla nimeni lângă mine în clipa aceea, nici măcar nu mi-am scos spada cea nouă. M-am aruncat la pământ, apoi m-am rostogolit spre umbrele din dreapta mea. Simultan cu asta am auzit un *thunk* din laterala clădirii de peste drum. Prima privire pe care am putut s-o arunc în direcția aceea mi-a arătat o săgeată ieșind din zid, la înălțimea și poziția în care, dacă nu m-aș fi rostogolit, ar fi putut să mă nimerească. Înclinația ei arăta, de asemenea, că tocmai mă aruncasem în direcția din care fusese trasă.

M-am ridicat suficient cât să-mi scot spada și am privit spre dreapta. Nu existau ferestre sau uși deschise în clădirea alăturată, un loc întunecos, cu zidul din față la numai doi metri depărtare acum. Dar exista o spărtură între aceasta și clădirile de pe fiecare parte, și geometria îmi spuse că săgeata venise din zona deschisă dinaintea mea.

M-am rostogolit iar, ajungând lângă portalul jos, acoperit, care parcurgea toată întinderea locului. Am mers de-a bușilea înainte de a mă ridica. Stând lângă zid, am înaintat, blestemând încetineala pe care o cerea liniștea. Eram destul de aproape de intrare ca să reușesc să dobor orice arcaș care ar fi pășit afară, înainte de a putea trage o nouă săgeată. Posibilitatea de a da roată și de a-mi cădea în spate mi-a trecut prin minte, totuși, și m-am făcut una cu zidul, cu spada întinsă înainte, și aruncând priviri rapide în spate în timp ce mă mișcam. Frakir se contorsionă în mâna stângă și se pregăti.

Dacă reușeam să ajung la colț și nu apărea nimeni, nu știam exact ce să fac după aceea. Situația părea să ceară o

ofensivă magică. Dar în afară de cazul când vrăjile erau deja rostite — și eu fusesem neglijent cu asta — cu greu îți poți împărți atenția cerută în situații de viață-și-moarte. M-am oprit. Mi-am controlat respirația. Am ascultat...

Individul era precaut, dar am auzit zgomote slabe de mișcare pe acoperiș, venind din față. Numai că asta nu făcea imposibilă prezența altuia, sau chiar a mai multora, la pândă după colț. Habar n-aveam câte persoane erau implicate în această ambuscadă, deși începea să mi se pară că e ceva prea sofisticat pentru o simplă tâlhărie. În cazul ăsta, mă îndoiam că e doar unul singur. Și trebuie că oamenii erau răspândiți în mai multe locuri. Mi-am menținut poziția, cu mintea raționând iute. Când se va declanșa atacul, va fi concertat, eram sigur de asta. Mi-am imaginat un arcaș după colț, cu săgeata în arc, așteptând un semnal. Cel de pe acoperiș poartă cu siguranță o spadă. Presupuneam că și ceilalți aveau spade...

Am gonit orice altă întrebare legată de urmăritori și cum mă găsiseră aici — dacă într-adevăr eu eram cel pe care-l urmăreau. Asemenea aprecieri nu contează în clipa asta. În clipa în care-și vor duce la bun sfârșit acțiunea de acum, voi fi la fel de mort, fie că sunt mardeiași la nimereală căutându-mi punga, fie că sunt asasini.

Din nou. Un zgomot de deasupra. Cineva se afla exact deasupra. Din clipa asta, oricând...

Cu un zgomot târșit și un strigăt puternic, un individ sări de pe acoperiș în stradă în fața mea. Strigătul lui era, se pare, semnalul pentru arcaș, pentru că imediat se produse o mișcare la colțul clădirii, însoțită de zgomotul unor pași repezi dinspre celălalt colț, în spatele meu.

Înainte chiar ca picioarele să atingă pământul, îl trimisesem pe Frakir spre bărbatul de pe acoperiș cu ordinul de a-l ucide. Și m-am năpustit asupra arcașului înainte chiar să dea complet colțul, cu spada deja balansându-se. Lovitura mea trecu prin arc, prin braț și prin partea de jos a abdomenului. Din punct de vedere negativ, chiar în spatele lui se afla un bărbat cu spada scoasă, și cineva alerga spre mine de-a lungul portalului.

Am pus piciorul stâng pe pieptul arcaşului care se prăbuşea şi l-am proiectat înapoi în bărbatul din spatele lui. Am folosit momentul de recul pentru a transforma împingerea în rotaţie, cu spada descriind o paradă largă, sălbatică, pe care am fost nevoit s-o modific imediat pentru ca cel care traversase portalul să nu-mi retez capul. Când am ripostat cu o lovitură spre piept şi am parat, la rândul meu, o lovitură, am devenit conştient cu vederea periferică de faptul că individul de pe acoperiş îngenunchease pe stradă cu mâinile încheştate pe gât, semn evident că Frakir îşi făcea datoria.

Bărbatul de undeva dinapoia mea mă făcu să-mi simt spatele foarte expus. Trebuia să acţionez rapid sau spada lui mă va străpunge în câteva clipe. Deci...

În loc să ripostez, m-am prefăcut că mă clatin, de fapt echilibrându-mă, fixându-mă pe picioare.

Individul fandă, cu spada în jos. Am tâşnit într-o parte şi am ripostat cu o răsucire a trupului. Dacă ar fi reuşit să modifice unghiul loviturii în timp ce mă mişcam, aş fi simţit-o într-o clipă. Periculos, dar nu vedeam altă alegere.

Chiar dacă spada mea îi străpunse pieptul, n-am ştiut dacă intrase în contact cu mine. Nu că ar mai fi contat acum. Fie da, fie nu. Trebuia să continui să mă mişc până când mă opresc sau sunt oprit.

Am folosit spada ca pe o pârghie, rotindu-l în timp ce-mi continuam mişcarea în sens invers acelor de ceasornic, cu el în centru, sperând să-l poziţionez între mine şi cel de-al patrulea individ.

Manevra reuşi parţial. Era prea târziu să interpun total adversarul meu străpuns şi încovoiat, dar măcar să provoc în timp o coliziune mică între el şi celălalt. Timp suficient, speram, întrucât celălalt se clătina în lateral, prăbuşindu-se lent în cadrul portalului. Tot ce trebuia să fac în clipa asta era să-mi eliberez spada şi atunci va fi unul-la-unul.

Am tras de ea...

La naiba, la naiba, la naiba. Spada se întepenise în os şi nu se elibera. Şi celălalt individ reuşise să se ridice în picioare. Am continuat să rotesc trupul ca să-l ţin între noi, în timp ce

cu stânga am încercat să eliberez spada celui mai recent adversar din strânsoarea pumnului drept.

La fel de la naiba. Era blocată în strânsoarea morții, cu degetele lui ca niște cabluri metalice încheștate pe mâner.

Bărbatul de pe stradă mă învrednici cu un zâmbet răutăcios în timp ce-și mișca spada, căutând o breșă. În clipa aceea am zărit strălucirea inelului cu piatră albastră pe care-l purta, răspunzând astfel întrebării dacă eu eram cel căutat în mod special aici, în noaptea asta.

Mi-am îndoit genunchii în timp ce m-am mișcat și mi-am pus mâinile jos, deasupra cadavrului.

Situațiile de genul ăsta sunt, pentru mine, înregistrate adesea pe caseta video a memoriei — o absență totală a gândului conștient și o imensă masă de percepții imediate — fără dată, ci doar subiect pentru o trecere în revistă atunci când mintea permite o reluare mai tardivă.

Se auzeau strigăte din diverse locuri de-a lungul străzii, dinăuntru și afară. Auzeam cum oamenii se năpustesc în direcția mea. Era sânge peste tot în jurul meu și mi-am reamintit să nu alunec pe el. Vedeam arcașul și arcul său, amândoi zdrobiți pe pământ în capătul celălalt al portalului. Spadasinul sugrumat era rășchirat în stradă, în dreapta celui care mă amenința acum. Trupul pe care-l pilotasem și-l doborâsem era mort de-a binelea. Spre mica mea ușurare am văzut că nu mai apar atacatori de niciunde ca să se alăture ultimului individ de înfruntat. Și acesta pășea în lateral și fenta, pregătindu-și atacul.

Okay. Era timpul.

Am proiectat cadavrul spre atacatorul meu cu toată forța și n-am mai așteptat să văd rezultatul acțiunii. Riscul pe care mi-l asumam nu-mi mai dădea timp pentru îndurare.

M-am năpustit în stradă și am făcut o rostogolire pe umăr peste silueta cu fața-n sus, care lăsase să-i cadă spada, încercând să-și folosească mâinile împotriva lui Frakir. Între timp am auzit zgomotul unui impact urmat de un mormăit, deasupra și undeva în spate, demonstrând că fusesem destul de aproape de țintă când proiectasem cadavrul spre celălalt. Ce rezultat avusese, rămânea încă de văzut.

Mâna dreaptă țâșni înainte în timp ce mergeam, apucând mânerul spadei celui căzut la pământ. M-am rotit pe picioare, privind înapoi în direcția din care venisem, întinzând spada, încrucisându-mi picioarele și țâșnind înapoi...

Aproape la timp. Se năpusti asupra mea cu o lungă serie de atacuri și m-am retras iute, parând sălbatic. Încă zâmbea, dar prima mea ripostă îi încetini înaintarea și cea de-a doua o opri.

M-am liniștit și m-am înfipt bine în pământ. Era puternic, dar mi-am dat seama că eu sunt mai iute. Acum erau oameni foarte aproape de noi, privindu-ne. Câteva strigăte cu sfaturi inutile ajunseră la mine. Cui îi erau adresate, n-aș putea spune. Oricum, nu conta. Rezistă câteva clipe când am început atacul, după care începu să cedeze teren, lent, și am fost sigur că-l pot înfrânge.

Îl voiam în viață, totuși, ceea ce făcea lucrurile un pic mai dificile. Strălucirea aceluși inel cu piatră albastră și retragerea din fața mea conțineau un mister căruia doar el îi știa răspunsul, și eu aveam nevoie de răspunsul acela. Așadar, trebuia să-l țin în tensiune, să-l dobor...

Am încercat să-l răsucesc, puțin câte puțin, cât de subtil puteam. Speram să-l fac să se împiedice de cadavrul din spatele lui. Aproape că am reușit.

Când piciorul din spate dădu peste brațul omului prăbușit, își deplasă greutatea în față ca să-și mențină echilibrul. Într-una din acele clipe de inspirație în care trebuie să acționezi imediat fără să mai gândești, își transformă mișcarea într-un atac, văzând că spada mea era într-o parte, pregătită pentru atacul dur pe care voiam să-l declanșez în timp ce se clătina. O greșală din partea mea pentru că anticipasem atât de mult, bănuiesc.

Îmi dădu spada la o parte, transversal cu corpul, cu o lovitură dură, dându-și și propria spadă într-o parte și aducându-ne într-o poziție *corps a corps*<sup>\*</sup>, rotindu-se în aceeași direcție în care mă aflam și, din nefericire, dându-i ocazia să

<sup>\*</sup> corp la corp — în limba franceză în original (n.t.).

mă izbească cu pumnul stâng în rinichiul drept cu întreaga forță a impulsului său.

Imediat, ridică piciorul stâng ca să-mi pună piedică, și impactul loviturii când căzurăm împreună îmi demonstrează că urma să mă învingă. Cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să-mi prind mantia cu stânga, rotind-o și trăgând-o înapoi, prinzând ambele spade în timp ce ne prăbușeam, în timp ce încercam din răputeri să mă rotesc în cădere, astfel încât să aterizez peste el. N-am izbutit să cad peste el. Am ajuns jos unul lângă altul, tot privindu-ne în față, și mânerul protector al unei spade — a mea, cred — mă lovi dur în coaste, în partea stângă.

Mâna dreaptă era prinsă sub mine și stânga era încă încălțată în mantie. Stânga lui era liberă, totuși, și sus. Mă zgârie pe față cu ea și i-am mușcat-o, dar n-am izbutit s-o apuc. Între timp, am reușit într-un târziu să-mi eliberez stânga și l-am pocnit în față. Își răsuci capul, încercă să mă ridice în genunchi și mă izbi în sold, apoi își repezi degetele încordate spre ochii mei. I-am prins încheietura și am ținut-o. Amândoi aveau mâna dreaptă încă blocată și greutatea noastră părea aproape egală. Așa că n-aveam altceva de făcut decât să strâng.

Oasele încheieturii pârăiră sub strânsoarea mea și, pentru prima oară, țipă. Apoi, pur și simplu l-am împins, m-am rostogolit până în poziția în genunchi și am început să mă ridic, trăgându-l după mine. Sfârșitul jocului. Am învins.

Se prăbuși brusc peste mine. Pentru o clipă, am crezut că e un ultim truc și apoi am văzut spada ieșindu-i prin spate, cu mâna bărbatului cu-chip-fioros care o pusese acolo încordându-se deja s-o tragă iar afară.

— Nenorocitul! am urlat în engleză — deși sunt convins că înțelesul a fost limpede — și am lăsat să-mi cadă povara și mi-am repezit pumnul în fața străinului, făcându-l să se prăbușească, spada rămânând la locul ei. Aveam nevoie de el!

L-am prins pe fostul meu adversar și l-am ridicat în cea mai confortabilă poziție pe care mi-o puteam permite.

— Cine te-a trimis? l-am întrebat. Cum m-ai găsit?

Rânji slab și scuipă sânge.



— Fără gratuități aici, rosti. Întreabă pe altcineva, și se prăbuși în față, murdărindu-mi pieptarul cu sânge.

I-am scos inelul de pe deget și l-am adăugat colecției mele de pietre albastre blestemate. Apoi m-am ridicat și m-am uitat la cel care-l înjunghiasse. Alte două siluete îl ajutară să se ridice.

— De ce naiba ai făcut asta? am întrebat, înaintând spre ei.

— Ți-am salvat nenorocita ta de viață, mârâi bărbatul.

— Pe naiba ai salvat! S-ar putea să mă coste viața! Aveam nevoie de omul ăla viu!

Atunci silueta din stânga lui vorbi și am recunoscut vocea. Puse ușor mâna pe brațul pe care nici măcar nu-mi dădusem seama că-l ridicasem ca să-l lovesc iar pe individ.

— A făcut-o la ordinele mele, rosti ea. Mă temeam pentru viața ta, și n-am înțeles că-l voiai prizonier.

I-am privit trăsăturile mândre și palide sub gluga ridicată a mantiei negre. Era Vinta Bayle, soția lui Caine, pe care ultima oară o văzusem la înmormântare. Era, de asemenea, cea de-a treia fiică a Baronului Bayle, căruia Amberul îi datora multe nopți de beție cruntă.

Am constatat că tremuram ușor. Am inspirat adânc și mi-am recăpătat controlul.

— Înțeleg, am rostit într-un târziu. Ți mulțumesc.

— Îmi pare rău, îmi spuse.

Am clătinat din cap.

— N-aveai de unde să știi. Ce-i făcut e bun făcut. Sunt recunoscător oricui încearcă să mă ajute.

— Încă te mai pot ajuta, spuse. Poate că asta am înțeles-o greșit, dar cred că încă ești în pericol. Hai să plecăm de-aici.

Am încuviințat.

— O clipă, te rog.

M-am dus și l-am recuperat pe Frakir de pe gâtul celui alt bărbat mort. Dispăru iute în mâneca mea stângă. Spada pe care o folosisem se potrivea în teaca mea după o mică transformare, așa că am băgat-o în teacă și mi-am aranjat centura, care căzuse undeva în spate.

— Să mergem, i-am spus.

Toți patru ne-am îndreptat spre Harbor Street. Spectatorii interesați se retraseră rapid din calea noastră. Cineva deja jefuia morții lăsați în urma noastră. Lucrurile se prăbușesc; centrul nu rezistă. Dar, la naiba, sunt acasă.

Mergând, cu Lady Vinta și cei doi protectori ai Casei Bayle, cu șoldul încă dureros după întâlnirea cu mânerul unei spade, sub lumina Lunii, cer înstelat, prin aburul mării, departe de Aleea Morții. Norocos, de fapt, că m-am ales doar cu o lovitură în urma luptei cu cei care îmi voiau răul. Cum mă găsiseră atât de repede după întoarcerea mea, n-aș putea spune. Dar se pare că Vinta ar putea ști câte ceva despre asta și eram dispus s-o cred, atât pentru că, într-un fel, o cunoșteam, cât și pentru că-și pierduse soțul, unchiul meu Caine, până la fostul meu prieten Luke, unde se pare că-și avea originea tot ceea ce implica prezența unei pietre albastre.

Când am cotit către un drum spre mare, dincolo de Harbor Street, am întrebat-o ce avea de gând.

— Credeam că ne îndreptăm spre Vine, am spus.

— Știi că ești în pericol, declară ea.

— Bănuiesc că e mai mult decât evident.

— Aș putea să te duc la casa tatălui meu în oraș, spuse, sau te-am putea escorta înapoi la palat, dar cineva știe că ești aici și nu-i va lua mult timp să ajungă la tine.

— Adevărat.

— Avem o corabie armată aici. Am putea naviga de-a lungul coastei și am putea ajunge dimineată în locuința de la țară a tatălui meu. Vei dispărea. Vei da peste cap planurile oricui te-ar căuta în Amber.

— Crezi că n-aș fi în siguranță în palat?

— Poate, spuse. Numai că locurile pe unde bântui ar putea fi cunoscute aici. Vino cu mine și nu va mai fi cazul.

— O să dispar și Random va afla de la una dintre străji că mă îndreptam spre Aleea Mortii. Asta va provoca o conster-nare considerabilă și un imens scandal.

— Poți să-l contactezi mâine prin Atu și să-i spui că ești la țară — dacă ai cărțile asupra ta.

— Adevărat. Cum ai știut unde să mă găsești în seara asta? Nu mă poți convinge că ne-am întâlnit accidental.

— Nu, te-am urmărit. Ne aflam vizavi de localul lui Bill.

— Ai anticipat întâmplările din noaptea asta?

— M-am gândit că există această posibilitate. Dacă aș fi știut totul, firește că aș fi prevenit-o.

— Ce se întâmplă? Ce știi tu despre toate astea și ce rol ai tu?

Izbucni în râs și am constatat că era prima oară când o auzeam râzând. Nu mai era persoana aceea rece, batjocoritoare, la care m-aș fi așteptat din partea soției lui Caine.

— Vreau să navigăm când fluxul e la maximum, spuse, și tu vrei o poveste care ar dura toată noaptea. Ce alegi, Merlin? Siguranța sau satisfacția?

— Mi-ar plăcea amândouă, dar o să le iau în ordine.

— Okay, rosti, apoi se întoarse către cel mai scund dintre cei doi, cel pe care-l lovisem. Jarl, du-te acasă. Mâine dimineată, spune-i tatălui meu că am hotărât să mă întorc la Arbor House. Spune-i că a fost o noapte frumoasă și mi-am dorit să navighez, așa că am luat corabia. Nu pomeni de Merlin.

Bărbatul duse mâna la pălărie.

— Prea bine, m'lady.

Se răsuci și o luă înapoi pe drumul pe care veniserăm.

— Haide, rosti apoi, și împreună cu amicul înalt — pe care mai târziu am aflat că-l cheamă Drew — mă conduseră printre pilonii unde era ancorată o corabie lungă și lucioasă. Navighezi mult? mă întrebă.

— Obişnuiam s-o fac, am zis.

— Destul de bine. Poți să ne dai o mână de ajutor.

Ceea ce am și făcut. N-am vorbit prea multe, cu excepția celor întâmplute, în timp ce ne desprindeam de țărm și ieșeam în larg. Drew era la timonă și noi manevram pânzele. Mai târziu, am reușit să preluăm și noi timona pentru lungi

intervale de timp. Vântul nu era înșelător. De fapt, era aproape perfect. Alunecam înainte, am depășit digul și am ieșit din port fără alte probleme. Împachetându-ne mantiile, am văzut că ea purta pantaloni negri și o cămașă groasă. Foarte practic, ca și cum ar fi plănuit ceva de genul ăsta cu mult timp înainte. Centura pe care o strânse purta o spadă adevărată, de o lungime considerabilă, nu un amărât de stilet cu giuvaieruri. Și doar privind-o cum se mișcă, aveam senzația că e capabilă să se folosească de ea foarte bine. În același timp, îmi amintea de cineva pe care nu știam unde să-l plasez. Era mai mult o chestiune de particularitate a gesturilor și vocii decât de înfățișare. Nu că ar fi contat. Aveam lucruri mai importante la care să mă gândesc de îndată ce vom intra în rutină și aveam puține clipe să privesc peste apele întunecate și să fac o rapidă trecere în revistă.

Cunoșteam aspectele generale ale vieții ei, și o întâlnisem de câteva ori la întrunirile mondene. Știam că știe că sunt fiul lui Corwin și că mă născusem și crescusem la Curțile Haosului, fiind jumătate din legătura de sânge provenită din vechime chiar din Amber. În timpul conversației noastre, ultima oară când ne-am întâlnit, era clar că știe că fusesem în Umbră câțiva ani, preluând obiceiurile celor de acolo și încercând să capăt o brumă de educație. Probabil Unchiul Caine nu voia ca ea să fie în necunoștință de cauză cu chestiunile de familie — ceea ce m-a determinat să mă întreb cât de adâncă era relația lor. Auzisem că fuseseră împreună mai mulți ani. Așa că mă întrebam cât de multe știe despre mine. Mă simțeam relativ în siguranță cu ea, dar trebuia să hotărâsc cât de multe voiam să-i destăinui în schimbul informației pe care cu siguranță o avea în legătură cu cei care mă urmăreau aici. Asta pentru că aveam senzația că se va ajunge la un schimb. În afară de a face un serviciu unui membru al familiei, ceea ce în general e simplu, nu exista un motiv special ca ea să aibă vreun interes în ceea ce mă privește. Din câte-mi dădeam seama, motivația ei în toată afacerea era dorința de răzbunare pentru uciderea lui Caine. Având asta în minte, doream să tratez cu ea. Întotdeauna e bine să ai un aliat. Dar trebuia să mă hotărâsc cât de mult voiam să-i destăinui din tabloul general. Oare

voiam s-o amestec în întregul complex de evenimente care mă înconjurau? Mă îndoiam de asta, chiar dacă mă întrebam cât de mult vrea să afle. Mai degrabă voia să ucidă, orice s-ar fi întâmplat. Când am aruncat o privire acolo unde lumina lunii scotea în evidență trăsăturile chipului ei ascuțit, nu era dificil să suprapui o mască a lui Nemesis peste acele trăsături.

Depart de țărm, urmând briza mării spre est, depășind gigantica stâncă a Kolvirului, cu luminile Amberului ca niște giuvaiere în păr, am fost cuprins din nou de un vechi sentiment de afecțiune. Cu toate că fusesem crescut în întuneric și în lumina exotică printre paradoxurile neeuclidiene de la Curți, unde frumusețea era alcătuită din mai multe elemente suprarealiste, mă simțeam din ce în ce mai mult atras de fiecare dată de Amber, de fiecare dată când îl vizitam, până când, în cele din urmă, mi-am dat seama că era o parte din mine, până când am început să mă consider și acolo, acasă. Nu voiam ca Luke să-i invadeze povârnișurile cu pușcași, nici ca Dalt să organizeze raiduri de comando în vecinătatea lui. Știam că voi lupta împotriva lor ca să apăr Amberul.

Pe plajă, lângă locul în care Caine fusese lăsat odihnei veșnice, mi s-a părut că văd un flash de o albeață nemaipomenită, deplasându-se lent, apoi mai iute, apoi dispărând într-o crăpătură a povârnișului. Aș fi jurat că era un Unicorn, dar, având în vedere distanța și bezna și rapiditatea, nu puteam fi sigur.

Ceva mai târziu am prins un vânt perfect, pentru care am fost recunoscător. Eram obosit, în ciuda faptului că dormisem o zi întreagă. Evadarea mea din grota de cristal, întâlnirea cu Locuitorul și urmărirea mea de către trombă și stăpânul ei mascat, toate se amestecau în mintea mea, asemeni unei acțiuni neîntrerupte, ceea ce și era. Și acum reacția postadrenală în urma recentului eveniment începea să se instaleze. Nu voiam nimic altceva decât să ascult plescăitul valurilor în timp ce priveam alunecând țărmul negru și stâncos de lângă port sau să mă întorc să văd oceanul pâlpâind la tribord. Nu voiam să gândesc, nu voiam să mă mișc...

O mână palidă pe brațul meu.

— Ești obosit, am auzit-o rostind.

— Cred că da, m-am auzit rostind.

— Uite mantia ta. Ce-ar fi s-o pui pe tine și să te odihnești? Avem un curs constant. Noi doi ne putem descurca ușor acum. N-avem nevoie de tine.

Am încuviințat în timp ce trăgeam mantia pe mine.

— O să ascult. Mulțam.

— Ți-e foame sau sete?

— Nu. Am mâncat imens în oraș.

Mâna ei rămase pe brațul meu. Am ridicat privirea spre ea. Zâmbea. Era prima oară când îi vedeam zâmbetul. Cu vârfurile degetelor celeilalte mâini atinse pata de sânge de pe pieptarul cămășii.

— Nu-ți face griji. O să am grijă de tine, rosti.

I-am întors zâmbetul deoarece mi s-a părut că voia să fac asta. Mă strânse de umăr, după care plecă, și m-am uitat după ea și m-am întrebat dacă omisese vreun element al ecuației mele timpurii în ceea ce-o privește. Numai că eram prea obosit acum ca să rezolv încă o necunoscută. Mașinăria gândirii mele încetinea, încetinea...

Înapoi peste copastie, legănat ușor de hulă, am lăsat să-mi cadă capul. Printre ochii pe jumătate închiși am văzut pata întunecată pe care mi-o arătase pe pieptarul cămășii mele albe. Sânge. Da, sânge...

— Prima lovitură! urlase Despil. Ceea ce e suficient! Ești mulțumit?

— Nu! strigase Jurt. Abia l-am zgâriat! și se roti pe piatra lui și flutură ghearele triple ale *trisp*-ului său în direcția mea în timp ce se pregătea să mă atace din nou.

Sângele curgea din tăietura din antebrațul meu stâng și se transforma în perle care se ridicau în aer și se îndepărtau de mine ca un pumn de rubine aruncate la întâmplare. Mi-am ridicat *fandon*-ul într-o poziție înaltă de apărare și mi-am coborât *trisp*-ul, pe care îl țineam spre dreapta și înclinat înainte. M-am lăsat pe genunchiul stâng și am rotit piatra mea cu 90 de grade pe axa noastră comună. Jurt își modifică imediat poziția și căzu vreo doi metri. M-am rotit încă 90 de grade,

astfel încât fiecare dintre noi părea că e suspendat cu susu-n jos unul față de celălalt.

— Fiu bastard al Amberului! strigă, și lănciile triple de lumină mă mitraliară din arma lui, pentru a fi fărâmițate în fragmente luminoase, ca niște fluturi, de rotația *fandon*-ului meu, căzând, rotindu-se spre Abisul Haosului deasupra căruia zburam.

— Tacă-ți gura! am răspuns, și am strâns mânerul *trisp*-ului meu, declanșând razele pulsatorii din cele trei lame fine ca firul de păr. În acest timp mi-am întins brațul deasupra capului, izbindu-l în fluierul piciorului.

Mătură razele cu *fandon*-ul său, aproape la întreaga măsură a bătăii efective de doi metri și jumătate. Există o pauză de trei secunde la reîncărcarea unui *trisliver*, dar eu am simulat o lovitură mortală spre fața lui, iar el ridică *fand*-ul din reflex și eu am declanșat *trisp*-ul pentru o lovitură în trombă la genunchi. Declanșă pulsația de o secundă în *fand*, trase o lovitură spre fața mea și se roti cu 360 de grade, bazându-se pe timpul de încărcare ca să-și protejeze spatele și revenind, cu *fandon*-ul ridicat, ca să mă lovească în umăr.

Numai că eu plecasem, încercuindu-l, căzând și rotindu-mă vertical. Am încercat o lovitură în umărul neprotejat, dar se afla dincolo de raza de acțiune. Despil, pe piatra sa de mărimea unei mingi de plajă, descria și el cercuri, departe în dreapta mea, în timp ce al doilea om al meu — Mandor — deasupra, cădea rapid. Ne-am agățat de pietrele noastre mici cu picioarele care-și schimbau forma, acolo pe un curent dinafară al Haosului, purtați în derivă, la marginea vârtejului. Jurt se roti în urmărirea mea, ținându-și antebrațul stâng — de care e atașat *fandon*-ul, cot și încheietură — orizontal și executând o lentă mișcare circulară cu el. Cu lungimea de un metru a plasei transparente, îngreunată la bază de *mord*, strălucea în lumina rugului, care apărea la intervale neregulate din mai multe direcții. Își ținu *trisp*-ul în poziția de atac central și își dezveli dinții, dar nu mai zâmbi când m-am mișcat și se mișcă și el spre capetele opuse ale diametrului unui cerc de doi metri pe care îl parcurseserăm iar și iar, în căutarea unei breșe.



Am înclinat planul orbitei mele și imediat o modifică și el pe a lui, pentru a nu mă scăpa din vedere. Am făcut-o din nou, și procedă la fel. Apoi am plonjat — 90 de grade înainte, cu *fandon*-ul ridicat și întins — și mi-am rotit încheietura și mi-am lăsat cotul, îndreptându-mi lovitura în sus, sub garda lui.

Înjură și lovi, dar i-am împrăștiat lumina și trei linii negre apărură pe coapsa lui stângă. *Trisliverul* pătrunde doar la o adâncime de vreo trei sferturi de inci prin carne, de aceea gâtul, ochii, tâmpilele, interiorul încheieturilor și arterele femurale sunt în mod deosebit ținte favorite într-o luptă serioasă. Totuși, dacă provoci suficiente tăieturi oriunde, poți, în cele din urmă, să-i spui „adio“ adversarului tău în timp ce se învâрте în jos într-o mare de sfărâmături roșii spre locul de unde nu se mai întoarce nimeni.

— Sânge! strigă Mandor, în timp ce picăturile apăreau pe piciorul lui Jurt și se scurgeau. Mulțumiți, domnilor?

— Eu da, am răspuns.

— Eu nu! răspunse Jurt, răsucindu-se să mă înfrunte în timp ce mă deplasam spre stânga lui și mă roteam spre dreapta mea. Întreabă-mă din nou după ce-o să-i tai gâtul!

Jurt mă urâse chiar înainte de a învăța să meargă, din motive numai de el știute. Cu toate că nu-l uram pe Jurt, a-l plăcea era complet dincolo de puterile mele. Întotdeauna mă împăcasem destul de bine cu Despil, deși acesta tindea să-i țină partea lui Jurt mai des decât mie. Dar era un lucru de înțeles. Erau frați, și Jurt era mezinul.

*Trisp*-ul lui Jurt sclipi și am frânt raza de lumină și am ripostat. Împrăstie razele mele și se roti într-o parte. L-am urmat. *Trisp*-urile noastre se declanșară simultan și spațiul dintre noi se umplu cu fulgi de lumină, întrucât ambele atacuri fură spulberate. Am izbit din nou, de îndată ce am reîncărcat. Izbitura lui veni de sus și din nou ambele atacuri se topiră în *fand*. Ne-am apropiat.

— Jurt, am spus, dacă unul din noi îl omoară pe celălalt, supraviețuitorul va fi proscris. Oprește-te.

— Merită osteneala, rosti. Nu crezi că m-am gândit la asta?

După care mă atacă direct în față. Am ridicat ambele brațe în mod reflex, cu *fandon*-ul și *trisp*-ul și am declanșat un atac

în timp ce lumina dispersată alcătuia o jerbă de scânteii dinaintea mea. L-am auzit urlând.

Când am coborât *fandon*-ul la nivelul ochilor am văzut că se înclinase înainte și *trisp*-ul său se depărta de el. La fel și urechea stângă, lăsând în urmă o dără roșie care se transformă rapid în picături și dispăru. O bucată de scalp atârna și ea și el încerca să o preseze la loc.

Mandor și Despil se apropiau deja printr-o mișcare în spirală.

— Declarăm duelul terminat! strigară amândoi și eu am răsucit țeava *trisp*-ului în poziția de siguranță.

— Cât de grav e? mă întrebă Despil.

— Nu știu.

Jurt îl lăsă destul de aproape ca să verifice și, un pic mai târziu, Despil spuse:

— Va fi în regulă. Dar Mama o să se supere.

Am încuviințat.

— A fost ideea lui, am spus.

— Știu. Haide. Să plecăm de-aici.

Îl ajută pe Jurt să se îndrepte spre un afloriment al Rim-ului, cu *fandon*-ul atârând ca o aripă ruptă. Am rămas în urmă. Fiul lui Sawall, Mandor, fratele meu vitreg, puse mâna pe umărul meu.

— Nici măcar n-ai vrut să-l rănești atât de rău, spuse. Știu.

Am încuviințat și mi-am mușcat buzele. Totuși, Despil avusese dreptate despre Lady Dara, mama noastră. Jurt era favoritul ei și, într-un fel, el o va face să creadă că e numai vina mea. Uneori simțeam că-i plăcea pe cei doi fii ai ei cu Sawall, vechiul Duce al Rimului cu care se măritase în cele din urmă după ce renunțase la Tata, mai mult decât pe mine. Surprinsesem odată o conversație în care se spunea că eu îi aminteam de tatăl meu, despre care mi se spusese că-i semăn mai mult decât se credea. M-am gândit din nou la Amber și la alte locuri, acolo în Umbră, și am simțit obișnuitul acces de spaimă când mi-am amintit de contorsionatul meu Logrus, despre care știam că e pașaportul meu către alte țărâmurii. Știam că-l voi folosi mai devreme decât intenționasem inițial.

— Hai să-l vedem pe Suhuy, i-am spus lui Mandor, în timp ce ne înălțam amândoi din adâncurile Abisului. Vreau să-l întreb mai multe lucruri.

Când, într-un târziu, am ajuns la colegiu, n-am pierdut prea mult timp scriind acasă.

— ...acasă, spunea Vinta, cât de curând. Bea puțină apă, și-mi dădu un flacon.

Am luat câteva înghițituri zdravene și i l-am înapoiat.

— Mulțumesc.

Mi-am întins mușchii amortiți și am respirat aerul rece al mării. Am căutat Luna și era undeva înapoi peste umărul meu.

— Chiar ai dormit buștean, spuse.

— Am vorbit în somn?

— Nu.

— Bun.

— Coșmaruri?

Am dat din umeri. Se poate și mai rău.

— Poate ai făcut un mic zgomot, chiar înainte să te trezesc.

— Oh.

Depart de în față am văzut o luminiță la capătul unui promontoriu întunecat. Arată într-acolo.

— Când vom depăși acel punct, spuse, vom vedea portul Baylesport. Acolo vom găsi micul dejun, și cai.

— Cât de departe e față de Arbor House?

— Cam la o leghe, răspunse. Ușor de ajuns.

Rămase lângă mine în tăcere un timp, privind coasta și marea. Era prima dată când pur și simplu stăteam împreună, cu mâinile libere și mintea limpede. Și simțul meu de vrăjitor era tulburat în acest răstimp. Mă simțeam ca și cum m-aș fi aflat în prezența magiei. Nu vreo vrajă simplă sau aura vreunui obiect fermecat pe care-l purta, ci altceva foarte subtil. Mi-am chemat puterea viziunii și am îndreptat-o asupra ei. Nu era nimic evident, dar prudența îmi sugera să verific în continuare. Mi-am extins cercetarea prin intermediul Logrusului...

— Te rog, nu face asta, rosti ea.

Tocmai comisesem un *faux pas*\*. În general, se zice că e o stângăcie să examinezi un coleg specialist într-o astfel de manieră.

— Iartă-mă, am spus. Nu mi-am dat seama că ești studentă a Artei.

— Nu sunt, răspunse, dar sunt sensibilă la forțele ei.

— În cazul ăsta, vei fi probabil o bună studentă.

— Interesele mele sunt în altă parte, rosti.

— M-am gândit că poate cineva a aruncat o vrajă asupra ta, am rostit. Încercam doar să...

— Orice ai văzut, spuse, e acolo. Las-o așa.

— Cum dorești. Iartă-mă.

Trebuie că știa că n-o să las lucrurile așa, totuși, când magia necunoscută reprezintă un posibil pericol. Așa că merse mai departe:

— Nu e nimic care să-ți facă rău, te asigur. Ba chiar dimpotrivă.

Am așteptat, dar nu mai avea nimic în plus de adăugat. Așa că trebuia să renunț, pentru moment. Mi-am îndreptat privirea înapoi spre far. În ce intram alături de ea, totuși? Cum de aflase că revenisem în oraș, ca să nu mai vorbesc că știa de vizita în Aleea Morții? Trebuie că știa că-mi voi pune această întrebare și, dacă trebuia să avem încredere unul într-altul, va trebui să-mi explice.

M-am răsucit spre ea, și zâmbea iar.

— Vântul se schimbă în apropierea farului, rosti și se ridică. Scuză-mă. Am treabă.

— Pot să te ajut?

— Puțin. O să te chem când am nevoie.

Am privit-o cum se îndepărtează și, în acest timp, am avut strania senzație că și ea mă privește, chiar dacă nu se uita la mine. În același timp mi-am dat seama că această senzație mă însoțea de ceva timp, exact ca oceanul.

\* \* \*

Când am acostat și am pus totul în ordine și m-am îndreptat spre un deal de-a lungul unui drum larg și pavat cu

---

\* un pas greșit — în limba franceză în original (n.t.).

bolovani spre un han cu fumul şerpuind din şemineu, cerul devenea mai palid înspre răsărit. După un mic-dejun zdravăn, lumina zilei cuprinse universul în totalitate. Apoi ne-am dus la grajdul cu cai de închiriat, unde trei armăsari blânzi fuseseră pregătiți pentru drumul spre casa tatălui ei.

Era una dintre acele zile limpezi de toamnă proaspătă, care devin din ce în ce mai rare și mai neprețuite pe măsură ce se apropie sfârșitul anului. În sfârșit, mă simțeam cumva odihnit și hanul avusese cafea — ceea ce e un lucru neobișnuit în Amber dincolo de palat — și mă bucurasem de ceașca de dimineată. Era plăcut să te plimbi pe aici într-un ritm lejer și să adulmeci pământul, să privești cum dispare roua de pe câmpiile scânteietoare și de pe frunzele rotitoare, să simți vântul, să asculți și să privești un stol de păsări îndreptându-se spre sud, spre Insulele Soarelui. Am călărit în tăcere, și nu se întâmplă nimic care să-mi strice starea. Amintirile durerii, trădării, suferinței și violenței sunt puternice, dar se topesc, câtă vreme există interludii ca acesta, când închid ochii și privesc calendarul zilelor mele, trăindu-le cumva mai intens, văzându-mă călătorind cu Vinta Bayle sub cerurile dimineții, acolo unde casele și gardurile sunt din piatră și păsările de mare tipă răzlet, aici, în țara vinului din estul Amberului, și coasa Timpului nu are putere în acest colțișor al sufletului.

Când am sosit la Arbor House am lăsat caii în grija rân-  
dașilor lui Bayle, care urmau să se ocupe de eventuala lor  
întoarcere în oraș. Drew plecă spre apartamentele lui și eu  
m-am îndreptat cu Vinta spre imensul conac din vârful dealu-  
lui. Acesta domina peisaje îndepărtate cu văi stâncoase și  
povârnișuri pe care creșteau strugurii. Mai mulți câini se  
apropiară și încercară să fie prietenoși în timp ce ne îndrep-  
tam spre casă și, odată intrați, vocile lor încă mai ajungeau  
la noi din când în când. Lemn și fier lucrat cu migală, podele  
cenușii, tavane înalte cu grinzi, ferestre cu lucarne, portrete  
de familie, câteva mici tapiserii roz-portocaliu, cafenii, ivoriu  
și albastru, o colecție de arme vechi cu câteva pete de rugină,  
pete de funingine pe piatra gri a şemineului... Am traversat  
imensul hol de la intrare și am pornit-o pe scări.

— Asta-i camera ta, spuse Vinta, deschizând o ușă din lemn negru și am încuviințat în timp ce intram și aruncam o privire. Era spațioasă, cu ferestre largi dând spre valea din sud. Majoritatea servitorilor lucrau pe domeniul Baronului ca sezonieri. În încăperea de alături e baia, îmi spuse, arătând o ușă în stânga mea.

— Minunat. Mulțumesc. Exact ce-mi trebuia.

— Așa că aranjează-te după pofta inimii. Traversă spre fereastră și privi în jos. Ne-ntâlnim pe terasa aia cam într-o oră, dacă-ți convine.

M-am apropiat și am privit spre o zonă întinsă pavată, umbrită binișor de arbori seculari — acum cu frunzele galbene, roșii și cafenii, multe dintre ele răspândite în patio — locul fiind înconjurat de paturi de flori, libere acum, câteva mese și scaune, cu o colecție de arbusti în ghivece frumos dispuse printre ele.

— Superb.

Se răsuci spre mine.

— Ai dori ceva mai special?

— Dacă e cafea pe-aici, nu m-ar deranja încă o ceașcă sau două când ne întâlnim acolo.

— O să văd ce pot face.

Zâmbi și păru că se înclină ușor spre mine pentru o clipă. Aproape că părea că ar fi vrut s-o îmbrățișez. Dar dacă n-ar fi vrut, ar fi putut fi ușor nepotrivit. Și, date fiind împrejurările, oricum nu-mi doream familiarisme cu ea, necunoscând genul de joc pe care-l juca. Așa că i-am zâmbit și eu, am întins mâna și i-am strâns brațul, spunând „Mulțumesc” și m-am îndepărtat. Bănuiesc că o să mă ocup de baia aceea acum.

Am văzut-o la ușă și am condus-o afară.

Mi-a fost bine când mi-am scos cizmele. Dar mult mai bine mi-a fost să mă bălăcesc în apa caldă multă vreme.

Mai târziu, în straie proaspete, am coborât scările și am văzut o ușă laterală care ducea din bucătărie în patio. Vinta, la rândul ei proaspăt spălată și pusă la punct, în pantaloni de călărie cafenii și o bluză largă de aceeași culoare, ședea lângă o masă în capătul estic al patio-ului. La masă erau două scaune

și am văzut un ceainic cu cafea și o tavă cu fructe și brânzeturi. Am traversat încăperea, frunzele scârțâind sub picioarele mele, și m-am așezat.

— Totul a fost pe placul tău? mă întrebă.

— În întregime, am răspuns.

— Și ai înștiințat Amberul pe unde băntui?

Am încuviințat. Random fusese un pic iritat că plecasem fără să-i spun, dar, la urma urmei, nu-mi spusese niciodată să n-o fac. A fost mai puțin iritat, totuși, când a aflat că nu mă îndepărtasem prea mult și chiar a recunoscut, în cele din urmă, că poate făcusem un lucru înțelept dispărând după un asemenea atac neobișnuit. Fii cu ochii-n patru și ține-mă la curent, au fost cuvintele lui de final.

— Bun. Cafea?

— Te rog.

Turnă și făcu un gest către tavă. Am luat un măr și am mușcat din el.

— Lucrurile au luat-o razna, rosti ambiguu, în timp ce-și umplea ceașca.

— Nu pot să neg, am recunoscut.

— Și necazurile numeroase.

— Adevărat.

Luă o sorbitură de cafea.

— Ai vrea să-mi povestești despre ele? rosti într-un târziu.

— Sunt un pic cam multe, am răspuns. Și tu spuneai noaptea trecută că povestea ta e lungă.

Zâmbi slab.

— Probabil simți că n-ai niciun motiv să ai încredere în mine mai mult decât e necesar în clipa asta, spuse. Înțeleg. De ce să crezi în cineva în care nu trebuie, când se pune la cale ceva periculos, ceva ce nu înțelegi în totalitate? Corect?

— Mi se pare ceva diplomatic.

— Totuși te asigur că binele tău mă preocupă în cel mai înalt grad.

— Crezi că eu aș putea reprezenta calea prin care să ajungi la ucigașul lui Caine?

— Da, spuse, și în măsura în care ar putea deveni ucigașii tăi mi-ar plăcea să ajung la ei.

— Încerci să-mi spui că nu răzbunarea e obiectivul tău principal?

— Exact. Mai degrabă îl protejez pe cel viu decât să-l răzbun pe cel mort.

— Numai că partea asta devine pur teoretică dacă e același individ în ambele cazuri. Crezi că e așa?

— Nu sunt convinsă că Luke e cel care i-a trimis pe bărbații ăia după tine noaptea trecută.

Am pus mărul lângă ceașcă și am luat o sorbitură lungă de cafea.

— Luke? am spus. Care Luke? Ce știi tu despre vreun Luke?

— Lucas Raynard, rosti fără ezitare, cel care a antrenat o bandă de mercenari în Deșertul Pecos în nordul New Mexico, care le-a procurat stocuri dintr-o muniție specială care poate detona în Amber, și i-a trimis pe toți acasă cu ea în așteptarea ordinelor lui de a se aduna și de a fi transportați aici — ca să ducă la îndeplinire ceea ce a încercat cândva tatăl tău, cu ani în urmă.

— La naiba! am spus.

Asta *explica* o mulțime de lucruri — apariția lui Luke stors de puteri la hotelul Hilton din Santa Fe, cu povestea lui despre plăcerea de a rătăci în Pecos, cu încărcătorul acela cu muniție ciudată pe care-l găsisem în buzunarul lui; și toate celelalte călătorii pe care le făcuse acolo — de fapt, mai multe decât necesar în traseul vânzărilor lui... Nu examinasem niciodată situația din unghiul ăsta, dar căpăta multiple sensuri în lumina celor aflate.

— Okay, am recunoscut, presupun că-l cunoști pe Luke Raynard. Te-ar deranja să-mi spui cum ai aflat asta?

— Da.

— Da?

— Da, m-ar deranja. Mi-e teamă că va trebui să joc acest joc după regulile tale și să-ți vând informații bucătică cu bucătică. Acum, când mă gândesc la asta, probabil că mă va determina și pe mine să mă simt mai liniștită. Cum îți sună asta?

— Fiecare dintre noi se poate declara învins în orice moment?



— Ceea ce oprește schimbul, doar dacă nu-l negociem.

— În regulă.

— Deci, îmi ești dator. Tocmai te-ai întors în Amber ieri. Unde ai fost?

Am oftat și am mușcat încă o dată din măr.

— Mă păcălești, am rostit într-un târziu. E o întrebare importantă. Am fost într-o mulțime de locuri. Totul depinde de unde vrei să încep.

— Hai să începem din apartamentul lui Meg Devlin, până ieri, spuse.

M-am înecat cu o bucată de măr.

— Okay, ai pus degetul pe rană — ai niște surse de informații date naibii, am remarcat. Dar pentru asta întreab-o pe Fiona. Ești aliată într-un fel cu ea, nu-i așa?

— Nu e rândul tău pentru o întrebare, rosti. Încă nu mi-ai răspuns la a mea.

— Okay, Fi și cu mine am revenit în Amber după ce am părăsit locuința lui Meg. A doua zi Random m-a trimis într-o misiune, ca să opresc o mașinărie pe care o construisem, numită Ghostwheel. Am eșuat, dar am dat peste Luke pe parcurs. De fapt, el m-a salvat dintr-o situație-limită. Apoi, urmare a unei neînțelegeri cu creația mea, am folosit un Atu straniu ca să mă teleportez atât eu cât și Luke într-un loc sigur. După aceea, Luke m-a întemnițat într-o grotă de cristal...

— Aha! spuse.

— Să mă opresc aici?

— Nu, continuă.

— Am fost prizonier cam o lună de zile, deși a echivalat cu doar câteva zile, conform timpului din Amber. Am fost eliberat de doi indivizi în slujba unei doamne pe nume Jasra, am avut o altercație cu ei și cu doamna însăși și m-am teleportat în San Francisco, la locuința Florei. Acolo, am vizitat încă o dată un apartament în care avusese loc o crimă...

— Locuința Juliei?

— Da. Acolo, am descoperit o poartă magică pe care am izbutit s-o deschid. Am traversat prin ea într-un loc numit Ținutul celor Patru Lumi. Acolo se desfășura o bătălie, atacatorii fiind conduși probabil de un individ pe nume Dalt, cândva

cu o oarecare mică notorietate pe aici. Mai târziu, am fost urmărit de o tornadă magică și insultat în toate felurile de către un vrăjitor mascat. M-am teleportat și am venit acasă — ieri.

— Și asta-i tot?

— În rezumat, da.

— Ai omis ceva?

— Firește. De pildă, în pragul porții se afla un Locuitor, dar am izbutit să trec de el.

— Nu, asta face parte din întreg. Altceva?

— Mm. Da, au fost două comunicări neobișnuite, finalizate prin flori.

— Povestește-mi despre ele.

Am făcut-o.

Clătină din cap când am isprăvit.

— Aici m-ai lăsat în ceață, roști.

Mi-am terminat cafeaua și mărul. Îmi reumplu ceașca.

— Acum e rândul meu, am spus. Ce-ai vrut să spui prin acel „Aha!” când am amintit de grota de cristal?

— Era cristal albastru, nu-i așa? Și ți-a blocat forțele.

— Cum de știi?

— Era culoarea pietrei de pe inelul pe care l-ai luat de la bărbatul acela în ultima noapte.

— Da.

Se ridică în picioare și se mișcă în jurul mesei, se opri o clipă, apoi arată cu degetul spre zona șoldului meu stâng.

— Vrei să-ți golești buzunarul ăla pe masă, te rog?

Am zâmbit.

— Sigur. Cum ai știut?

Nu-mi răspunse, dar oricum era o altă întrebare. Am scos amestecul de pietre albastre din buzunar — așchiile din peșteră, nasturele sculptat pe care-l smulsesem, inelul — și le-am pus pe masă.

Luă nasturele, îl examinează, apoi dădu din cap.

— Da, și ăsta e unul, afirmă.

— Unul ce?

Ignoră întrebarea și înmuie arătătorul drept într-o pată de cafea de lângă farfurioara ei. Apoi îl folosi ca să deseneze trei cercuri concentrice în jurul pietrelor adunate. Apoi dădu

iar din cap și reveni la locul ei. Am chemat viziunea la timp ca s-o văd cum construiește o cușcă de forță în jurul lor. Acum, în timp ce continuam s-o observ, păreau că emană ușoare dâre de fum albastru care rămâneau în interiorul cercului.

— Parcă mi-ai spus că nu ești vrăjitoare.

— Nu sunt, răspunse.

— O să-mi păstrez întrebarea. Dar continuă răspunsul la ultima. Care e semnificația pietrelor albastre?

— Au o afinitate pentru grotă, și una față de cealaltă, îmi spuse. O persoană cu foarte puțină pregătire ar putea ține una dintre ele și pur și simplu să înceapă să meargă, urmărind ușoara zvâcnire psihică. În cele din urmă îl va conduce la grotă.

— Prin Umbră, adică?

— Da.

— Ciudat, dar nu prea văd ce-i atât de valoros.

— Asta nu e totul. Ignoră grotă și vei deveni conștient de un al doilea rând de zvâcnituri. Învăță să distingi amprenta pietrei potrivite, și îl poți urma oriunde pe purtătorul ei.

— Asta deja sună un pic mai de folos. Crezi că așa m-au găsit indivizii ăia de aseară, pentru că aveam buzunarul plin de cheștiile astea?

— Probabil, dintr-un punct de vedere practic, că i-a ajutat. De fapt, în cazul tău, nici măcar n-ar fi fost necesare.

— De ce nu?

— Ele au un efect adițional. Oricine posedă o piatră un timp, devine acordat cu ea. Arunc-o și acordajul rămâne. Și încă vei putea fi localizat, exact ca și cum ai fi păstrat piatra. Vei fi în posesia unei amprente proprii.

— Vrei să spui că și acum, fără ele, sunt însemnat?

— Da.

— Cât timp îți ia ca să scapi?

— Nu sunt sigură că se poate.

— Trebuie să existe un mijloc de dezacordare.

— Nu știu sigur, dar mă pot gândi la două lucruri care ar putea s-o facă.

— Numește-le.

— Traversarea Modelului din Amber sau negocierea cu Logrusul din Haos. Se pare că aproape pot să descompună o

persoană și o reasamblează într-o formă mai pură. Se pare că pot purifica multe situații stranii. Din câte-mi amintesc, Modelul a fost cel care a refăcut memoria tatălui tău.

— Da — și nici măcar n-o să te întreb cum de știi despre Logrus — s-ar putea să ai mare dreptate. Ca atâtea multe alte lucruri în viață, pare un fel de necaz care mă ajută. Deci, tu crezi că ei ar putea să mă supravegheze chiar acum, cu sau fără pietre?

— Da.

— Cum de știi toate astea? am întrebat.

— Le simt — și asta e o întrebare în plus. Dar o să-ți acord una gratuită în interesul promptitudinii.

— Îți mulțumesc. Presupun că acum e rândul tău.

— Julia se întâlnea cu un ocultist pe nume Victor Melman, înainte de a muri. Știi de ce?

— Studia cu el, căutând un fel de perfecționare — cel puțin așa mi s-a spus de către un tip care o știa. Asta a fost după despărțirea noastră.

— Nu asta am vrut să spun. Știi de ce își dorea această perfecționare?

— Îmi sună ca o întrebare în plus, dar poate că-ți datorez un răspuns. Tipul cu care am vorbit mi-a spus că o speriasem, că-i dădusem de înțeles că posed însușiri neobișnuite și că ea căuta pe cineva pentru auto-apărare.

— Mergi până la capăt, spuse.

— Ce vrei să spui?

— Asta nu e un răspuns complet. I-ai dat *motive* să creadă asta și să se teamă de tine?

— Ei bine, presupun că da. Acum, întrebarea mea: Cum a fost posibil să știi totul despre Julia?

— Am fost acolo, răspunse. O cunoșteam.

— Continuă.

— Asta e. Acum e rândul meu.

— Depart de a fi un răspuns complet.

— Dar e tot ce vei obține la întrebarea asta. Fă cum crezi.

— Conform înțelegerii noastre mă pot opri aici.

— Adevărat. Asta vrei?

— Ce vrei să mai știi?

— A reușit Julia să-și dezvolte însușirile pe care le căuta?

— Ți-am spus că nu ne-am mai văzut înainte de a se implica în chestia asta. Așa că n-am cum să știu.

— Ai descoperit portalul din apartamentul ei prin care se presupune că a pătruns fiara care a măcelărit-o. Acum, două întrebări — nu ca să-mi răspunzi, ci doar să te gândești la ele: Mai întâi, de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă? Și nu pare foarte ciudată maniera în care a făcut-o? Mă gândeam că există o mulțime de căi mai simple de a ucide pe cineva.

— Ai dreptate, am aprobat. O armă e de o mie de ori mai ușor de manevrat decât magia, oricând. Cât despre „de ce“, pot să fac doar speculații. Am presupus că era o capcană pentru mine și că Julia fusese sacrificată ca parte a întregului — cadoul meu anual pentru 30 aprilie. Știi și despre asta?

— S-o lăsăm pentru mai târziu. Ești evident conștientă că vrăjitorii au stiluri proprii, ca și pictorii, scriitorii, muzicienii. Când ai reușit să descoperi poarta aceea în apartamentul Juliei, ai observat ceva care să poarte semnătura autorului?

— Nimic deosebit de care să-mi amintesc. Firește, mă grăbeam s-o forțez. Nu mă aflu acolo ca să admir estetica obiectului. Dar nu, nu-l pot asocia cu cineva căruia îi cunosc opera. Unde vrei să ajungi?

— Mă întrebam doar dacă n-ar fi posibil ca Julia să-și fi dezvoltat unele însușiri proprii în domeniul ăsta și, pe parcurs, să fi deschis chiar ea poarta și să suporte consecințele.

— *Logic!*

— În regulă. Încerc doar să găsesc niște motive. Înțeleg atunci că n-ai văzut niciun semn că ar fi posedat însușiri latente pentru vrăjitorie?

— Nu, nu-mi amintesc nicio împrejurare.

Mi-am terminat cafeaua, mi-am mai turnat o ceașcă.

— Dacă nu crezi că Luke mă vânează acum, de ce nu? am întrebat-o apoi.

— A pus la cale câteva accidente evidente pentru tine, cu ani în urmă.

— Da. A recunoscut asta de curând. Mi-a mai spus și că a renunțat s-o mai facă după primele dăți.

— Asta e adevărat.

— Știi, mă scoate din minți — neștiind ce știi și ce nu.

— De-aia vorbim, nu-i așa? A fost ideea ta să procedăm așa.

— N-a fost! Tu ai sugerat acest schimb!

— În dimineata asta, da. Dar, inițial, ideea a fost a ta, cu ceva timp în urmă. Mă gândesc la o anumită conversație telefonică, acasă la domnul Roth...

— Tu? Vocea aceea deghizată de la telefon? Cum se poate?

— Preferi să-ți spun despre asta sau despre Luke?

— Asta! Nu, Luke! Amândouă, la naiba!

— Deci s-ar părea că există o anume înțelepciune în a respecta formatul asupra căruia am căzut de acord. Sunt multe de spus despre respectarea ordinii.

— Okay, ai mai marcat o dată. Spune-mi despre Luke.

— Mi s-a părut, ca observator, că a părăsit afacerea asta de îndată ce a ajuns să te cunoască mai bine.

— Vrei să spui că atunci când ne-am împrietenit — n-a fost o prefăcătorie?

— N-aș putea spune sigur — și cu siguranță s-a abținut să te atace pe parcursul anilor — dar cred că, de fapt, te-a sabotat câțiva ani.

— Cine era în spatele atacurilor după ce a renunțat el?

— O doamnă roșcată cu care se pare că era asociat.

— Jasra?

— Da, așa o chema — și încă nu știu destule despre ea pe cât mi-aș dori. Știi ceva despre asta?

— Cred că voi renunța la asta pentru marea întrebare, am spus.

Pentru prima dată, mă privi cu ochii îngustați, cu dinții înțeleștați.

— Tu chiar nu-ți dai seama că încerc să te ajut, Merlin?

— Pe bune, ceea ce văd eu e că vrei să afli informațiile pe care le am eu, am spus, și asta e-n regulă. Vreau să tratez cu tine pentru că pari a ști lucruri pe care și eu vreau să le aflu. Dar trebuie să recunosc că motivele tale sunt obscure pentru mine. Cum naiba ai ajuns în Berkeley? Ce ți-a venit să mă suni acasă la Bill? Ce e puterea asta a ta despre care spui că nu e vrăjitorie? Cum...

— Sunt trei întrebări, zise, plus începutul celei de-a patra. Ai prefera să le dai în scris, și eu la fel? În cazul ăsta, am putea să mergem amândoi în camerele noastre și să hotărâm la care dintre ele vrem să răspundem?

— Nu, am răspuns. Vreau să joc acest joc. Numai că tu cunoști motivele pentru care vreau să aflu aceste lucruri. E o chestiune de instinct de autoconservare pentru mine. La început am crezut că vrei o informație care să te ajute să pui mâna pe ucigașul lui Caine. Dar tu ai spus nu, și nu mi-ai dat nimic de pus în loc.

— Ba da! Vreau să te protejez!

— Apreciez sentimentul. Dar de ce? Dacă e pe-așa, nici nu mă cunoști prea bine.

— Nu-i mai puțin adevărat, acesta e motivul meu și n-o să mă ascund în spatele lui. Accepți sau nu.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin patio. Nu-mi plăcea ideea să scap informații care ar fi putut fi vitale pentru siguranța mea, și în ultimă instanță a Amberului — deși trebuie să recunosc că promisem la schimb destul de mult față de ceea ce dădusem. Spusele ei sunau bine. Din acest punct de vedere, familia Bayle avea o lungă istorie a loialității față de Coroană, indiferent cât valora. Lucrul care mă deranja cel mai mult, mi-am zis, era insistența ei că, de fapt, nu căuta răzbunare. Pe lângă faptul că era o atitudine foarte nepotrivită cu Amberul, dacă ea ar fi fost arbitrul a ceea ce se va alege din mine, nu trebuia decât să fi recunoscut că voia doar o vărsare de sânge, pentru ca preocuparea ei să devină clară. M-aș fi mulțumit cu explicația asta fără să scormonesc mai departe. Și ce-mi oferise ea în loc? Nimicuri nesperioase și motivații deja clasificate...

Ceea ce putea foarte bine să însemne că spune adevărul. Respingând o minciună realistă și oferind ceva mai împovăraător în loc, părea a fi semnul unei onestități autentice. Și, evident, avea mai multe răspunsuri decât voiam eu...

Am auzit un mic zornăit dinspre masă. Am crezut întâi că poate Vinta bate darabana cu degetele, ca semn al iritării. Dar când i-am aruncat o privire am văzut că stătea complet nemiscată, fără măcar să se uite la mine.

M-am apropiat, căutând sursa zgomotului. Inelul, bucățile de piatră albastră și chiar nasturele se zgâlțâiau pe tăblia mesei, ca din proprie inițiativă.

— E mâna ta la mijloc? am întrebat.

— Nu, răspunse.

Piatra de pe inel trozni și căzu din locașul ei.

— Atunci, ce?

— Am rupt o legătură, spuse. Cred că ceva încearcă s-o restabilească și nu izbuteste.

— Chiar și așa, dacă eu sunt încă acordat, ei n-au nevoie de asta ca să mă localizeze, nu-i așa?

— S-ar putea să fie mai mult decât o singură grupare implicată, remarcă ea. Cred că ar trebui să trimit un servitor înapoi în oraș ca să arunce toate astea în ocean. Dacă cineva vrea să le urmeze acolo, cu atât mai bine.

— Așchiile ar trebui să conducă la grotă și inelul, la individul mort, am spus. Dar încă nu sunt hotărât să arunc nasturele.

— De ce nu? Reprezintă o mare necunoscută.

— Exact. Dar obiectele astea ar trebui să acționeze în ambele sensuri, nu-i așa? Asta ar însemna că aș putea învăța să folosesc nasturele ca să găsesc calea spre aruncătorul de flori.

— Ar putea fi periculos.

— Și dacă n-aș face-o, s-ar putea dovedi și mai periculos până la urmă. Nu, poți să le arunci pe toate în ocean, cu excepția nasturelui.

— În regulă. O să-l țin sub cheie pentru tine.

— Mulțumesc. Jasra e mama lui Luke.

— Glumești!

— Nu.

— Asta explică de ce nu s-a bizuit pe ea pentru ultimele tentative de 30 aprilie. Fascinant! Asta deschide o cale complet nouă speculațiilor.

— Vrei să mi le împărtășești?

— Mai târziu, mai târziu. Între timp, o să mă ocup de pietrele astea chiar acum.

Dintr-o singură mișcare le scoase pe toate în afara cercului și acestea parcă dansară în mâna ei timp de o secundă. Se opri.



— Îi — nasturele? am spus.

— Da.

Puse nasturele în buzunar și le țin pe celelalte în mână.

— Vrei să te acordezi și tu dacă ții nasturele acolo, nu-i așa?

— Nu, spuse, nu vreau.

— De ce nu?

— Există un motiv. Scuză-mă până găsesc un recipient pentru celelalte, și pe cineva care să le transporte.

— Nu se va acorda și persoana aceea?

— E nevoie de timp.

— Oh.

— Mai bea niște cafea — sau altceva.

Se răsuci și plecă. Am mâncat o bucată de brânză. Am încercat să înțeleg dacă pe parcursul conversației noastre obținusem mai multe răspunsuri sau mai multe întrebări. Am încercat să potrivesc câteva dintre noile piese în vechiul puzzle.

— Tată?

M-am răsucit să văd cine vorbise. N-am văzut pe nimeni.

— Aici jos.

Un disc de lumină de mărimea unei monede se ivise într-un pat de flori din apropiere, altminteri gol cu excepția câtorva tulpini și frunze uscate. Lumina îmi atrase atenția când se deplasă ușor.

— Ghost? am întrebat.

— Îhâm, veni răspunsul dintre frunze. Așteptam să te prind când ești singur. Nu sunt convins că am încredere în femeia aceea.

— De ce nu?

— Nu scanează corect, ca alți oameni. Nu știu ce e. Dar nu despre asta voiam să vorbesc cu tine.

— Atunci?

— Îi — ei bine, ai vorbit serios când ai spus că nu intenționezi să mă întrerupi de-adevăratelea?

— Iisuse! După toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru tine! Educația ta și totul... Și după ce ți-am împachetat toate componentele tale blestemate și le-am dus într-un loc ca ăsta în care să fii în siguranță! Cum poți să mă întrebi așa ceva?

— Ei bine, am auzit că Random ți-a spus s-o faci...

— Nici tu nu faci tot ce ți se spune, nu-i așa? Mai ales când ajungi să mă ataci când eu nu voiam altceva decât să verific câteva programe? Merit mai mult respect decât atâta!

— Îi — da. Ascultă, îmi pare rău.

— Ar trebui să-ți pară. Am trecut prin tot felul de belele din cauza ta.

— Te-am căutat mai multe zile și nu te-am putut găsi.

— Grotele de cristal nu sunt un loc de distracție.

— N-am timp prea mult acum... Lumina pâlpâi, scăzu aproape până de dispariție, reveni la plină strălucire. Vrei să-mi spui repede ceva?

— Dă-i drumul.

— Individul care era cu tine când ați venit aici — și când ați plecat — roșcatul ăla solid?

— Luke. Da?

Lumina deveni iar mai slabă.

— E-n ordine să am încredere în el? Glasul lui Ghost deveni mai slab, mai șovăitor.

— Nu! am strigat. Ar fi o prostie!

Ghost dispăruse, și nu pot spune dacă auzise răspunsul meu.

— Ce s-a-ntâmplat? se auzi vocea Vintei, de deasupra mea.

— Mă certam cu tovarășul meu imaginar, am strigat.

Chiar și de la distanța asta, am putut vedea expresia de uimire de pe chipul ei. Privi în toate direcțiile și apoi, evident convinsă că eram într-adevăr singur, încuviință.

— Oh, spuse. Apoi: Revin imediat.

— Nu-i grabă, am răspuns.

Unde poate fi găsită înțelepciunea și unde e locul înțelegerii? Dacă aș ști, aș pleca și aș rămâne acolo. În clipa asta, mă simțeam ca și cum aș fi stat în centrul unei hărți întinse, înconjurat de mici zone în care se aflau chipurile unor variabile întâmplătoare cu înfățișări dezgustătoare. Un loc ideal pentru un monolog, dacă aveai ceva de spus.

M-am întors ca să merg la toaletă. După atâta cafea.

## 6

Ei bine, poate.

Cu Julia, vreau să zic.

Am stat singur în camera mea, meditănd la lumina lumânării.

Vinta adusese la suprafață câteva amintiri îngropate.

S-a-ntâmpnat mai târziu, când nu ne văzuserăm prea des...

O întâlnisem pe Julia prima oară la un curs de Știința Computerelor pe care-l frecventam. Am început să ne vedem sporadic, doar la o cafea după ore și treburi de-astea, la început. Apoi din ce în ce mai des și, curând, treaba deveni serioasă.

Acum se sfârșea la fel cum începuse, puțin câte puțin...

I-am simțit mâna pe umăr în timp ce ieșeam din supermarket cu o pungă de coloniale. Știam că e ea și m-am răsucit și nu era nimeni. Câteva clipe mai târziu, m-a strigat din capătul celălalt al parării. M-am îndreptat spre ea și am salutat-o, întrebând-o dacă încă mai lucra la firma de software unde fusese. Mi-a spus că nu. Mi-amintesc că purta o mică pentagramă din argint la capătul unui lăntișor de la gât. Se prea poate — și mai mult ca sigur că așa era — să-l fi purtat pe sub bluză. Dar, firește, atunci nu l-aș fi observat, iar limbajul trupului îmi demonstrase că vrea să-l văd. Așa că l-am ignorat în timp ce schimbam câteva generalități și îmi refuză invitația la cină și un film, deși îi ceream asta după mai multe nopți.

— Ce faci acum? am întrebat.

— Studiez foarte mult.

— Ce?

— Oh, doar... diverse lucruri. O să te surprind cât de curând.

Din nou, n-am reacționat, deși un setter irlandez ultra-prietenos se apropia de noi. Îi puse mâna pe cap și rosti „Sezi!“ și câinele se supuse. Deveni țeapăn ca o statuie lângă ea și rămase la fel când plecarăm mai târziu. Din câte știu, există și acum un schelet de câine ghemuit acolo, lângă zona de depozitare a cărucioarelor, ca un exponat de sculptură modernă.

Atunci nu mi s-a părut atât de important. Dar, privind retrospectiv, mă-ntreb dacă...

În ziua aceea, ne-am plimbat călare, Vinta și cu mine. Văzând exasperarea mea crescândă în dimineata aceea, probabil că simțise că n-ar fi rău să facem o pauză. Avea dreptate. După un prânz ușor, când a sugerat să facem o plimbare pe domeniu, am acceptat de îndată. Îmi dorisem ceva mai mult timp în care să meditez, înainte de a continua jocul nostru de-a interogatoriul și de-a conversația. Și vremea era frumoasă, zona rurală atractivă.

Ne-am urmat drumul pe un traseu întortocheat printre arbori, care ducea spre dealurile din nord, unde am avut parte de peisaje superbe largi, de la pământul accidentat și cu cărări transversale până la oceanul năpădit de soare. Cerul era plin de adieri și de mănunchiuri de nori, de păsări care-l săgetau... Vinta nu părea să aibă o destinație precisă în minte, ceea ce-mi convenea de minune. În timp ce călăream, mi-am amintit de o vizită la o cramă din Napa Valley, astfel că atunci când am tras de hățuri ca să odihnim caii, am întrebat-o:

— Îmbuteliați vinul aici, pe domeniu? Sau în oraș? Sau în Amber?

— Nu știu, spuse.

— Credeam că ai copilărit aici.

— N-am fost atentă niciodată.

Mi-am înfrânat un comentariu despre comportamentul aristocratic. Doar dacă nu cumva glumea. Nu-mi puteam imagina că nu știe asta.

Totuși, îmi observă expresia și adăugă imediat:

— O facem în diverse moduri și în perioade diferite. Am trăit la oraș mulți ani. Nu sunt sigură unde s-a făcut îmbutelierea de bază în ultima vreme.

Frumoasă salvare, deoarece nu puteam s-o acuz. Nu intenționasem să fac din întrebarea mea un soi de capcană, dar simțeam că tocmai atinsesem o coardă sensibilă. Probabil datorită faptului că nu se oprise aici. A continuat să spună că expediaseră cu vaporul butoaie mari peste tot și adesea le și vânduseră astfel. Pe de altă parte, mai existau mici negustori care voiau vinul îmbuteliat... După un timp n-am mai ascultat-o. Pe de o parte, înțelegeam, mai ales că venea din partea fiicei unui negustor de vinuri. Pe de alta, mi-aș fi putut da seama de tot ce se întâmplă, dintr-o dată. Dar n-aveam nicio cale să verific niciuna dintre variante. Aveam senzația că încercă să mă zăpăcească, să acopere ceva. Dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Mulțumesc, am spus când se opri să-și tragă sufletul, și îmi aruncă o privire stranie, dar prinse aluzia și nu continuă.

— Trebuie să vorbești engleza, i-am spus în limba aceea, dacă cele povestite mai devreme sunt adevărate.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, răspunse într-o engleză fără accent.

— Unde ai învățat-o?

— Pe umbra Pământ, unde ai făcut tu școala.

— Te-ar deranja să-mi spui ce făceai acolo?

— Eram într-o misiune specială.

— Pentru tatăl tău? Pentru Coroană?

— Mai degrabă nu ți-aș răspunde decât să te mint.

— Apreciez asta. Bineînțeles, trebuie să speculez.

Ridică din umeri.

— Spuneai că ai fost în Berkeley? am întrebat.

O ezitare, apoi:

— Da.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut pe-acolo.

Încă o ridicare din umeri. Aș fi vrut s-o înșfac și s-o scutur. În loc de asta am rostit:

— Știi despre Meg Devlin. Spuneai că ai fost în New York...

— Cred că mă depășești la numărul de întrebări...

— Nu știam că am revenit la joc. Credeam că doar stăm de vorbă.

— În regulă. Apoi: Da.

— Mai spune-mi încă un lucru și poate te ajut.

Zâmbi.

— N-am nevoie de niciun fel de ajutor. Tu ești cel cu problemele.

— Totuși, pot să te întreb?

— Dă-i drumul și întreabă. De fiecare dată când mă întrebi, îmi spui lucruri pe care vreau să le aflu.

— Știi despre mercenarii lui Luke. Ai vizitat și New Mexico?

— Da, am fost acolo.

— Mulțumesc, am spus.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Ai ajuns la vreo concluzie?

— Poate.

— Te deranjează să-mi spui care e?

Am zâmbit și am clătinat din cap.

Am lăsat-o așa cum a căzut. Câteva întrebări indirecte din partea ei, în timp ce mergeam mai departe m-au făcut să cred că o pusesem pe gânduri, întrebându-se ce descoperisem sau văzusem dintr-o dată. Bun. Eram hotărât s-o las să ardă la foc mic. Aveam nevoie de ceva care să-i elimine reținerea asupra acelor puncte despre care eram cel mai curios, ghidând-o, plin de speranță, spre un schimb complet de informații. Pe lângă asta, *ajunsesem* la o concluzie neobișnuită în ceea ce o privește. Nu era completă, dar, dacă era corectă, aveam nevoie de restul răspunsului mai devreme sau mai târziu. Așadar, nu era ca și cum aș fi blufat.

După-amiaza era aurie, portocalie, galbenă, roșie, învăluindu-ne cu un miros jilav de toamnă dincolo de ciupiturile proaspete ale brizei. Cerul era albastru, asemănător unor anumite pietre...

Vreo zece minute mai târziu, i-am pus o întrebare mai neutră:

— Ai putea să-mi arăți drumul spre Amber?

— Tu nu-l știi?

Am clătinat din cap.

— N-am mai fost pe drumul ăsta. Tot ce știu e că există drumuri pe uscat care vin aici și duc spre Poarta Orientului.

— Da, spuse. Un pic mai departe spre nord, cred. Hai să-l găsim.

Se îndreptă spre drumul pe care-l urmaserăm un timp ceva mai devreme și ne întoarserăm pe el, ceea ce părea logic. N-am comentat lipsa ei de precizie, deși mă așteptam curând la un comentariu din partea ei, legat de faptul că nu-mi pusese planurile la punct și aveam senzația că ea spera s-o fi făcut.

Cam la vreo trei sferturi de milă mai târziu am ajuns la o răscruce. În colțul opus se afla o piatră de hotar joasă, pe care erau trecute distanța până în Amber, distanța înapoi spre Baylesport, distanța până la Baylecrest spre est și spre un loc numit Murn, drept înainte.

— Ce e Murn? am întrebat.

— Un sâțuc cu ferme de lapte.

N-aveam cum să verific asta, fără să merg șase leghe.

— Plănuiești să te întorci în Amber? întrebă.

— Da.

— De ce nu folosești pur și simplu Atuul?

— Vreau să ajung să cunosc mai bine zona. E casa mea. Îmi place aici.

— Dar ți-am explicat — despre pericol. Pietrele te-au însemnat. Ți se poate lua urma.

— Asta nu înseamnă că mă vor găsi. Mă îndoiesc că cel care i-a trimis pe indivizii de noaptea trecută va afla atât de curând că m-au găsit și au dat greș. Probabil că încă stau la pândă să vadă dacă m-am hotărât să ies pentru cină. Sunt sigur că am câteva zile avans în care să scap de însemnele despre care vorbeai.

Descălecă și își lăsă calul să roadă câteva fire de iarbă. Am făcut la fel. Am descălecat, vreau să zic.

— Probabil că ai dreptate. Numai că nu-mi place să te văd riscând ORICUM, rosti. Când plănuiești să te întorci?

— Nu știu. Presupun că, cu cât aștept mai mult, cu atât e mai posibil ca persoana din spatele afacerii de noaptea trecută să se nălimștească și, poate, să trimită alți bătași.

Mă apucă de braț și se răsuci, astfel încât se trezi brusc lipită de mine. Am fost cumva surprins de gest, dar brațul meu liber se mișcă automat ca s-o cuprindă pe doamnă, așa cum se întâmplă în asemenea ocazii.

— Nu intenționeai să pleci acum, nu-i așa? Pentru că dacă o faci, vin cu tine.

— Nu, am răspuns sincer. De fapt, mă gândisem să plec mâine dimineată, după un somn zdravăn.

— Atunci, când? Mai avem încă o mulțime de lucruri de discutat.

— Cred că am împins atât de departe afacerea asta cu întrebare-și-răspuns încât cred că te-ai plictisit.

— Sunt unele lucruri...

— Știu.

Încăpățânată, da. Da, era atrăgătoare. Și nu, nu voiam să am de-a face cu ea în felul ăsta. În parte pentru că simțeam că dorește și altceva în egală măsură — ce anume, nu știam — și în parte pentru că eram sigur că posedă o putere neobișnuită căreia nu voiam să mă expun într-o manieră intimă. Cum obișnuia să spună Unchiul meu Suhuy, vorbind din punct de vedere tehnic ca un vrăjitor: „Dacă nu înțelegi, nu te amesteca”. Și aveam senzația că orice altceva dincolo de o cunoștință prietenească cu Vinta se putea foarte ușor transforma într-un duel al energiilor.

Așa că am sărutat-o fugar ca să rămânem prieteni și m-am eliberat din îmbrățișare.

— Probabil c-o să plec mâine, i-am spus.

— Bine. Speram să-ți petreci noaptea aici. Poate mai multe. Te voi proteja.

— Da, încă sunt foarte obosit, am zis.

— Va trebui să-ți pregătim o masă copioasă și să-ți refaci puterile.

Apoi îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor și, deodată, mi-am dat seama că o cunoșteam de undeva. De unde? Nu puteam spune. Și treaba asta, la rândul ei, mă înfricoșa. Mai



mult decât credeam. În timp ce încălecam și ne îndreptam spre Arbor House am început să-mi fac planuri ca să plec de aici în noaptea asta.

Deci, stând în camera mea, sorbind un pahar din vinul gazdei mele absente (cel roșu) și privind cum pâlpâie lumânările în briza care pătrundea printr-o fereastră deschisă, am așteptat — mai întâi să înceteze zgomotele casei (ceea ce se întâmplase), apoi un moment propice ca s-o iau din loc. Ușa mea era zăvorâtă. Amintisem în mai multe rânduri în timpul cinei cât sunt de obosit și apoi mă retrăsesem devreme. Nu sunt un mascul atât de egoist ca să am permanent dorințe, dar Vinta ținuse să precizeze că ar putea trece pe la mine în drum spre culcare și eu găsisem scuza cu somnul profund. Lucrul pe care mi-l doream cel mai puțin era să o jignesc. Aveam destule probleme ca să atât împotriva-mi cel mai ciudat aliat.

Mi-aș fi dorit să am o carte bună în preajmă, dar pe ultima o lăsasem acasă la Bill și, dacă ar fi fost să o chem acum, nu știam decât că Vinta ar putea simți trimiterea, exact la fel cum Fiona știuse cândva că elaborasem un Atu, și venise să bată la ușă ca să vadă ce naiba se petrece.

Dar nu bătu nimeni la ușă și am ascultat scârțâiturile unei case liniștite și zgomotele nopții afară. Lumânările se topiseră și umbrele de pe peretele dinapoia patului urcau și coborau ca un flux negru dincolo de lumina mișcătoare. M-am adâncit în gânduri și am sorbit vinul. Curând...

O închipuire? Sau tocmai mi-am auzit numele șoptit dintr-un loc nedetectat?

— Merle...

Din nou.

Adevărat, dar...

Viziunea mea parcă se clătină o clipă, apoi mi-am dat seama ce era: un contact foarte slab prin Atu.

— Da, am spus, deschizând legătura și extinzând-o. Cine e?

— Merle, băiatule... Ajută-mă sau sunt pierdut...

Luke!

— Aici, am spus, întinzând și întinzând mâna, în timp ce imaginea deveni clară, se stabilizează.

Era aplecat în față, cu spatele la zid, umerii căzuți, capul atârând.

— Dacă e un truc, Luke, sunt pregătit, i-am spus. M-am ridicat brusc și, traversând spre masa pe care îmi lăsasem spada, am scos-o din teacă și am ținut-o pregătită.

— Niciun truc! Grăbește-te! Scoate-mă de aici!

Ridică mâna stângă. Am întins și eu stânga și l-am prins. Imediat se prăbuși pe mine, și m-am clătinat. Pentru o clipă am crezut că e un atac, dar era greu ca un mort și plin de sânge peste tot. Încă mai ținea în mâna dreaptă o spadă însângerată.

— Aici. Hai.

L-am condus și l-am sprijinit mai mulți pași, apoi l-am așezat pe pat. I-am smuls spada din strânsoare, după care am așezat-o alături de a mea pe un scaun din apropiere.

— Ce naiba ai pățit?

Tuși și dădu slab din cap. Inspiră adânc de mai multe ori, apoi:

— Am văzut un pahar cu vin, întrebă, când am trecut pe lângă o masă?

— Mda. Stai așa.

Am luat paharul, l-am adus, l-am sprijinit pe Luke și i l-am dus la buze. Era încă plin mai mult de jumătate. Îl sorbi încet, oprindu-se ca să respire adânc.

— Mulțumesc, rosti când îl termină, apoi capul îi căzu într-o parte.

Leșinase. I-am luat pulsul. Era accelerat, dar destul de slab.

— Naiba să te ia, Luke! am spus. Ți-ai ales cel mai prost moment...

Dar n-auzea niciun cuvânt. Zăcea pur și simplu acolo și sângera din plin.

Câteva înjurături mai târziu îl dezbrăcasem și-l ștergeam cu un prosop umed ca să văd unde erau rănilor, sub sângele care le acoperea. În dreapta era o rană îngrozitoare în piept, care probabil îi atinsese plămânul. Respirația era foarte superficială, totuși, și nu puteam spune dacă e așa. Dacă era așa, speram că moștenise însușirile regenerative ale Amberului în totalitate. Am pus o compresă pe rană și i-am pus brațul deasupra ca s-o țină acolo, în timp ce verificam restul. Cred

că avea și două coaste fracturate. Brațul stâng era fracturat deasupra cotului și i l-am pus la loc și l-am prins în atele, folosind câteva stinghii dintr-un scaun pe care-l observasem mai devreme în spatele dulapului, și le-am bandajat. Mai erau peste o duzină de răni deschise și incizii cu diverse grade de gravitate pe coapse, șoldul drept, brațul și umărul drept, pe spate. Niciuna dintre ele, din fericire, nu atinsese vreo arteră. Le-am curățat pe toate și le-am bandajat, ceea ce l-a făcut să arate ca o ilustrație dintr-un manual de prim-ajutor. Apoi i-am verificat din nou rana din piept și l-am învelit.

M-am gândit la câteva dintre tehnicile de vindecare prin Logrus, pe care le cunoșteam teoretic, dar pe care nu avusesem niciodată ocazia să le pun în practică. Arăta destul de palid, așa că am hotărât că e mai bine să le încerc. Când am terminat, un pic mai târziu, arăta de parcă i-ar fi revenit culoarea în obraji. Am pus și mantia mea peste pătura care-l acoperea. I-am luat din nou pulsul și l-am simțit mai puternic. Am înjurat iar, numai ca să nu-mi pierd exercițiul, am dat deoparte spadele noastre de pe scaun și m-am așezat.

Un pic mai târziu, conversația cu Ghostwheel reveni ca să mă tulbure. Oare Luke încercase să facă un târg cu creația mea? Îmi spusese că vrea puterea lui Ghost, ca să ducă la bun sfârșit proiectele împotriva Amberului. Apoi Ghost mă întrebase azi mai devreme dacă poate avea încredere în Luke și răspunsul meu fusese hotărât negativ.

Oare Ghost pusese punct negocierilor cu Luke în felul pe care-l vedeam în fața mea?

Am dat la iveală Atuurile și le-am amestecat, căutând cercul strălucitor al Ghostwheel-ului. M-am concentrat asupra lui, pregătindu-mi mintea pentru contact, întinzând mâna, chemând, ordonând.

De două ori m-am simțit aproape de — o agitație — pe parcursul minutelor pe care le-am dedicat efortului. Dar era ca și cum am fi fost despărțiți de un perete de sticlă. Oare Ghostwheel era ocupat? Sau n-avea chef să vorbească cu mine?

Am dat cărțile deoparte. Numai că acestea îmi împinseseră gândurile pe alt canal.

Am strâns hainele pline de sânge ale lui Luke și le-am percheziționat rapid. Am dat peste un set de Atuuri într-un buzunar lateral, împreună cu mai multe cărți de joc nescrise și un creion — și, da, păreau elaborate în același stil ca acelea pe care le numisem Atuurile Mortii. Am pus-o în pachet și pe cea care mă înfățișa pe mine, pe care Luke o ținea în mână când se teleportase.

Atuurile lui erau o grupare fascinantă. Era unul al Jasrei, și unul al lui Victor Melman. Mai era și unul al Juliei și unul parțial terminat al lui Bleys. Era unul al grotei de cristal, un altul pentru apartamentul lui Luke. Erau mai multe dubluri ale Atuurilor Mortii, unul al unui palat pe care nu l-am recunoscut, unul al unui vechi prieten, al unui băiat blond cu înfățișare dură, îmbrăcat în verde și negru, altul al unui bărbat slab, roșcat, în cafeniu și negru, și unul al unei femei care semăna atât de mult cu acesta din urmă încât păreau rude. Acestea două din urmă, ciudat, păreau desenate într-un stil diferit; chiar de o mână diferită, așa spune. Singurul necunoscut despre care eram relativ sigur era individul blond care, după culori, așa fi presupus că e vechiul prieten al lui Luke, Dalt, mercenarul. Mai erau și trei încercări separate a ceva ce semăna cu Ghostwheel — niciuna dintre ele, așa fi zis, reușită total.

L-am auzit pe Luke mormăind ceva, și am văzut că avea ochii deschiși și se agita.

— Ia-o ușor, am spus. Ești în siguranță.

Încuviință și închise ochii. Câteva clipe mai târziu, îi deschise iar.

— Hei! Cărțile mele, rosti slab.

Am zâmbit.

— Frumoasă lucrătură, am subliniat. Cine le-a făcut?

— Eu, răspunse. Cine altcineva?

— Cine te-a învățat?

— Tatăl meu. Era într-adevăr priceput.

— Dacă poți să le faci, înseamnă că ai traversat Modelul.

Încuviință.

— Unde?

Mă examinează o clipă, apoi schiță o ușoară ridicare din umeri și tresări.

— Tir-na Nog'th.

— Tatăl tău te-a dus, a avut grijă când l-ai traversat?

Din nou, o încuviințare.

De ce să nu forțez nota, din moment ce sunt pe cai mari? Am ridicat o carte.

— Și aici e Dalt, am rostit. Ați fost amândoi cercetași, nu-i așa?

Nu răspunse. Când am ridicat privirea, am văzut ochi îngustați și sprâncene încruntate.

— Nu l-am întâlnit niciodată, am adăugat. Dar recunosc culorile și știu că el e din zona ta — pe lângă Kashfa.

Luke zâmbi.

— Și la școală îți făceai întotdeauna temele, rosti.

— Și, de obicei, la timp, am spus. Dar cu tine am întârziat. De pildă, nu pot găsi un Atu pentru Ținutul celor Patru Lumi. Și aici e cineva pe care nu-l cunosc.

Am ridicat cartea cu doamna slabă și am fluturat-o spre el. Zâmbi.

— Sunt slăbit și-mi pierd din nou răsuflarea, spuse. Ai fost în Ținut?

— Da.

— De curând?

Am încuviințat.

— Uite cu facem, rosti într-un târziu. Spune-mi ce-ai văzut în Ținut și cum ai aflat câte ceva despre mine și eu o să-ți spun cine e ea.

M-am gândit rapid. Puteam să-i spun câte ceva astfel încât să afle ceea ce știa deja.

Așa că:

— Tu primul, am zis.

— Okay. Doamna e Sand.

Am privit cartea de joc atât de intens încât am simțit declanșarea unui contact. L-am înnăbușit.

— Demult-pierdută, adăugă.

Am ridicat cartea înfățișându-l pe bărbatul care semăna cu ea.

— Atunci ăsta trebuie să fie Delwin, am spus.

— Corect.

— Nu tu ai făcut cărțile astea două. Nu sunt stilul tău, și probabil nu știai nici cum arată, ca să începi lucrul.

— Te-ai prins. Tatăl meu le-a făcut, pe vremea marilor tulburări — pentru tot binele pe care i l-au adus. Oricum, niciuna nu i-ar fi fost de ajutor.

— Niciuna?

— Nu erau interesați să mă ajute, în ciuda lipsei lor de loialitate față de acest loc. Consideră-i afară din joc.

— Acest loc? am spus. Unde crezi că te afli, Luke?

Făcu ochii mari. Își roti privirea prin încăpere.

— În tabăra inamică, răspunse. N-am avut de ales. Acestea sunt apartamentele tale din Amber, corect?

— Greșit, am răspuns.

— Nu mă batjocori, Merle. M-ai prins. Sunt prizonierul tău. Unde mă aflu?

— Știi cine e Vinta Bayle?

— Nu.

— A fost iubita lui Caine. Aceasta e locuința familiei ei, departe în teritoriu. Ea e undeva în susul holului. S-ar putea chiar să treacă pe aici. Cred că a picat pe mine.

— Uh-oh. E tare?

— Foarte.

— Ce crezi că faci, având o relație cu ea atât de curând după înmormântare? Nu e deloc decent.

— Huh! Dacă n-ai fi fost tu, n-ar mai fi fost nicio înmormântare.

— N-o face pe indignatul cu mine, Merle. Dacă tatăl tău, Corwin, ar fi fost ucis, nu te-ai fi dus după el?

— Nu-i corect. Tatăl meu n-ar fi făcut lucrurile pe care le-a făcut Brand.

— Poate da, poate nu. Dar dacă ar fi făcut-o? Chiar și atunci. Nu te-ai fi dus după Caine?

Am privit într-o parte.

— Nu știu, am rostit într-un târziu. E al naibii de ipotetic.

— Ai fi făcut-o. Te cunosc, Merle. Sunt sigur că ai fi făcut-o.

Am oftat.

— Poate, am spus. Ei bine, în regulă. Poate c-aș fi făcut-o. Dar m-aș fi oprit aici. Nu m-aș mai fi dus și după ceilalți. Nu vreau să te fac să te simți mai rău decât te simți, dar tatăl tău era psihopat; trebuie să știi asta. Și tu nu ești. Te cunosc la fel de bine pe cât mă cunoști și tu. Mă gândesc la asta de ceva timp. Vezi tu, Amber știe când e vorba de o răzbunare personală. Pentru ei, ești un caz dubios. Și moartea nici n-ar fi avut loc în Amber, dacă Random ar fi căutat cu adevărat o soluție pentru tine.

— De ce-ar fi făcut-o?

— Pentru că aș fi garantat eu pentru integritatea ta în alte chestiuni.

— Haide, Merle...

— Ai acționat pe specificul unei vendetta clasice — un fiu care răzbună moartea tatălui.

— Nu știu... Hei, încerci să scapi să-mi povestești ce-ai promis?

— Nu, dar...

— Deci, ai ajuns în Ținutul celor Patru Lumi. Ce ai aflat acolo și cum ai aflat?

— Okay. Reflectează la spusele mele, am răspuns.

Expresia lui rămase neschimbată. Apoi:

— A fost odată un bătrân sihastru pe nume Dave, am început.

Luke adormi înainte să-mi fi isprăvit povestea. Mi-am târăgănat vocea și am stat acolo. După un timp, m-am ridicat și am luat sticla de vin și mi-am turnat puțin în pahar, deoarece Luke îl băuse aproape pe tot. Am luat paharul cu mine la fereastră și am privit spre patio, unde vântul răscolea frunzele. M-am gândit la ceea ce-i spuseseam lui Luke. Nu-i prezentasem întreg tabloul, în parte pentru că nu avusesem timp să pătrund în amănunte, în principal pentru că nu părea interesat. Dar chiar dacă Random nu l-ar fi acuzat în mod oficial de moartea lui Caine, Julian sau Gerard l-ar fi căutat probabil ca să-l ucidă, conform aceleiași cod al răzbunării despre care vorbeam. Chiar nu știam ce să fac. Eram obligat să-i spun lui Random despre el, dar al naibii să fiu dacă aș fi făcut-o. Erau încă prea multe

lucruri pe care trebuia să le aflu de la el, și a-l trage de limbă era mult mai dificil dacă era prizonier în Amber. De ce a trebuit să se nască fiu al lui Brand, totuși?

Am revenit la scaunul de lângă pat, unde lăsasem armele noastre și Atuurile lui Luke. Le-am dus în colțul celălalt al încăperii și m-am așezat în scaunul mai confortabil pe care-l ocupasem mai devreme. Am examinat din nou cărțile. Uluitor. O întreagă pagină de istorie în mâna mea...

Când soția lui Oberon, Rilga, se arătase mai puțin dură decât alții, îmbătrânind rapid și retrăgându-se într-o viață solitară într-un sanctuar din provincie, el plecase și se recăsătorise, întrucâtva spre durerea copiilor lor — Caine, Julian și Gerard. Dar, pentru a-i zăpăci pe specialiștii în genealogie și pe maniacii legalității familiei, o făcuse într-un loc unde timpul se scurge mult mai repede decât în Amber. Se pot aduce argumente interesante, atât în favoarea cât și împotriva naturii bigame a căsătoriei lui cu Harla. Nu sunt eu în postura de a judeca. Am aflat povestea de la Flora cu ani în urmă, și datorită faptului că nu se înțelesese niciodată prea bine cu Delwin și Sand, urmașii acelei uniuni, era înclinată spre o interpretare pro-bigamie. Până acum nu văzusem niciodată imagini cu Delwin sau Sand. Nu atârnau nicăieri în palat și rareori se pomenea de ei. Dar ei locuiseră în Amber pentru relativ scurtă perioadă cât fusese Harla regină. După moartea ei, au devenit nefericiți datorită politicii lui Oberon față de țara ei — pe care o vizitau adesea — și după un timp au plecat, nevrând să mai aibă de-a face vreodată cu Amberul. Cel puțin așa am auzit eu. Deși la mijloc puteau fi tot felul de intrigi politice. Nu știu.

Dar aici se aflau doi membri lipsă ai familiei regale și evident Luke aflase și se apropiase de ei, sperând să reînvie vechile resentimente și să câștige aliați. A recunoscut că n-a mers. Două secole reprezintă o perioadă de timp prea lungă ca să ții răca la punctul de fierbere. Cam atâta trecuse de la plecarea lor, din câte am priceput. M-am întrebat iute dacă ar trebui să-i contactez, doar ca să-i salut. Dacă nu erau interesați să-l ajute pe Luke, presupun că i-ar fi interesat să ajute partea adversă, acum că știam că există și o altă parte. Mi se părea corect să mă prezint și să le aduc omagiile mele, ca un



membru al familiei pe care nu-l întâlniseră niciodată. Am hotărât s-o fac cândva, deși momentul de față era foarte potrivit. Am adăugat Atuurile lor colecției mele, împreună cu bunele intenții.

Și apoi mai era Dalt — un dușman declarat al Amberului, am tras concluzia. Am studiat din nou Atuul lui și mi-am pus întrebări. Dacă într-adevăr era atât de bun prieten cu Luke, poate că ar fi trebuit să-i spun ce se întâmplase. S-ar putea să știe amănunte și să menționeze ceva ce mi-ar fi de folos. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult — reamintindu-mi recenta lui apariție în Ținutul celor Patru Lumi — cu atât eram mai ispitit să încerc să-l contactez. Părea posibil chiar să mai aflu câte ceva din ce se petrece acolo.

Mi-am ros încheietura degetului. S-o fac sau să n-o fac? Nu vedeam cum ar putea ieși ceva rău. Nu plănuiam să mă dau de gol. Totuși, mai existau niște îndoieli.

Ce naiba, am hotărât în cele din urmă. Nimic de pierdut...

Salut, salut. Am întins mâna prin cartea dintr-o dată rece...

Undeva un moment de uluială, și ceva în sensul de *Aha!*

Așa cum un portret prinde viață, viziunea mea se agită.

— Cine ești tu? întrebă bărbatul, cu mâna pe mâner, cu spada pe jumătate scoasă.

— Numele meu e Merlin, am rostit, și avem o cunoștință comună numită Rinaldo. Voiam să-ți spun că a fost grav rănit.

Deja amândoi oscilam între cele două realități, compact și perfect limpede unul pentru celălalt. Era mai înalt decât judecasem după imaginea lui și stătea în mijlocul unei încăperi cu pereți de piatră, cu o fereastră în stânga prin care se vedea un cer albastru și o bucățică de nor. Ochii lui verzi, la început larg deschiși, erau acum îngustați și constituția maxilarului părea un pic barbară.

— Unde e? întrebă.

— Aici. Cu mine, am răspuns.

— Ce noroc, răspunse și spada era deja în mână și tășni înainte.

Am dat un bobârnac Atuului, ceea ce nu întrerupse contactul. Trebuia să-i cer Logrusului să acționeze— și acesta căzu între noi ca lama unei ghilotine și mă făcu să sar înapoi ca și

cum tocmai aş fi atins o sârmă electrificată. Unica mea consolare a fost că şi Dalt simţise, fără îndoială, acelaşi lucru.

— Merle, ce se-ntâmplă? se auzi vocea răguşită a lui Luke. L-am văzut pe... Dalt...

— Uh, da. Tocmai îl chemasem.

Ridică uşor capul.

— De ce?

— Să-i spun despre tine. E prietenul tău, nu-i aşa?

— Nenorocitul! spuse. El mi-a făcut asta!

Apoi începu să tuşască şi m-am grăbit să ajung lângă el.

— Dă-mi nişte apă, da? spuse.

— Vine.

M-am dus în baie şi am luat un pahar. L-am proptit pe Luke pe pernă şi sorbi din pahar un timp.

— Poate că ar fi trebuit să-ţi spun, rosti în cele din urmă. Nu credeam — că joci — în felul ăsta, totuşi — când nu ştii — ce se petrece...

Tuşi iar, mai bău apă.

— Greu de ales ce să-ţi spun — şi ce nu, continuă ceva mai târziu.

— Ce-ar fi să-mi spui totul? am sugerat.

Clătină uşor din cap.

— Nu pot. Probabil că te-ar ucide. Poate chiar pe amândoi.

— După cum merg lucrurile, se pare că se poate întâmpla aşa, fie că-mi spui, fie că nu.

Zâmbi slab şi mai luă o înghiţitură.

— Părţi din afacerea asta sunt chestiuni personale, rosti apoi, şi nu vreau să mai fie implicat şi altcineva.

— Înţeleg că tentativele tale de a mă ucide în fiecare primăvară au fost tot ceva personal, am remarcat, deşi, într-un fel, mă simţeam implicat.

— Okay, okay, spuse, prăbuşindu-se pe spate şi ridicând mâna dreaptă. Ți-am spus că m-am oprit cu mult timp în urmă.

— Dar tentativele au continuat.

— Nu eu le-am făcut.

Okay, am hotărât. Să încerc.

— Era Jasra, nu-i aşa?

— Ce știi tu despre ea?

— Știu că e maică-ta și presupun că ăsta e și războiul ei. Încuviință.

— Deci știi... în regulă. Asta simplifică lucrurile. Se opri să-și tragă suflarea. M-a pus să încep pe 30 aprilie, pentru antrenament. Când am ajuns să te cunosc mai bine și am renunțat, și-a ieșit din minți.

— Deci a continuat de capul ei?

Încuviință.

— Voia să-l urmărești pe Caine, am spus.

— Și eu la fel.

— Dar ceilalți? Ea se bizuie pe tine, pariez. Și tu nu ești atât de convins că ei îi poartă sâmbetele.

Tăcere.

— Dar tu? am zis.

Privi în depărtare și l-am auzit scrâșnind din dinți.

— Ai scăpat din lesă, spuse într-un târziu. Nu intenționez să-ți fac rău. N-aș lăsa-o nici pe ea.

— Și cum rămâne cu Bleys și Random și Fiona și Flora și Gerard și...

Izbucni în râs, ceea ce-i declanșă un tremur și duse rapid mâna la piept.

— În clipa asta n-au de ce să se teamă de noi, rosti.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te. Aș fi putut să mă teleportez în vechiul meu apartament, să-i sperii de moarte pe noii chiriași și să chem o ambulanță. La ora asta puteam să fiu într-o cameră de gardă.

— Și de ce nu ești?

— Am fost rănit mult mai grav decât acum, și am supraviețuit. Mă aflu aici pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Oh? Pentru ce?

Mă privi, după care privi din nou în depărtare.

— Ea e într-o mare încurcătură și trebuie s-o salvăm.

— Cine? am întrebat, știind deja răspunsul.

— Mama mea, răspunse.

Am vrut să izbucnesc în râs, dar n-am putut când i-am văzut expresia de pe chip. Îți trebuie mult tupeu ca să-mi ceri să te ajut s-o scapi pe femeia care a încercat să mă ucidă —

nu o dată, ci de mai multe ori — și al cărei unic țel în viață pare a fi distrugerea neamurilor mele. Tupeu, sau...

— N-am pe nimeni altcineva la care să apelez, zise.

— Dacă tu mă convingi să fac asta, Luke, meriți premiul „Comis-voiajorul Anului“, am rostit. Dar sunt dispus să te ascult.

— Iar mi s-a uscat gâtul, rosti.

M-am dus și am reumplut paharul. Când m-am întors cu el, mi s-a părut că e un mic zgomot pe coridor. Am continuat să ascult în timp ce-l ajutam pe Luke să mai ia câte o sorbitură.

Dădu din cap când isprăvi, dar auzisem deja un alt zgomot. Mi-am dus degetul la buze și am privit spre ușă. Am pus jos paharul, m-am ridicat și am traversat încăperea, recuperându-mi spada în drum.

Înainte de a ajunge la ușă, totuși, se auzi o bătaie ușoară.

— Da? am spus, înaintând spre ușă.

— Eu sunt, se auzi vocea Vintei. Știu că Luke e înăuntru și vreau să-l văd.

— Ca să-l ucizi? am spus.

— Ți-am spus înainte că nu asta e intenția mea.

— Deci nu ești omenească, am zis.

— Niciodată n-am pretins că sunt.

— Deci nu ești Vinta Bayle, am spus.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Presupunând că n-aș fi?

— Atunci spune-mi cine ești.

— Nu pot.

— Atunci să facem un compromis, am spus, gândindu-mă la toate bănuielele acumulate în legătură cu ea, și spune-mi cine ai fost.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Ba da, înțelegi. Alege una — oricare. Nu-mi pasă.

Urmă o nouă tăcere, apoi:

— Te-am salvat din foc, rosti, dar n-am putut controla calul. Am murit în lac. M-ai înveșmântat în mantia ta...

Nu era răspunsul pe care-l anticipasem. Dar era destul de bun.

Am ridicat zăvorul cu vârful spadei. Ea deschise ușa și aruncă o privire spre spada din mâna mea.

— Impresionant, remarcă.

— Tu m-ai impresionat, am spus, cu pericolele care mă împresoară.

— Nu îndeajuns, s-ar zice. Intră, zâmbind.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Nu te-am auzit întrebându-l despre pietrele albastre și cu ce s-ar alege din faptul că ești acordat.

— Ai tras cu urechea.

— Un obicei de-o viață, recunosc.

M-am răsucit spre Luke și am prezentat-o.

— Luke, ea e Vinta Bayle — într-un fel.

Luke ridică mâna dreaptă, fără să-și desprindă privirea de pe chipul ei.

— Vreau să aflu doar un singur lucru, încep.

— Pariez că vrei, răspunse. Dacă o să te ucid sau nu, nu-i așa? Continuă să te întrebi. Încă nu m-am hotărât. Mai ții minte când ai rămas fără benzină la nord de San Luis Obispo și ai descoperit că-ți lipsește portofelul? A trebuit să împrumuți bani de la prietena ta ca să ajungi acasă. A trebuit să ți-i ceară de două ori, până să-i înapoiezi.

— Cum de știi asta? șopti.

— Într-o zi, te-ai luat la bătaie cu trei motocicliști, continuă ea. Aproape că ți-ai pierdut un ochi când unul dintre ei te-a izbit în cap cu un lanț. Se pare că rana s-a vindecat frumos. Nu se mai vede cicatricea...

— Și am învins, adăugă el.

— Da. Nu sunt mulți cei care să poată ridica un „Harley” și să-l arunce cum ai făcut-o tu.

— Trebuie să știi, rosti, cum ai aflat toate astea.

— Poate o să-ți spun și asta, într-o bună zi. Am amintit de ele ca să-ți câștig încrederea. Acum o să-ți pun câteva întrebări și viața ta va depinde de răspunsurile cinstite. Înțelegei...

— Vinta, am intervenit, mi-ai spus că nu vrei să-l ucizi pe Luke.

— Nu e în fruntea listei mele, răspunse, dar dacă-mi stă în drum, e pierdut.

Luke căscă.

— O să-ți spun despre pietrele albastre, mormăi. După Merle, n-am pe nimeni pe un detaliu de piatră albastră.

— S-ar putea ca Jasra să-l localizeze prin asta?

— Posibil. Chiar nu știu.

— Ce știi despre cei care l-au atacat în Amber noaptea trecută?

— Prima oară când aud așa ceva, spuse și închise ochii.

— Uită-te la asta, ordonă și scoase nasturele albastru din buzunar.

Deschise ochii și privi cruciș.

— Îl recunoști?

— Nu, rosti și închise din nou ochii.

— Și nu vrei să-i faci niciun rău lui Merle acum?

— Corect, răspunse, cu voce stinsă.

Vinta deschise din nou gura și eu am rostit:

— Lasă-l să doarmă. Nu pleacă nicăieri.

Îmi aruncă o privire aproape furioasă, apoi încuviință.

— Ai dreptate, spuse.

— Deci, ce-ai de gând să faci acum — îl omori în somn?

— Nu, răspunse. Spunea adevărul.

— Și contează?

— Da, îmi spuse, deocamdată.

Oricât ar părea de ciudat, am reușit să dorm destul de bine, în ciuda a tot ce se întâmplă, inclusiv o încăierare de câini undeva, departe și multe urlete. Vinta n-a mai avut chef să continue întrebările și răspunsurile, iar eu n-am mai vrut s-o las să-l mai sâcăie pe Luke. Am convins-o să plece și să ne lase să ne odihnim. M-am culcat pe scaunul confortabil, cu picioarele proptite pe celălalt. Speram să continui între patru ochi conversația cu Luke. Mi-amintesc că am chicotit chiar înainte de a adormi în timp ce încercam să hotărâsc în cine să am mai puțină încredere.

Am fost trezit de prima iluminare a cerului și de câteva certuri ale păsărilor. Mi-am întins oasele de mai multe ori și m-am dus apoi la baie. O jumătate de îmbăiere mai târziu l-am auzit pe Luke tușind și apoi șoptindu-mi numele.

— Dacă nu ai o hemoragie, așteaptă un minut, am răspuns, după care m-am uscat cu prosopul. Ai nevoie de apă? l-am întrebat în acest răstimp.

— Da. Adu-mi un pic.

Mi-am aruncat prosopul pe umăr și i-am dus de băut.

— Ea mai e pe-aici? întrebă.

— Nu.

— Dă-mi un pahar și du-te să verifici pe coridor, te rog? Mă descurc singur.

Am încuviințat și i-am dat paharul. Am păstrat tăcerea în timp ce deschideam ușa. Am ieșit pe coridor, m-am îndreptat spre colț. Nimeni.

— Nu-i nimeni, am șoptit când am revenit în cameră.

Luke dispăruse. O clipă mai târziu l-am auzit în baie.

— La naiba! Ar fi trebuit să te ajut! am zis.

— Încă pot să mă spăl singur, răspunse, clătinându-se înapoi în cameră, ținându-se de perete cu mâna sănătoasă. Trebuia să văd dacă pot să mă descurc, adăugă, lăsându-se pe marginea patului. Își puse mâna pe cutia toracică și respiră cu dificultate. La naiba! Doare!

— Lasă-mă să te ajut să te întinzi.

— Okay. Ascultă, să nu afle că pot face măcar atâta.

— Okay, am spus. Ia-o ușor. Odihnește-te.

Clătină din cap.

— Vreau să-ți spun cât mai multe înainte să dea iar buzna aici, rosti, și o va face — crede-mă.

— Știi sigur asta?

— Da. Nu e omenească și e mai acordată cu noi amândoi mai mult decât a fost vreodată orice piatră albastră. Eu nu pricep stilul tău de magie, dar îl am pe al meu și cred în ce-mi spune. Întrebarea ta despre cine e ea m-a făcut să cad pe gânduri, totuși. Ai descifrat-o deja?

— Nu complet, nu.

— Ei bine, eu știu că poate schimba trupurile ca și cum și-ar schimba hainele — și poate călători prin Umbră.

— Numele Meg Devlin sau George Hansen îți spun ceva? am întrebat.

— Nu. Ar trebui?

— Nu cred. Dar ea i-a întrupat pe amândoi, sunt convins.

L-am lăsat deoparte pe Dan Martinez, nu pentru că trăsesese asupra lui și, dacă i-aș fi spus, asta i-ar fi sporit și mai mult neîncrederea în Vinta, ci pentru că nu voiam să afle că eram la curent cu operațiunea de gherilă din New Mexico — și îmi dădeam seama că l-ar putea duce în direcția aceea.

— A fost și Gail Lampron.

— Vechea ta prietenă din școală? am spus.

— Da. Imediat mi-am dat seama că mi se pare cunoscută. Dar m-am prins mai târziu. Are toate micile gesturi ale lui Gail — felul în care întoarce capul, felul în care își mișcă mâinile și ochii atunci când vorbește. Apoi a amintit două întâmplări la care n-a existat decât un singur martor — Gail.

— Sună ca și cum ar fi vrut să afli.



— De ce pur și simplu n-a recunoscut și n-a spus-o pe șleau, mă întreb?

— Nu cred că poate. S-ar putea să fie un fel de vrajă asupra ei, numai că e greu de aflat, nefiind omenească. Privi pe furiș ușa când roști asta. Mai verifică o dată, adăugă.

— Nu e nimeni, am spus. Acum despre...

— Altădată, spuse. Trebuie să dispar de aici.

— Înțeleg dorința de a scăpa de ea... am început.

Clătină din cap.

— Nu despre asta e vorba, roști. Trebuie să ajung în Ținutul celor Patru Lumi — curând.

— Dar starea în care te afli...

— Tocmai asta e. Asta vreau să spun. Trebuie să dispar de aici ca să-mi revin cât mai repede. Cred că bătrânul Sharu Garrul a scăpat. Numai așa îmi explic ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am primit un apel disperat de la mama mea. S-a întors în Ținut după ce am îndepărtat-o eu de tine.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce s-a întors în Ținut?

— Ei bine, locul e un centru de putere. Modul în care cele patru lumi se adună acolo eliberează o imensă cantitate de putere independentă, pe care un expert ar putea să...

— Adică patru lumi se adună acolo? Vrei să spui că te afli într-o umbră diferită în funcție de direcția pe care o urmezi?

Mă examinează o clipă.

— Da, roști într-un târziu, dar nu ți-aș fi spus niciodată asta dacă vrei toate amănuntele.

— Și n-o să înțeleg dacă lași prea multe amănunte pe dinafară. Deci ea s-a dus în Ținut ca să capete ceva putere și, în loc de asta, a dat de necaz. Te-a chemat să vii s-o ajuti. Pentru ce voia puterea, totuși?

— Mm. Ei bine, eu avusesem necazuri cu Ghostwheel. Credeam că aproape îl convisesem să vină de partea noastră, dar probabil că ea a crezut că nu progrezes suficient de rapid și evident a hotărât să încerce să-l constrângă cu o vrajă nemaipomenită după...

— Stai o clipă. Ai vorbit cu Ghost? Cum l-ai contactat? Atuurile pe care le-ai desenat nu sunt bune.

— Știu. Am intrat în el.

— Cum ai reușit?

— Cu un echipament de scufundare. Am purtat un costum și butelii de oxigen.

— Ești dat naibii. E o abordare interesantă.

— Nu degeaba am fost comis-voiajorul numărul unu la „Grand D.” Aproape că izbutisem să-l conving. Numai că ea a aflat unde te pitisem și a hotărât să încerce accelerarea acțiunilor punându-te sub control, apoi folosindu-te ca să încheie târgul — ca și cum te-ai fi dat de partea noastră. Oricum, când planul a dat greș și a trebuit s-o îndepărtez de tine, ne-am despărțit iar. Credeam că se îndreaptă spre Kashfa, dar a preferat să meargă în Ținut. Așa cum spuneam, cred că era vorba de o acțiune puternică împotriva lui Ghostwheel. Cred că ea a făcut ceva nepotrivit, lucru care l-a eliberat pe Sharu, iar acesta a cucerit din nou locul și a capturat-o. Oricum, am primit mesajul acela înnebunitor de la ea, așa că...

— Uh, bătrânul vrăjitor, am zis, de cât timp fusese închis acolo?

Luke schiță o ridicare din umeri, apoi se gândi mai bine.

— La naiba, nu știu. Cui îi pasă? A fost un cuier încă de pe vremea când eram copil.

— Un cuier?

— Mda. A fost învins într-un duel al vrăjitorilor. Nu știu exact dacă ea l-a învins sau Tata. Oricum, oricine a fost, l-a prins în mijlocul invocației, cu brațele întinse și tot tacâmul. Și l-au transformat în stană de piatră, țeapăn ca o scândură. Mai târziu l-au pus într-un loc în apropierea intrării. Oamenii își agățau mantalele și pălăriile pe el. Din când în când, servitorii îl mai ștergeau de praf. Eu chiar mi-am scrijelit numele pe piciorul lui când eram mic, ca pe un copac. Întotdeauna l-am considerat o mobilă. Dar mai târziu am aflat că era socotit destul de bun la vremea lui.

— Individul ăsta a purtat vreodată o mască albastră atunci când lucra?

— M-ai prins. Nu știu nimic despre stilul lui. Ascultă, hai să nu devenim scolastici, altminteri o să apară ea înainte să termin. De fapt, poate că ar trebui să plecăm chiar acum și o să-ți povestesc restul mai târziu.

— Îhâm, am zis. Așa cum ai remarcat noaptea trecută, ești prizonierul meu. Aș fi nebun să te las să pleci de capul tău fără să aflu mult mai multe decât știu. Ești o amenințare pentru Amber. Bomba pe care ai aruncat-o la înmormântare era a naibii de adevărată. Crezi că o să te las să mai încerci încă o lovitură la adresa noastră?

Zâmbi, apoi zâmbetul îi pieri.

— De ce a trebuit să fii fiul lui Corwin, totuși? zise. Apoi: Pot să-ți dau cuvântul meu de onoare? întrebă.

— Nu știu. O să am mari necazuri dacă ei află că te-am avut în mâinile mele și nu te-am predat. Despre ce înțelegeri vorbești? O să renunți la războiul tău împotriva Amberului?

Își mușcă buza de jos.

— În niciun caz nu pot face asta, Merle.

— Sunt lucruri pe care nu vrei să mi le spui, nu-i așa? Încuviință. Apoi rânji brusc.

— Dar o să-ți propun un târg pe care nu-l poți refuza.

— Luke, nu mă lua cu prostia asta de comerț agresiv.

— Acordă-mi doar un minut, bine? Și o să pricepi de ce nu-ți poți permite să refuzi.

— Luke, nu ține.

— Doar un minut. Șaizeci de secunde. Ești liber să spui nu, când termin.

— În regulă. Spune-mi.

— Okay. Dețin o informație vitală pentru siguranța Amberului și sunt sigur că nimeni nu are nici cea mai mică bănuială. O să ți-o spun, după ce mă ajuti.

— De ce ai vrea tu să ne destăinui așa ceva? Sună contrar propriilor tale interese.

— Nu vreau, și așa e. Dar e tot ce am de oferit. Ajută-mă să plec de aici într-un loc pe care îl știu, unde timpul curge atât de iute încât mă voi vindeca într-o zi, conform timpului local din Ținut.

— Sau aici, presupun.

— Adevărat. Apoi — uh-oh!

Se lăți pe pat, puse mâna sănătoasă pe piept și începu să geamă.

— Luke!

Ridică mâna, îmi făcu cu ochiul, privi spre ușă și începu din nou să geamă.

Curând, se auzi o bătaie în ușă.

— Intră, am spus.

Vinta intră și ne studie pe amândoi. Pentru o clipă, îi apărură pe chip o expresie de îngrijorare reală, când îl privi pe Luke. După care înaintă spre pat și îi puse mâinile pe umeri. Rămase cam jumătate de minut, apoi rosti:

— O să trăiești.

— În clipa asta, răspunse Luke, nu știu dacă e o binecuvântare sau un blestem. Apoi lăsă brațul sănătos să alunece în jurul ei, o trase brusc spre el și o sărută. Salut, Gail, rosti. A trecut multă vreme.

Ea se retrase cu mai puțină grabă decât ar fi trebuit.

— Deja se pare că te simți mai bine, remarcă, și îmi dau seama că și Merle s-a străduit să te ajute. Zâmbi ușor o clipă, apoi rosti: Da, a trecut multă vreme, escroc prostovan. Tot îți mai plac ouăle-ochiuri?

— Corect, recunosc el. Dar nu jumătate de duzină. Azi, poate doar două. Nu mă simt în formă.

— În regulă, spuse. Hai, Merle. Am nevoie de tine ca să mă supraveghezi.

Luke îmi aruncă o privire ciudată, convins fără îndoială că ea dorea să converseze cu mine despre el. Și, din pricina asta, nu eram sigur că vreau să-l las singur chiar dacă aveam toate Atuurile lui în buzunar. Eram încă nesigur de limitele capacităților lui și îi cunoșteam și mai puțin intențiile. Așa că am ezitat.

— Poate că ar trebui să rămână cineva cu invalidul, i-am spus.

— Va fi în regulă, rosti ea, și s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău dacă nu pot găsi un servitor.

Pe de altă parte, poate are ceva interesant să-mi spună...

Mi-am găsit cămașa și am tras-o pe mine. Mi-am trecut o mână prin păr.

— Okay, am spus. Ne vedem într-o clipă, Luke.

— Hei, răspunse, vezi dacă poți să-mi faci rost de un baston, sau taie-mi un băț, ceva.

— Nu cumva grăbește lucrurile? întrebă Vinta.

— Nu se știe niciodată, răspunse Luke.

Așa că mi-am luat spada cu mine. Urmând-o pe Vinta în josul scărilor, mi-a fost clar că, de fiecare dată când se întâlnesc doi dintre noi, vom avea întotdeauna ceva de comentat despre al treilea.

De îndată ce am ajuns la o distanță la care nu mai puteam fi auziți, Vinta ținu să remarce:

— A riscat, venind la tine.

— Da, e-adevărat.

— Deci lucrurile trebuie că mergeau rău pentru el, dacă a simțit că tu ești singurul pe care se poate bizui.

— Aș spune că e adevărat.

— În același timp, sunt sigură că mai vrea și altceva în afara unui loc în care să se vindece.

— Probabil că da.

— „Probabil“, pe naiba! Deja trebuie să-ți fi spus până acum.

— Poate.

— A zis sau n-a zis.

— Vinta, evident că mi-ai spus tot ce intenționai să-mi spui. Mă rog, viceversa. Suntem chit. Nu-ți datorez explicații. Dacă simt că pot avea încredere în Luke, o s-o fac. Oricum, încă nu m-am hotărât.

— Așadar, ți-a destăinuit *ceva*. Te-aș putea ajuta în decizia ta dacă mi-ai spune despre ce e vorba.

— Nu, mulțumesc. Ești la fel de rea ca el.

— Pe mine mă interesează să-ți fie ție bine. Nu te grăbi să dai cu piciorul unui aliat.

— Nu mă grăbesc, am spus. Dar dacă nu te mai gândești la asta, știu mai multe despre Luke decât despre tine. Cred că știu lucrurile pentru care să nu-l cred la fel de bine cum le știu și pe cele sigure.

— Sper că nu pariezi pe viața ta.

Am zâmbit.

— Asta e o chestiune asupra căreia înclin să rămân conservator.

Am intrat în bucătărie, unde Vinta vorbi cu o femeie pe care încă nu o întâlnisem, care părea că e stăpână acolo. Îi dădu comanda pentru mic-dejunurile noastre și mă conduse afară prin ușa laterală și spre patio. De acolo, îmi arată un pâlc de arbori spre est.

— Ar trebui să găsești un puiet bun acolo, spuse, pentru bastonul lui Luke.

— Probabil că da, am răspuns și am început să mergem în direcția aceea. Deci într-adevăr ai fost Gail Lampron, am spus brusc.

— Da.

— Nu pricep o iotă din schimbarea-asta-de-trup.

— Și eu n-o să-ți spun.

— Poți să-mi spui, de ce nu?

— Nu.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot, spuse.

— Dar dacă deja știu ceva, vrei să mai adaugi ceva în plus?

— Poate. Pune-mă la încercare.

— Când ai fost Dan Martinez, ai tras un foc spre unul dintre noi. Spre cine?

— Spre Luke, răspunse.

— De ce?

— Eram convinsă că nu el era cel care — vreau să zic, reprezenta o amenințare pentru tine...

— ...și tu voiai doar să mă protejezi, am isprăvit eu fraza.

— Exact.

— Ce vrei să spui prin „nu el era cel care“?

— M-a luat gura pe dinainte. Acolo parcă e un copac potrivit.

Am chicotit.

— Prea gros. Okay, fie cum vrei tu.

M-am afundat în pădurice. Erau câteva posibilități spre dreapta.

În timp ce mă deplasam printre spațiile dimineții de-abia născute, frunze ude și roua care mi se lipeau de cizme, am observat niște urme neobișnuite pe drum, o serie de semne ducând departe spre dreapta, unde...

— Ce-i asta? am spus, destul de retoric, pentru că nu credeam că Vinta ar putea ști, în timp ce mă îndreptam spre o grămadă neagră la poalele umbroase ale unui copac bătrân.

Am ajuns acolo înaintea ei. Era unul dintre câinii lui Bayle, un exemplar mare, cafeniu. Gâtul îi fusese secționat. Sângele era negru și închegat. Câteva insecte se târau pe el. Departe în dreapta am văzut resturile unui câine mai mic. Fusese eviscerat.

Am examinat zona din jurul resturilor. Urmele unor labe foarte mari erau imprimare pe pământul jilav. Măcar nu erau urmele cu-trei-degete ale creaturilor ucigașe pe care le întâlнисem în trecut. Păreau pur și simplu ale unui câine foarte mare.

— Asta trebuie să fie ce-am auzit azi-noapte, am remarcat. Am crezut că e o luptă între câini.

— Când a fost asta? întrebă.

— La puțin timp după ce-ai plecat tu. Eram pe jumătate adormit.

Atunci făcu un lucru straniu. Îngenunchie, se aplecă și adulmecă urma. Când se ridică, pe chip i se citea o expresie ușor uluită.

— Ce-ai descoperit? am întrebat.

Clătină din cap, apoi privi spre nord-est.

— Nu sunt sigură, rosti în cele din urmă, dar a luat-o pe acolo.

Am examinat solul mai încolo, înălțându-se și, în cele din urmă, revenind pe drumul pe care-l părăsise. Mergea în direcția aceea, deși l-am pierdut după mai multe zeci de metri când depășea păduricea. În cele din urmă, m-am întors.

— Unul dintre câini i-a atacat pe ceilalți, bănuiesc, am constatat. Mai bine am găsi bățul ăla și ne-am întoarce dacă vrem mic-dejunul cald.

Înăuntru, am aflat că mic-dejunul lui Luke îi fusese adus la pat. Nu știam ce să fac. Voiam să iau mic-dejunul meu sus,

să mă alătur lui Luke și să ne continuăm conversația. Dacă aș fi făcut-o, totuși, Vinta m-ar fi însoțit și conversația n-ar mai fi continuat. Nici cu ea n-aș mai fi putut vorbi în împrejurările astea. Așa că va trebui să rămân cu ea aici, jos, ceea ce însemna să-l las singur pe Luke mai mult decât mi-aș fi dorit.

Așa că am mers alături de ea când mi-a spus: „Vom mânca aici” și m-a condus într-o încăpere mare. Bănuiesc că o alesese deoarece camera mea cu fereastra deschisă se afla deasupra patio-ului, și Luke ar fi putut auzi ce vorbim, dacă am fi mâncat acolo.

Ne-am așezat la capătul unei lungi mese din lemn negru, unde am fost serviți. Când am rămas din nou singuri, mă întrebă:

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Ce vrei să spui? am întrebat, sorbind niște suc de struguri.

Privi în sus.

— Cu el, spuse. Îl duci înapoi în Amber?

— Ar părea un lucru logic, am răspuns.

— Bun, spuse. Probabil că-l vei transporta cât de curând.

La palat au facilități medicale mulțumitoare.

Am încuviințat.

— Da, au.

Am luat câteva îmbucături, după care întrebă:

— *Asta* vrei să faci, nu-i așa?

— De ce întrebi?

— Pentru că orice altceva ar fi o mare prostie și, evident, el n-o să vrea. În consecință, va încerca să te convingă de altceva, ceva care îi va da o oarecare libertate în timp ce se vindecă. Știi ce scop de rahat are. O să facă să sune ca o idee genială, oricare ar fi. Trebuie să ții seama că e un inamic al Amberului și, când va fi din nou pe picioare, tu îi vei sta în cale.

— Are sens, am spus.

— Încă n-am terminat.

— Oh?

Zâmbi și mai luă câteva îmbucături, ca să mă țină pe jar. Într-un târziu:



— A venit la tine cu un motiv, continuă. S-ar fi putut târî în oricare dintre nenumăratele locuri ca să-și lingă rănila. Dar a venit la tine pentru că vrea ceva. Riscă, dar e ceva calculat. Nu te prinde în joc, Merle. Nu-i datorezi nimic.

— Nu știu de ce mă crezi incapabil să-mi port singur de grijă, am răspuns.

— Niciodată n-am spus asta, răspunse. Numai că unele decizii sunt lucruri bine cumpănite. Un pic de greutate în plus într-o parte sau cealaltă contează uneori. Îl cunoști pe Luke, dar și eu în egală măsură. Nu e momentul să-i oferi nicio breșă.

— Aici ai dreptate, am zis.

— Deci ai hotărât să-i dai ce vrea!

Am zâmbit și am băut un pic de cafea.

— La naiba, n-a fost conștient prea mult ca să-mi spună despre ce e vorba, am spus. M-am gândit la lucrurile astea, și vreau să știu și eu ce intenționează.

— N-am spus niciodată că n-ar trebui să afli cât mai mult. Voiam doar să-ți amintesc că a vorbi cu Luke poate fi uneori ca o conversație cu un balaur.

— Da, am recunoscut. Știu.

— Și, cu cât aștepti mai mult, cu atât va fi mai greu, adăugă.

Am luat o gură de cafea, apoi:

— Ți-a plăcut de el? am întrebat.

— Plăcut? Da, mi-a plăcut. Și încă îmi place. Nu e totul chiar atât de concret, totuși.

— Nu știu despre așa ceva.

— Adică?

— Nu i-ai face rău fără un motiv întemeiat.

— Nu.

— Pentru moment, el nu e o amenințare pentru mine.

— Se pare că nu.

— Presupunând că l-aș lăsa aici în grija ta, în timp ce eu mă duc în Amber să traversez Modelul și să pregătesc terenul pentru noutăți?

Clătină din cap cu hotărâre.

— Nu, răspunse. Nu-mi voi lua — nu pot — responsabilitatea asta acum.

— De ce nu?

Ezită.

— Și te rog nu-mi spune iar că nu poți să-mi zici, am continuat. Găsește o modalitate ca să-mi spui cât poți mai mult.

Atunci vorbi lent, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu foarte mare grijă.

— Pentru că e mai important pentru mine să te supraveghez pe tine decât pe Luke. Există încă un pericol pentru tine, pe care nu-l înțeleg, chiar dacă aparent nu mai vine din partea lui. A te păzi împotriva acestui pericol necunoscut e o prioritate mai mare decât să-l păzesc pe el. Așadar, nu pot să rămân aici. Dacă tu te întorci în Amber, așa voi face și eu.

— Preciez grija ta, am spus, dar n-o să te las ca un câțeluș care să-mi adulmece pașii.

— Niciunul dintre noi nu are de ales.

— Presupunând că pur și simplu mă teleportez de aici într-o umbră îndepărtată?

— Voi fi obligată să te urmez.

— În forma asta, sau în alta?

Privi în depărtare. Își vârî nasul în farfurie.

— Ai recunoscut deja că te poți transforma în alte persoane. Mă localizezi într-o manieră tainică, după care iei forma cuiva din apropierea mea.

Luă o gură de cafea.

— Poate ceva te împiedică s-o spui, am continuat, dar asta-i situația. Știu.

Încuviință scurt și continuă să mănânce.

— Presupunând că aș pleca chiar acum și tu m-ai urmări în felul tău ciudat. Mi-am amintit de conversațiile mele telefonice cu Meg Devlin și cu doamna Hansen. Atunci, adevărata Vinta Bayle s-ar trezi în propriul corp cu o gaură în memorie, corect?

— Da, răspunse moale.

— Și asta l-ar lăsa pe Luke aici în compania unei femei care ar fi fericită să-l distrugă dacă ar avea cea mai mică bănuială cine e el cu adevărat?

Zâmbi slab.

— Exact așa, zise.

Am mâncat în tăcere un timp. Încercase să-mi respingă toate opțiunile, să mă forțeze să mă teleportez în Amber și să-l iau pe Luke cu mine. Nu-mi place să fiu manipulat sau constrâns. Încercarea mea reflexă de a face altceva decât ceea ce se dorește de la mine pare și ea forțată.

Am reumplut ceștile noastre de cafea, după ce am terminat de mâncat. Am privit o colecție de portrete de câini care atârna pe peretele din fața mea. Am sorbit și am savurat. N-am vorbit pentru că nu m-am putut gândi la nimic altceva.

Într-un târziu, vorbi ea.

— Deci, ce-ai de gând să faci? mă întrebă.

Mi-am terminat cafeaua și m-am ridicat.

— O să-i duc lui Luke bastonul, am zis.

Mi-am împins scaunul la loc și m-am dus spre colțul camerei, unde sprijinisem bastonul.

— Și după aia? spuse. Ce-o să faci?

I-am aruncat o scurtă privire în timp ce cântăream bastonul. Stătea foarte țeapănă, cu palmele mâinilor pe masă. Înfățișarea de Nemesis îi cuprinsese încă o dată trăsăturile, și aproape că am putut simți electricitate în aer.

— Orice va trebui, am răspuns și m-am îndreptat spre ușă.

Am grăbit pasul de îndată ce am ieșit. Când am ajuns la scări și am văzut că nu mă urmărește, am sărit câte două trepte. În timp ce urcam, am scos cărțile și am ales-o pe cea potrivită.

Când am intrat în încăpere am văzut că Luke se odihnește, cu spatele rezemat de pernele patului. Tava de la micul dejun era pe scăunelul mai mic, lângă pat. Am tras zăvorul la ușă.

— Ce s-a-ntâmplat, omule? Suntem atacați sau ce? întrebă Luke.

— Începe să te pregătești, am spus.

I-am luat arma și am traversat spre pat. L-am ajutat să se ridice în șezut, i-am aruncat bastonul și spada.

— Mi s-a forțat mâna, am spus, și n-am de gând să te predau lui Random.

— Asta mă liniștește, constată el.

— Dar trebuie s-o-ntindem — acum.

— Mie-mi convine.

Se sprijini în baston, se ridică lent în picioare. Am auzit un zgomot pe coridor, dar deja era prea târziu. Am ridicat cartea și m-am concentrat.

Se auzi o lovitură în ușă.

— Vrei să faci ceva și cred că e ceva greșit, strigă Vinta. N-am răspuns. Imaginea deja devenea limpede.

Cadrul ușii se făcu țandări în urma unei lovituri formidabile și zăvorul se sfărâmă. Pe chipul lui Luke se citea o expresie de neliniște când am întins mâna și l-am apucat de braț.

— Hai, am spus.

În timp ce-l conduceam pe Luke, Vinta năvăli în încăpere, cu ochii în flăcări, cu mâinile întinse, încercând să ne atingă. Urletul ei „Nebunule!“ parcă se transformă într-un vaiet când spectrul trecu pe lângă ea, vâlvurind și dispărând.

Ne aflam pe un petic de iarbă, și Luke dădu drumul aerului pe care-l ținuse în piept.

— Tu crezi în salvarea în ultima clipă, prietene, remarcă el, după care privi în jur și recunoscu locul.

Zâmbi strâmb.

— Ia te uită, zise. O grotă de crisatal.

— Din proprie experiență, am spus, scurgerea timpului aici ar trebui să fie cam ce-ai cerut tu.

Încuviință și am început să ne mișcăm încet către dealul albastru înalt.

— E încă plină de provizii, am adăugat, și sacul de dormit ar trebui să fie exact unde l-am lăsat.

— O să-mi fie de folos, recunoscu.

Se opri, gâfâind, înainte să ajungem la poale. I-am văzut privirea îndepărtându-se spre câteva oase risipite în stânga noastră. Probabil trecuseră luni de zile de când perechea care deplasase bolovanul căzuse aici, suficient ca păsările de pradă să facă o treabă meticuloasă. Luke ridică din umeri, înaintă puțin, se rezemă de stânca albastră. Se lăsă ușor în șezut.

— Va trebui să aștept înainte de a putea să mă cațăr, rosti, chiar cu ajutorul tău.

— Sigur, am spus. Putem să ne terminăm conversația. Din câte mi-amintesc, erai pe punctul de a-mi face o ofertă pe care n-o puteam refuza. Eu trebuia să te aduc într-un loc ca ăsta, unde te poți vindeca rapid *vis-à-vis*\* de scurgerea timpului în Ținut. Tu, în schimb, aveai o informație vitală pentru siguranța Amberului.

— Corect, aprobă el, și n-ai auzit restul poveștii mele. Se leagă.

M-am lăsat pe vine în fața lui.

— Mi-ai spus că mama ta fugise în Ținut, acolo a avut necazuri și ți-a cerut ajutorul.

— Da, recunosc el. Așa că am lăsat baltă afacerea cu Ghostwheel și am încercat s-o ajut. L-am contactat pe Dalt și a fost de acord să vină și să atacăm Ținutul.

— Întotdeauna e bine să cunoști o bandă de mecernari pe care s-o aduni în grabă, am zis.

Îmi aruncă o privire rapidă, stranie, dar am izbutit să-mi păstrez o expresie nevinovată.

— Așa că i-am condus prin Umbră și am atacat locul, rosti apoi. Trebuie că pe noi ne-ai văzut când ai fost acolo.

Am încuviințat lent.

— Părea că ați fi izbutit să treceți peste zid. Ce n-a mers?

— Încă nu știu, zise. Ne descurcam de minune. Apărarea lor se prăbușea și noi înaintam, când, deodată, Dalt s-a năpustit asupra mea. Fuseserăm separați un timp; apoi a apărut iar și m-a atacat. La început am crezut că greșise — eram cu toții murdari de funingine și plini de sânge — și i-am strigat că sunt eu. Un timp n-am vrut să reacționez deoarece credeam că e o neînțelegere și că-și va da seama de greșală în câteva secunde.

— Crezi că el v-a trădat? Sau era ceva ce plănuise de multă vreme? Vreo ranchiună?

— Nu-mi place să cred asta.

— Magie, atunci?

— Poate. Nu știu.

Îmi veni un gând ciudat.

---

\* față de — în lb. franceză în original. (n.t.)

— Știa că-l omorâseși pe Caine? am întrebat.

— Nu, mi-am propus să nu spun nimănui niciodată tot ce fac.

— Pe mine nu m-ai păcăli, nu-i așa?

Izbucni în râs, se mișcă de parcă ar fi vrut să mă bată pe umăr, făcu cu ochiul și se răzgândi.

— De ce întrebi? spuse apoi.

— Nu știu. Eram curios.

— Firește. Ce-ai zice să-mi dai o mână de ajutor să urc și să intru, ca să văd ce fel de provizii mi-ai lăsat?

— Okay.

M-am ridicat și l-am ajutat și pe el. Ne-am dus în dreapta pantei pentru ascensiunea cea mai ușoară, și l-am condus încet spre vârf.

Odată ajunși acolo, se sprijini în baston și privi în jos prin deschizătură.

— Pentru mine nu e chiar ușor să cobor, spuse. La început mă gândeam că poți rostogoli un butoi din cămară, și eu să cobor pe el și pe urmă pe podea. Dar acum când mă uit, până la sol e o distanță mai mare decât știam. Aș zdrobi ceva, sunt sigur.

— Mm-hm, am spus. Stai nițel. Am o idee.

L-am lăsat acolo și am coborât înapoi. După care mi-am croit drum de-a lungul bazei ridicăturii albastre din dreapta mea, până când am înconjurat două proeminente strălucitoare și am ieșit complet din raza vizuală a lui Luke.

Nu voiam să folosesc Logrusul în prezența lui dacă nu era necesar. Nu voiam să vadă cum acționez și nu voiam să aflu ce pot și ce nu. Nu mă simt chiar în largul meu dacă-i las pe oameni să știe prea multe despre mine.

Logrusul apărui la chemările mele, și am întins mâinile în el, m-am prelungit prin el. Dorința mea prinse contur, deveni tel. Extensia mea căută gândul. Departe, departe...

Am continuat extinderea al naibii de mult timp. Chiar trebuia să ieșim din vecinătățile Umbrei...

Contact.

N-am tresărit, ci mai degrabă am exercitat o presiune lentă și constantă. Am simțit cum se mișcă spre mine prin umbre.

— Hei, Merle! Totul în ordine? l-am auzit pe Luke strigând.

— Mda, am răspuns și n-am intrat în amănunte.

Mai aproape, mai aproape...

Gata!

M-am clătinat când sosi, deoarece veni prea aproape la un capăt. Celălalt capăt ricoșă pe pământ. Așa că m-am deplasat în mijloc și am apucat-o altfel. Am tras-o și am cărat-o înapoi.

Am fixat-o într-o zonă abruptă a ieșiturii și un pic în față comparativ cu poziția lui Luke și am urcat rapid. Apoi am început s-o trag după mine.

— Okay, de unde ai făcut rost de scară? întrebă.

— Am găsit-o, am zis.

— Acolo, într-o parte, arată de parcă ar fi proaspăt vopsită.

— Poate a pierdut-o cineva de curând.

Am început s-o cobor prin deschizătură. Rămase afară câteva zeci de centimetri după ce atinse podeaua. Am potrivit-o să stea fix.

— O să cobor eu primul, am spus, și o să stau chiar sub tine.

— Du-mi jos bastonul și spada mai întâi, te rog!

— Sigur.

Am făcut ce-mi ceruse. În clipa când mă cățăram iar, se prinsese de scară și începuse să coboare.

— Într-o bună zi va trebui să mă înveți și pe mine șmecheria asta, spuse, respirând greu.

— Nu știu despre ce vorbești, am răspuns.

Coborî lent, oprindu-se să se odihnească la fiecare treaptă, și când ajunsese jos era roșu în obraji și respira cu greutate. Se prăbuși imediat pe podea, apăsându-și partea de jos a cutiei toracice cu palma dreaptă. După un timp, se trase un pic înapoi și se sprijini de perete.

— Ești bine? am întrebat.

Încuviință.

— Voi fi în câteva minute. Când ești înjunghiat, îți cam pierzi puterile.

— Vrei o pătură?

— Nu, mulțumesc.

— Ei bine, rămâi aici și eu o să merg să verific cămara să văd cum stăm cu proviziile. Vrei să-ți aduc ceva?

— Puțină apă, spuse.

Proviziile se dovediră a fi în ordine, și sacul de dormit se afla încă acolo unde-l lăsasem. M-am întors cu băutura pentru Luke și cu câteva amintiri ironice ale vremurilor când el făcuse același lucru pentru mine.

— S-ar zice că ai noroc, i-am spus. Mai e o mulțime de marfă.

— Sper că n-ai băut tot vinul, nu-i așa? întrebă între două înghițituri.

— Nu.

— Bun.

— Ascultă, spuneai că ai o informație vitală pentru interesele Amberului, am rostit. Ai vrea să-mi povestești?

Zâmbi.

— Nu încă, zise.

— Credeam că așa ne-a fost înțelegerea.

— N-ai auzit până la capăt. Am fost întrerupti.

Am clătinat din cap.

— În regulă, am fost întrerupti, am recunoscut. Spune-mi restul.

— Trebuie să-mi revin, ca să cuceresc Ținutul și să-mi eliberez mama...

Am dat din cap.

— Informația îți aparține după ce o salvăm.

— Hei! Stai o clipă! Îmi ceri cerul și pământul!

— Nu pentru cât am eu de plată.

— Sună ca și cum aș cumpăra pielea ursului din pădure.

— Da, cred că da. Dar crede-mă, va merita să afli.

— Ce-ar fi să merite să aflu în timp ce aștept?

— Nu, am stabilit deja coordonarea în temporală. Vindecarea îmi va lua doar două zile, conform timpului din Amber. Nu cred că se va întâmpla atât de repede.

— Luke, începe să sune ca un fel de șmecherie.

— Este, spuse, dar va fi spre binele Amberului și al meu.

— Asta-i altă mâncare de pește. Nu te văd pe tine vânzând inamicului așa ceva.



Oftă.

— S-ar putea fie suficient ca să scap, adăugă.

— Te gândești că va înceta vrajba dintre voi?

— Nu știu. Dar m-am gândit mult, și dacă m-am hotărât s-o iau pe calea asta, va înlesni un mare pas spre înțelegere.

— Și dacă nu, ești pierdut. Nu?

— Nu m-ar deranja, totuși. S-ar putea să-mi facă sarcina mai dificilă, dar nu imposibilă.

— Nu știu, am spus. Dacă scapă doar o vorbuliță din asta și eu n-am nimic de arătat, ca să justific de ce te-am lăsat să dispari, chiar am încurcat-o.

— N-o să spun nimănui dacă nu vrei.

— Mai e și Vinta.

— Și ea o ține una și bună că marele ei scop în viață e să te protejeze. Oricum, nu va fi acolo dacă te întorci. Sau, mai degrabă, va fi adevărata Vinta, trezită ca dintr-un somn agitat.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că ai plecat. Probabil că deja te caută.

— Tu știi ce e ea cu adevărat?

— Nu, dar cândva o să te ajut să meditezi la asta.

— Nu acum?

— Nu, trebuie să mai dorm. M-a luat iarăși somnolența.

— Atunci, hai să mai recapitulăm înțelegerea încă o dată. Ce-ai de gând să faci, cum ai de gând s-o faci și ce-mi promiți?

Căscă.

— Rămân aici până îmi revin, spuse. Apoi, când sunt pregătit să atac Ținutul, o să te contactez. Ceea ce-mi reamintește că ai încă Atuurile mele.

— Știu. Zi-i mai departe. Cum intenționezi să cucerești Ținutul?

— Mă gândesc la asta. O să afli la timpul potrivit. Oricum, ne poți ajuta sau nu, după cum crezi că e cazul. Nu m-ar deranja să am încă un vrăjitor cu mine, totuși. Odată pătrunși în Ținut și ea eliberată, o să-ți spun ce ți-am promis și îi poți înștiința pe cei din Amber.

— Și dacă pierzi? am întrebat.

Privi într-o parte.

— Presupun că întotdeauna există această posibilitate, recunosc într-un târziu. Okay, cum procedăm? Eu o să aștern pe hârtie toată chestiunea și o s-o țin asupra mea. O să ți-o dau — prin Atu sau personal — înainte de a ataca. Câștig sau pierd, mi-am ținut cuvântul față de tine.

Întinse mâna sănătoasă și i-am strâns-o.

— Okay, am spus.

— Atunci dă-mi Atuurile mele înapoi, și o să iau legătura cu tine de îndată ce pot să mă deplasez iar.

Am ezitat. În cele din urmă, am scos pachetul, care acum devenise destul de gros. Am extras Atuurile mele — împreună cu câteva de-ale lui — și i-am dat ce mai rămăsese.

— Și restul?

— Vreau să le studiez, Luke. Okay?

Ridică slab din umeri.

— Pot să fac altele. Dar dă-mi-l pe al mamei.

— Poftim.

Îl luă, apoi rosti:

— Nu știu ce pui la cale, dar o să-ți dau un mic sfat: Nu te încurca cu Dalt. Nu e cel mai drăguț bărbat când e în stare normală, darmite acum că ceva nu e-n ordine cu el. Evită-l.

Am încuviințat, apoi m-am ridicat în picioare.

— Pleci? întrebă.

— Corect.

— Lasă-mi scara.

— Îți aparține.

— Ce-ai de gând să le spui celor din Amber?

— Nimic — deocamdată, am zis. Hei, vrei să-ți aduc ceva de mâncare aici, înainte să plec? Te scutesc de un drum.

— Mda. Bună idee. Adu-mi și o sticlă cu vin.

M-am întors și i-am adus câteva provizii. Am luat și sacul de dormit.

Am început să urc scara, apoi m-am oprit.

— Încă nu știi ce ai în minte în clipa asta, nu-i așa?

Zâmbi.

— Nu fi atât de sigur de asta.

Când am ajuns în vârf, m-am uitat la bolovanul mare care, cândva, mă blocase înăuntru. Mai devreme, mă gândisem să-i

întorc lui Luke serviciul. Puteam ține socoteala timpului, și m-aș fi întors să-l iau când s-ar fi vindecat. În felul ăsta, nu putea să arunce pe mine vina dispariției lui. Hotărâsem să n-o fac, totuși, și nu doar pentru că eram singurul care știa că se află aici și că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi murit. Mai ales, din cauză că nu va izbuti să mă contacteze prin Atuul meu atunci când va putea să se miște, dacă îl țineam închis. Oricum, așa mi-am zis.

M-am aplecat și am prins bolovanul, totuși, și l-am împins mai aproape de deschizătură.

— Merle! Ce faci? ... se auzi de dedesubt.

— Caut o momeală pentru pescuit, am răspuns.

— Hei, fii serios! Nu...

Am izbucnit în râs și l-am împins și mai aproape.

— Merle!

— M-am gândit că vrei să ai ușa închisă, în caz că plouă, am zis. Dar e al naibii de greu. Las-o așa. Ia-o ușor.

M-am răsucit și am sărit. M-am gândit că un pic de adrenalină în plus i-ar face bine.

Când am ajuns pe pământ am continuat să merg, înapoi spre locul în care făcusem să apară scara, ascuns vederii din mai multe direcții.

Am scos una dintre cărțile albe. Timpul nu stătea în loc. Când am găsit creionul, am descoperit că i se rupsese vârful. Am scos spada din teacă, care era cam de lungimea brațului meu. Îi găsisem o altă întrebuințare.

Cam un minut mai târziu, aveam cartea dinaintea mea pe o stâncă plată, și schițam camera mea din Arbor House, cu forțele Logrus-ului mișcându-mi-se prin mâini. A trebuit să lucrez cu grijă, punând în desen sentimentul potrivit cu locul. În cele din urmă, când am terminat, m-am ridicat în picioare. Era corect, era gata. Mi-am deschis mintea și mi-am privit opera până când a devenit realitate. Atunci am pășit în încăpere. Chiar în clipa când am făcut-o, m-am gândit la ceva ce aș fi vrut să-l întreb pe Luke, dar era prea târziu.

Dincolo de fereastră, umbrele copacilor se alungeau spre est. Lipsisem, fără îndoială, cea mai mare parte a zilei.

Când m-am răsucit, am văzut o foaie de hârtie pe patul acum aranjat, păzită împotriva curentului de marginea unei perne. Am traversat și am luat-o, îndepărtând micuțul nasture albastru care stătea pe ea.

Scrisoarea era în engleză. Spunea: PUNE NASTURELE ÎNTR-UN LOC SIGUR PINĂ VEI AVEA NEVOIE DE EL. NU L-AȘ PURTA CU MINE PREA MULT. SPER CĂ AI FĂCUT CE TREBUIA. PRESUPUN CĂ VOI AFLA CÎT DE CURÎND. NE MAI VEDEM.

Era nesemnată.

Loc sigur sau nu, nu-l puteam lăsa acolo. Așa că am împachetat nasturele în scrisoare și l-am băgat în buzunar. Apoi mi-am luat mantia din dulap și mi-am pus-o pe braț.

Am ieșit din încăpere. Zăvorul fiind spart, am lăsat ușa deschisă. M-am oprit pe coridor și am ascultat, dar n-am auzit voci, nici zgomot de mișcare.

M-am îndreptat spre scări și am coborât. Eram aproape de capăt înainte de a o observa, atât de nemișcată stătea, acolo lângă fereastra din dreapta, cu o tavă cu pâine și brânză, o sticlă și un pocal pe o măsuță lângă ea.

— Merlin! rosti brusc, ridicându-se pe jumătate. Servitorii mi-au spus că ești aici, dar când te-am căutat nu te-am găsit.

— Am fost plecat, am spus coborând ultima treaptă și înaintând. Cum te simți?

— Cum... ce știi despre mine? întrebă.

— Probabil că nu-ți amintești nimic din cele petrecute în ultimele două zile, am răspuns.

— Ai dreptate, rosti. Nu vrei să iei loc?

Arătă spre un scaun liber pe partea cealaltă a măsuței.

— Te rog, vino lângă mine. Arătă spre tavă. Și dă-mi voie să-ți ofer un vin.

— E-n regulă, am spus, observând că bea din cel alb.

Se ridică și traversă încăperea spre un bufet, îl deschise și scoase încă un pocal. Când reveni, turnă în pocal o porție sănătoasă din Pișatul lui Bayle și mi-l puse la îndemână. Am presupus că e posibil să păstreze marfa de calitate doar pentru ei.

— Ce poți să-mi spui despre leșinul meu? întrebă. Eram în Amber și următorul lucru pe care-l știu e că mă aflu aici și că trecuseră mei multe zile.

— Da, am spus, luând un pișcot și o bucată de brânză. Cam pe când ai redevenit tu însăși?

— Azi dimineată.

— N-ai de ce să-ți faci griji — acum, am răspuns. N-ar trebui să apară o revenire.

— Dar ce-a fost?

— Doar ceva care bântuie pe aici, am spus, gustând vinul.

— Pare mai mult vrajă decât gripă.

— Poate că a fost și o nuanță din așa ceva, am aprobat. Niciodată nu știi ce poate apărea din Umbră. Dar aproape toți cei pe care-i cunosc și care au trecut prin așa ceva sunt în regulă acum.

Se încruntă.

— A fost foarte ciudat.

Am mai luat câteva pișcoturi și câteva guri de vin. Într-adevăr, păstrau tot ce e bun doar pentru ei.

— N-ai absolut niciun motiv de îngrijorare, am repetat. Zâmbi și încuviință.

— Te cred. Oricum, ce faci aici?

— O scurtă escală. Sunt pe drumul de întoarcere spre Amber, am spus, venind din altă parte. Ceea ce-mi amintește — pot să împrumut un cal?

— Sigur, răspunse. Când pleci?

— De îndată ce fac rost de cal, am spus.

Se ridică în picioare.

— Nu mi-am dat seama că te grăbești. O să te duc la grajduri.

— Multumesc.

Am înfășcat în drum încă două pișcoturi și încă o bucată de brânză și am dat pe gât restul de vin. Mă întrebam pe unde o rătăci acum ceața albastră.

Când am găsit un cal bun, despre care Vinta mi-a spus că-l pot lăsa în grajdurile lor din Amber, l-am înșeuat și i-am potrivit căpăstrul. Era un căluț cenușiu, pe nume Smoke. Apoi mi-am pus mantia și am luat mâinile Vintei într-ale mele.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitate, am zis, chiar dacă nu-ți amintești.

— Încă nu-ți lua rămas-bun, îmi spuse. Du-te la ușa bucătăriei, dincolo de patio, și o să-ți dau o sticlă cu apă și ceva hrană pentru drum. N-am făcut vreo nebunie pe care să nu mi-o amintesc, nu-i așa?

— *Un gentleman nu spune niciodată.*

Izbucni în râs și mă lovi pe umăr.

— Vino să mă vezi când voi fi în Amber, îmi spuse, și reâmpătează-mi memoria.

Am luat un set de desagi, un sac de mâncare pentru Smoke și o funie de priponit destul de lungă. L-am dus afară în timp ce Vinta se întorcea spre casă. Am încălecat și am mers încet după ea, cu câțiva câini dându-se tumba pe lângă mine. Am dat roată conacului, urmând drumul mai lung, am tras de căpăstru și am descălecat lângă bucătărie. M-am gândit la patio, dorindu-mi și eu unul unde să pot sta și bea cafeaua dimineată. Sau doar interlocutoarea era de vină?

După un timp, ușa se deschise și Vinta ieși și-mi dădu o legăturică și o sticlă. În timp ce le puneam bine, rosti:

— Spune-i tatălui meu că o să mă întorc în câteva zile, te rog! Spune-i că am venit la țară pentru că nu mă simțeam bine, dar că acum sunt în regulă.

— Cu plăcere, am zis.

— Chiar nu știu de ce te afli aici, spuse. Dar dacă e vorba de politică sau de intrigi, nici nu vreau să știu.

— Okay, am spus.

— Dacă un servitor a adus prânzul unui bărbat solid și roșcat care părea destul de grav rănit, ar fi mai bine să uit?

— Așa aș zice.

— Voi uita, atunci. Dar cât de curând mi-ar plăcea să aud povestea.

— Și mie, am spus. O să vedem ce putem face.

— Deci, călătorie plăcută.

— Mulțumesc. O să-ncerc.

I-am strâns mâna, m-am răsucit și am încălecat.

— La revedere.

— Ne vedem în Amber, rosti ea.

Am continuat să dau roată casei până când am ajuns din nou în apropierea grajdurilor. Apoi am trecut pe lângă ele spre un traseu pe care-l parcurseserăm împreună, care ducea în direcția pe care o voiam. În spatele meu, un câine începu să urle și un altu i se alătură câteva clipe mai târziu. Se simțea o adiere dinspre sud, și aduse câteva frunze pe lângă mine. Voiam să ajung pe drum, departe și singur. Pun mare preț pe singurătatea mea pentru că atunci meditez cel mai bine, și în clipa asta aveam multe lucruri la care să reflectez.

M-am îndreptat spre nord-vest. După vreo zece minute am ajuns la un drum plin de praf pe care-l traversaserăm ieri. De data asta l-am urmat spre vest și, în final, mă purtă spre răscrucea cu indicatorul care arăta că Amberul se întindea exact în față. Am luat-o pe acolo.

Era un drum plin de praf galben, purtând urmele roților multor căruțe. Urmărea contururile ținutului, trecând printre câmpii roșcate mărginite de garduri joase din piatră, cu câțiva copaci de-o parte și de alta. Puteam zări contururile clare ale munților în depărtare, dominând zona împădurită pe care o voi întâlni curând. Ne-am mișcat în trap ușor, și mi-am lăsat mintea să vagabondeze asupra evenimentelor din ultimele zile.

Că aveam un dușman nu mă îndoiam. Luke mă asigurase că nu mai era el acela, și descoperisem că e mai mult decât convingător. N-ar fi trebuit să vină la mine ca să fie pansat, după cum subliniasse atât el, cât și Vinta. Și ar fi putut găsi singur calea spre grotă de cristal sau vreun alt sanctuar. Și chestiunea cu ajutorul pe care mi-l solicitase pentru salvarea Jasrei mai putea aștepta. Eram aproape convins că încerca să revină rapid la termeni mai buni cu mine, deoarece eu eram unicul său contact cu Curtea Amberului, și norocul nu prea îi mai surâdea. Aveam senzația că voia într-adevăr o precizare oficială a relației lui cu Amberul, și că menționase acea importantă informație pe care voia să mi-o împărtășească, atât ca un semn de încredere, cât și ca o monedă de schimb. Nu eram deloc convins că eu, personal, reprezint ceva foarte crucial pentru planul pe care-l avea ca s-o salveze pe Jasra. Mai ales când el cunoștea Ținutul ca-n palmă, era și el un fel de vrăjitor, și avea o bandă de mercenari pe care-i putea transporta de pe umbra Pământ. Din câte știam, muniția sa fermecată putea funcționa acolo la fel de bine ca în Amber. Și dacă era adevărat sau nu, de ce n-ar fi putut pur și simplu să-și teleporteze forța de atac în locul respectiv? Nici măcar n-ar fi trebuit să câștige bătălia — doar să intre, s-o înhațe pe Jasra și să iasă. Nu, nu simțeam că eram cu adevărat necesar oricărei operațiuni asupra căreia s-ar fi hotărât în cele din urmă. Aveam senzația că-mi fluturase pe dinainte peștișorul de aur, sperând că, atunci



când se vor liniști lucrurile, pur și simplu vom socoti ce-a avut și ce voia, și să-i fac o ofertă.

De asemeni, aveam senzația că și-ar fi dorit să renunțe la răzbunare, acum când Caine fusese eliminat și onoarea familiei satisfăcută. Și aveam impresia că Jasra era piedica. Pentru că habar n-aveam ce amenințare plana asupra lui din partea ei, mi-a trecut prin minte că informația la care se referă ar putea reprezenta un mijloc de a o neutraliza. Dacă ne-ar fi dat-o discret și ar fi părut că vine din partea noastră, ar fi putut ieși cu fața curată, atât dinaintea ei, cât și obținând pacea cu noi. Tentant. Problema mea era să găsesc cea mai bună cale de a prezenta asta la curte, fără să par un trădător pentru că-l lăsasem să plece. Ceea ce însemna că trebuia să demonstrez că profitul merită investiția.

Pe marginea drumului erau acum mai mulți copaci, și pădurea mai aproape. Am traversat un pod de lemn deasupra unui pârâiaș limpede, și sunetele blânde ale stropilor m-au urmărit un timp. În stânga se aflau câmpuri cafenii și șoproane rare, o căruță cu o osie ruptă undeva în dreapta...

Și dacă îl judecasem greșit pe Luke? Exista oare vreo cale de a-l forța astfel încât interpretarea mea să fie totuși corectă? Începu să capete contur o mică idee. Nu eram încântat la culme de ea, dar, cu toate acestea, am luat-o în considerare. Implică risc și viteză. Avea meritele ei, totuși. Am întors-o pe toate părțile, apoi am dat-o deoparte și am revenit la șirul de gânduri inițial.

Undeva, exista un dușman. Și, dacă nu era Luke, atunci cine? Jasra părea a fi cel mai evident candidat. Își manifestase destul de limpede sentimentele față de mine cu prilejul celor două întâlniri ale noastre. Se prea poate ca ea să fi fost cea care expediase asasinii pe care-i întâlnisem pe Alea Mortii. În cazul ăsta, mă aflam probabil în siguranță un timp — ea fiind prizonieră în Ținut — doar dacă, bineînțeles, nu mai trimisese și alții înainte de a fi capturată. Totuși, asta ar fi fost ceva redundant. De ce să irosească atâta mână de lucru pe mine? Fusesem doar o figură neimportantă în eventualitatea că s-ar fi gândit la răzbunare, și indivizii trimiși după mine fuseseră aproape suficienți pentru misiune.

Și dacă nu era Jasra? Atunci eram încă în pericol. Vrăjitorul cu masca albastră, despre care presupuneam că e Sharu Garrul, declanșase o tornadă în urmărirea mea, care parcă a fost o uvertură mult mai puțin prietenoasă decât florile care au urmat. Aceasta din urmă, firește, l-a identificat cu individul responsabil de experiența mea ciudată din apartamentul Florei din San Francisco. În cazul ăsta, el inițiasse întâlnirea, ceea ce însemna că-mi poartă gând rău. Ce voia să spună prin asta? Ceva despre posibilitatea unor intenții contrare în viitor. Ce interesant, privind retrospectiv. Pentru că acum întreve-deam posibilitatea apariției unei asemenea situații.

Dar oare Sharu Garrul era într-adevăr cel care trimisese asasinii? În ciuda legăturii lui intime cu forța pietrei albastre care îi condusesese — materializată prin nasturele albastru din buzunarul meu — nu prea se potrivea. Pe de o parte, intențiile noastre încă nu se intersectaseră. Pe de alta, nu părea stilul potrivit unui stăpân al elementelor, criptic, aruncător-de-flori. Puteam să mă înșel amarnic aici, firește, dar așteptam ceva mai mult de la un duel vrăjitoresc cu el.

Câmpiile făcură loc sălbăticiiei în timp ce mă apropiam de marginea pădurii. Un pic de amurg pătrunsese deja pe teritoriul ei cu frunze strălucitoare. Nu părea o pădure deasă, seculară ca aceea din Arden, totuși; de la distanță văzusem nenumărate goluri printre cele mai înalte crengi. Drumul continua larg și bine întreținut. M-am înfășurat mai bine în mantie când am pătruns în răcoarea plină de umbre. Părea o călătorie ușoară, dacă totul va fi la fel ca aici. Și nu mă grăbeam. Aveam prea multe gânduri care voiau să fie gândite...

Măcar dacă aș fi reușit să aflu mai multe de la entitatea aceea stranie, fără nume care, pentru un timp, o controlase pe Vinta. Care era originea ei adevărată, încă nu știam. „A ei“, da. Într-un fel, simțeam că entitatea era mai mult feminină decât masculină ca origine, în ciuda faptului că-i controlase pe George Hansen și Dan Martinez. Poate și pentru că făcusem dragoste cu ea ca Meg Devlin. Greu de spus. Dar pe Gail o cunoșteam de ceva vreme, și Doamna din Lac părea o doamnă adevărată...

Destul. Hotărâsem în legătură cu pronumele. Alte chestii de mai mare importanță așteptau la rând. De pildă, orice ar fi fost, de ce se ținea scai de mine insistând că vrea să mă protejeze? Cu toate că apreciam sentimentul, încă nu-mi dădeam seama de esența motivației ei.

Numai că exista ceva mult mai important pentru mine decât motivația ei. De ce credea că e potrivit să mă apere, treaba ei. Marea întrebare era: împotriva *cui* simțea că trebuie să fiu protejat? Trebuie că avea o amenințare clară în minte, și nu-mi dăduse nici cel mai mic indiciu cine ar putea fi.

Atunci, acesta era dușmanul? Dușmanul adevărat? Adversarul Vintei?

Am încercat să trec în revistă tot ce știam sau ghicisem despre ea.

E o creatură stranie care uneori ia forma unui mic abur albastru. E capabilă să-și găsească drumul spre mine prin Umbră. Posedă puterea de a prelua controlul unui corp omenesc, confiscând total ego-ul natural al acestuia. S-a aflat în apropierea mea ani de zile, fără să devin conștient de ea. Ultima ei încarnare pe care o știu a fost în calitate de fostă prietenă a lui Luke, Gail.

De ce Gail? Dacă mă păzea pe mine, atunci de ce să iasă cu Luke? De ce să nu fi devenit una dintre femeile cu care mă-ntâlneam eu? De ce nu Julia? Dar nu. Hotărâse să fie Gail. Oare făcuse asta pentru că Luke era amenințarea, și voia să-l supravegheze mai îndeaproape? Numai că, de fapt, îl lăsase pe Luke să întreprindă câteva atentate la viața mea. Și apoi Jasra. Recunoscuse că știa că Jasra se aflase în spatele acestora din urmă. De ce pur și simplu nu le înlăturase? Ar fi putut să preia trupul lui Luke, să se arunce în fața unei mașini în viteză, să se îndepărteze de rămășițe, apoi să dispară și să facă la fel cu Jasra. Nu se temea să moară într-un corp-gazdă. O văzusem făcând-o de două ori.

Doar dacă nu știa cumva că toate atentatele la viața mea vor eșua. Oare o fi sabotat scrisoarea-capcană? Se aflase cumva în spatele premoniției mele în dimineața cu duzele de gaz deschise? Și poate mereu altceva în fiecare caz? Oricum, părea mult mai simplu să merg direct la sursă și să rezolv problema.

Știam că nu-și face muștrări de conștiință legate de crimă. Doar ordonase măcelărirea ultimului meu atacator din Aleea Morții.

Atunci, ce?

Imediat mi-au venit în minte două posibilități. Una era că, de fapt, ajunsese să-l placă pe Luke — și că, pur și simplu, găsisese căi de a-l neutraliza fără a-l distruge. Dar atunci m-am gândit la ea ca fiind Martinez, și ipoteza a căzut. Ea fusese de fapt autoarea împușcăturilor din noaptea aceea în Santa Fe. Okay. Apoi mai era cealaltă posibilitate: Luke nu era adevărata amenințare, și-l plăcea suficient ca să-l lase în viață, odată ce renunțase la jocurile cu 30 aprilie și odată ce văzuse că ne-am împrietenit. Ceva s-a-ntâmplat în New Mexico, ceva care a făcut-o să se răzgândească. Ce anume, habar n-am. Mă urmărise apoi la New York și fusese George Hansen și Meg Devlin într-o succesiune rapidă. La vremea aceea, Luke era afară din peisaj, urmare a dispariției lui de pe munte. Nu mai reprezenta o amenințare, și totuși ea se străduise din răspuțeri să mă contacteze. Oare o împiedica altceva? Adevărata amenințare?

Mi-am frământat creierii, dar nu mi-am putut imagina ce-ar fi putut fi amenințarea aceea. Oare urmam o pistă complet falsă, raționând astfel?

Cu siguranță, nu era atotștiutoare. Motivul ei de a mă binedispune la Arbor House era nu numai de a mă storce de informații, ci și de a mă îndepărta de scena atacului. Și unele dintre lucrurile pe care voia să le afle erau la fel de interesante ca unele pe care le știa deja.

Mintea mea făcu un salt înapoi. Care fusese prima ei întrebare?

Aterizând cu dexteritate pe picioarele mele mentale, înapoi în locuința lui Bill Roth, am auzit întrebarea de mai multe ori. Ca George Hansen, îmi pusese întrebarea accidental și eu mintisem; ca Meg Devlin, în pat, mă făcuse, în cele din urmă, să-i răspund cinstit: Cum o cheamă pe mama ta?

Când i-am spus că pe mama o chema Dara, a început să vorbească nestingherită. Mă avertizase împotriva lui Luke. Se pare că ar fi vrut să-mi spună mai multe atunci, numai că venirea soțului adevăratei Meg ne-a întrerupt conversația.

Unde ducea asta? Situa originea mea la Curțile Haosului, la care nu se referise niciodată. Și totuși era important, într-un fel.

Aveam senzația că am deja răspunsul, dar că nu voi izbuti să-l înțeleg până când nu voi fi formulat întrebarea potrivită.

Destul. Nu puteam merge mai departe. Faptul că ea era conștientă de legătura mea cu Curțile, încă nu-mi spunea nimic. Era conștientă, de asemeni, de legătura mea cu Amberul, și nu-mi dădeam seama nici cum apare asta în tiparul evenimentelor.

Deci, mă opresc aici și o să revin mai târziu. Mai am o mulțime de alte lucruri la care să mă gândesc. Cel puțin, acum am o mulțime de întrebări noi pe care să i le pun când ne vom întâlni data viitoare, și eram sigur că ne vom mai întâlni.

Apoi, altceva mi se ivi în minte. Dacă ar fi făcut cu adevărat ceva care să mă protejeze, s-ar fi petrecut în culise. Îmi dăduse o mulțime de informații, pe care le consideram corecte, probabil, dar pe care nu avusesem ocazia să le verific. De la telefonul ei și pânda din New York și până la uciderea unicei mele posibile surse de informație pe Aleea Mortii, fusese mai degrabă o bătaie de cap decât un ajutor. Se prea poate să-și facă apariția și să mă împovăreze iar cu ajutorul ei, exact la momentul nepotrivit.

Așa că, în loc să mă gândesc în ce fel să abordez discuția cu Random, am petrecut ora următoare gândindu-mă la natura unei ființe capabile să se mute într-o persoană și să-i preia controlul. Părea să existe doar un anumit număr de căi prin care putea fi realizată, și am îngustat rapid aria, având în vedere ceea ce știam despre natura ei, cu ajutorul exercițiilor tehnice pe care mi le destăinuise unchiul meu. Când am considerat că le-am dus la bun sfârșit, am revenit și am meditat la forțele care ar fi trebuit implicate.

Pornind de la forțe, mi-am croit drum prin vibrațiile tonice ale perspectivelor lor. Folosirea forței brute, deși spectaculoasă, e risipitoare de energie și foarte obositoare pentru operator, ca să nu mai amintesc de barbaria estetică. Mai bine să fiu pregătit.

Am acordat amprentele vocale și le-am montat într-o vrajă. Probabil că Suhuy ar fi făcut-o mai scurtă, numai că există un punct de interacțiune, și îmi imaginasem unde ar fi putut acționa al meu, dacă presupunerile mele erau corecte. Așa că le-am alipit și le-am asamblat. Era destul de lungă — prea lungă ca să producă un efect în totalitate, dacă voi fi silit să acționez în grabă, după cum bănuiam. Examinând-o, am văzut că trei cuvinte-cheie ar fi probabil de-ajuns, deși patru ar fi mai bine.

Am chemat Logrusul și mi-am extins limba în modelul lui mișcător. Apoi am pronunțat vraja, lent și clar, lăsând deoparte cele patru cuvinte cheie pe care hotărâsem să le omit. Pădurea rămase total nemișcată în jurul meu atunci când răsunară cuvintele. Vraja atârna înaintea mea ca un fluture beteag de sunet și culoare, prinsă în capcana rețelei sinestetice a viziunii mele personale a Logrusului, apărând iar când am chemat-o, spre a fi eliberată când am pronunțat cele patru cuvinte omise inițial.

Am izgonit viziunea și am simțit cum mi se relaxează limba. Acum nu numai ea era singura în stare de surprize neplăcute.

M-am oprit să beau o gură de apă. Cerul se întunecase și micile zgomote ale pădurii reveniseră. M-am întrebat dacă Fiona sau Bleys reveniseră, și ce făcea Bill în oraș. Am ascultat foșnetul crengilor. Deodată, am avut senzația că sunt privit — nu cercetarea rece a unui contact prin Atu, ci pur și simplu senzația că o pereche de ochi e fixată asupra mea. M-a trecut un fior. Toate gândurile alea despre inamici...

Am slăbit strânsoarea spadei și am mers înainte. Noaptea de-abia începuse și erau mai multe mile înainte decât înapoi.

Călărind prin noapte am stat cu toate simțurile la pândă, dar nici n-am auzit, nici n-am văzut ceva nelalocul lui. Oare mă înșelasem cu privire la Jasra, Sharu sau chiar Luke? Și oare în clipa asta era în spatele meu o adunătură de asasini? La intervale regulate, trăgeam de căpăstru și ascultam un timp. Dar n-am auzit nimic neobișnuit, nimic care să poată fi luat drept zgomotul unei urmăriri. Am devenit brusc conștient

de nasturele albastru din buzunarul meu. Acționa oare ca un semnal pentru vreun mesaj sinistru al vrăjitorului? Nu eram dispus să scap de obiect deoarece anticipam o sumă de posibile întrebuintări pentru el. În afară de asta, dacă deja mă acordase — ceea ce probabil se întâmplase — nu vedeam niciun beneficiu în a scăpa de el acum. Îl voi ascunde într-un loc sigur înainte de a încerca să scap de vibrațiile lui. Până atunci, nu vedeam niciun câștig în a face altceva cu el.

Cerul continua să se întunece și câteva stele se străduiau să apară cu mici ezitări. Smoke și cu mine am încetinit și mai mult ritmul, dar drumul rămânea bun și suprafața lui îngălbenită se menținea destul de vizibilă ca să prezinte vreun pericol. Am auzit strigătul unei bufnițe de undeva din dreapta și, câteva clipe mai târziu, forma ei întunecată țâșni la înălțime medie printre copaci. Ar fi fost o noapte plăcută pentru călătorie dacă nu mi-aș fi creat propriile fantome și nu m-aș fi bântuit singur cu ele. Iubesc mirosurile toamnei și ale pădurii, și am hotărât să ard câteva frunze în focul de tabără mai târziu pentru aroma aceea care nu poate fi comparată cu nimic.

Aerul era curat și răcoros. Zgomotul potcoavelor, respirația noastră și vântul erau parcă unicele sunete din preajmă, până când un pic mai târziu am dat peste un cerb și am auzit trosnetele pașilor care se diminuau, încă un timp după aceea. Am traversat apoi un pod de lemn mic, dar robust, dar niciun trol nu ne-a cerut vreo taxă de trecere. Drumul făcea o curbă în sus, și ne-am croit calea încet, dar constant spre o altitudine mai mare. Acum nenumăratele stele erau vizibile printre împletiturile crengilor, dar nu vedeam niciun nor. Foioasele deveneau mai rare pe măsură ce câștigam altitudine și începură să apară mai multe plante perene. Acum briza se simțea mai puternic.

Am început să mă opresc mai des, ca să se odihnească Smoke, să ascult, să mai ciugulesc din provizii. Am hotărât să continuăm să mergem măcar până la răsăritul lunii — pe care am încercat să-l calculez după apariția de noaptea trecută, după plecarea mea din Amber. Dacă aș ajunge în acel punct înainte de a-mi instala tabăra, restul călătoriei spre Amber mâine dimineată va fi destul de ușor.

Frakir pulsă o dată, ușor, la încheietură. Dar, la naiba, asta se întâmpla adesea pe drum când mă intersectam cu cineva. Poate tocmai trecuse o vulpe hămesită de foame, mă privise și își dorise un urs. Totuși, am așteptat acolo mai mult decât intenționasem, pregătindu-mă pentru un atac și încercând să maschez asta.

Dar nu se întâmplă nimic, avertismentul nu se mai repetă și, după un timp, am pornit mai departe. Am revenit la ideea mea de a-l strânge cu ușa pe Luke — și, de altfel, și pe Jasra. Totuși, nu-l puteam numi plan, pentru că avea lipsuri în aproape toate detaliile. Cu cât mă gândeam mai mult la el, cu atât părea mai nebunesc. De fapt, era extrem de ispititor, întrucât aveam puterea de a rezolva o mulțime de probleme. M-am întrebat de ce nu creasem niciodată un Atu pentru Bill Roth. Am simțit o bruscă nevoie de a vorbi cu un avocat bun. S-ar putea să am nevoie de cineva care să-mi susțină cazul înainte de a face asta. Acum era prea întuneric ca să fac un desen, totuși... și nu chiar trebuincios încă. De fapt, voiam doar să vorbesc cu el, să-l pun la curent cu toate, ca să aflu punctul de vedere al cuiva care nu e direct implicat.

Frakir nu mai declanșă vreun avertisment pe parcursul orei următoare. Apoi am început un ușor coborâș, trecând curând printr-o zonă cumva mai adăpostită, unde mirosul pinilor deveni pătrunzător. Am continuat să meditez — despre vrăjitori și flori, Ghostwheel și problemele lui, și numele entității care de curând pusese stăpânire pe Vinta. Mai existau o mulțime de alte subiecte de meditație, unele dintre ele mergând mult înapoi, în trecut...

După mai multe opriri, cu un fragment de lună pătrunzând printre crengile din spatele meu, am hotărât să renunț și să caut un loc pentru înnoptat. L-am lăsat pe Smoke să bea un pic din următorul pâraiaș. Cam după vreun sfert de oră, mi s-a părut că văd ceea ce promitea a fi un loc bun spre dreapta, așa că am părăsit drumul și m-am îndreptat într-acolo.

Se dovedi a nu fi un loc atât de bun pe cât mi se păruse, așa că am continuat să merg prin pădure până când am dat peste o mică zonă curată care părea potrivită. Am descălecat, am scos șaua de pe Smoke și l-am priponit, l-am masat cu



pătura lui și i-am dat ceva să mănânce. Apoi am zgâriat cu spada o mică zonă pe pământ, am săpat o gropiță în centru și am pus acolo lemne de foc. Am folosit o vrajă ca să-l aprind pentru că mi-era lene, și am aruncat câteva grămezi de frunze, în timp ce-mi aminteam reflecțiile de mai devreme.

M-am așezat pe mantie, sprijinit de trunchiul unui copac de mărime-mijlocie și am mâncat un sandviș cu brânză și am băut apă, în timp ce m-am ambiționat să-mi scot cizmele. Spada mea zăcea pe pământ lângă mine. Mușchii începură să mi se relaxeze. Mirosul focului era ceva nostalgic. Mi-am prăjit la el următorul sandviș.

Am stat și nu m-am gândit la nimic multă vreme. Încet-încet, în etape cu greu perceptibile, am simțit moleșeala plăcută cuprinzându-mi extremitățile. Am vrut să adun lemne de foc înainte de a adormi. Dar chiar n-aveam nevoie. Nu era atât de frig. Îmi doream focul mai ales ca tovarăș.

Totuși... M-am ridicat cu greu în picioare și m-am dus în pădure. Am făcut o recunoaștere lungă, minuțioasă a zonei în timp ce mergeam. Deși, ca să fiu cinstit, motivul principal pentru care mă ridicasem fusese să mă ușurez. M-am oprit din circuitul meu când mi s-a părut că zăresc o mică licărire de lumină departe spre nord-est. Un alt foc de tabără? Lumina Lunii sau apa? O făclie? Fusese doar o străfulgerare și nu mai puteam s-o localizez, deși mi-am mișcat capul în toate direcțiile, am revenit pe același drum, ba chiar am parcurs o mică distanță în direcția aceea.

Dar nu voiam să alerg după cine știe ce himeră și să-mi petrec noaptea bătând tufișurile. Am verificat diverse unghiuri de vedere când am revenit în tabără. Micuțul meu foc era greu vizibil chiar și de la distanța asta. Am dat roată taberei mele, am intrat și m-am întins iar. Focul era deja pe moarte și am hotărât să-l las să ardă până la capăt. M-am înfășurat în mantie și am ascultat sunetele blânde ale vântului.

Am adormit repede. Cât am dormit, nu știu. N-am avut niciun vis pe care să mi-l amintesc.

Am fost trezit de pulsația frenetică a lui Frakir. Am întredeschis ochii cât mai puțin cu putință și m-am agitat, ca în somn, astfel încât mâna dreaptă să cadă lângă mânerul spadei.

Mi-am menținut același ritm al respirației. Am auzit și am simțit că vântul se întetise, și am văzut că suflase asupra tăciunilor astfel încât focul ardea din nou. N-am văzut pe nimeni în fața mea, totuși. Mi-am încordat auzul după orice sunet, dar n-am auzit altceva decât vântul și troznetul focului.

Părea o nebunie atât să țâșnesc în picioare într-o poziție de apărare când nu știam din ce direcție se apropie pericolul, cât și să rămân pe post de țintă. Pe de altă parte, în mod intenționat îmi întinsesem mantia astfel încât să am în spate un pin lat, cu crengi joase. Ar fi fost foarte dificil pentru cineva să se apropie de mine din spate, nemaivorbind că trebuia s-o facă în tăcere deplină. Deci se pare că nu eram expus unui atac iminent din direcția aceea.

Mi-am întors ușor capul și l-am studiat pe Smoke, care începuse să pară un pic agitat. Frakir își continua avertismentul acum ieșit din minți, până când i-am impus să se liniștească.

Smoke își contracta urechile și își agita capul în toate direcțiile, cu nările dilatate. În timp ce-l priveam, am observat că atenția lui părea îndreptată către dreapta mea. Începu să alerge peste câmp, cu frânghia lungă de priponit șerpuind înapoia lui.

Atunci am auzit un sunet, dincolo de zgomotul retragerii lui Smoke, ca și cum ceva ar fi înaintat din dreapta. Un timp nu se repetă, după care l-am auzit iar. Nu era un zgomot de pași, ci sunetul unui trup atingând o creangă care scoase brusc un protest slab.

Am văzut cu ochii minții dispunerea copacilor și arbuștilor în direcția aceea și am hotărât să-l las pe spion să ajungă mai aproape înainte să acționez. Am respins ideea de a chema Logrusul și de a pregăti un atac magic. Mi-ar fi luat ceva mai mult timp decât credeam că-mi mai rămăsese. De asemenea, din comportamentul lui Smoke și din ceea ce auzisem, se pare că se apropia un singur individ. Am hotărât, totuși, să mă aprovizionez cu o cantitate decentă de vrăji pentru prima ocazie, atât ofensive cât și defensive, pregătite pentru înfruntarea cu entitatea mea protectoare. Necazul e că asta-ți poate lua mai multe zile de singurătate ca să scoți o cantitate decentă din

ele, să le pui în scenă și să repeți lansarea lor până în punctul în care le poți dezvălui în orice clipă — și atunci au tendința de a începe să se destrame cam după vreo săptămână. Uneori durează mai mult și alteori mai puțin, în funcție atât de cantitatea de energie pe care vrei s-o investești în ele, cât și de climatul magic al umbrei respective în care acționezi. E mare bătaie de cap, dacă nu ești sigur că o să ai nevoie de ele după o anumită perioadă de timp. Pe de altă parte, un bun vrăjitor ar trebui să aibă o vrajă de atac, una de apărare și una de evadare, toate pregătite în orice moment. Numai că eu, în general, sunt cumva leneș, ca să nu mai spun și destul de indolent și, până de curând, nu mă gândisem că ar fi nevoie de genul ăsta de pregătire. Și în ultima vreme nu avusesem prea mult timp să mă preocup de asta.

Astfel că orice folos aș fi putut trage acum de pe urma Logrusului, să-l chem și să mă plasez în sfera lui, m-ar fi făcut să mă aleg cu o putere brută — ceea ce e foarte epuizant pentru operator.

Să-l las să vină un pic mai aproape, asta-i tot, și va avea de înfruntat oțelul rece și o coardă de strangulat.

Puteam simți acum cum prezența înaintează, auzeam agitația ușoară a acelor de pin. Câtiva metri încă, inamicule... Haide. Doar de atât am nevoie. Vino la rând...

Se opri. Puteam auzi o răsuflare constantă, ușoară.

Apoi:

— Deja mi-ai simțit prezența, Magus, veni o șoaptă joasă, pentru că toți avem micile noastre trucuri, și eu știu sursa alor tale.

— Cine ești? am întrebat, în timp ce înșfăcam mânerul spadei și mă ghemuiam, înfruntând întunericul, descriind un mic cerc cu vârful armei.

— Eu sunt inamicul, fu răspunsul. Cel despre care credeai că nu va veni niciodată.

Puterea.

Mi-am amintit de ziua în care stăteam pe o ieșitură stâncoasă. Fiona — îmbrăcată în haine de culoarea levănticăi, încinsă cu o centură de argint — stătea într-un loc mai înalt, în fața mea și cumva în stânga. Ținea o oglindă de argint în mâna dreaptă și privea în jos, prin aburul ușor, spre locul unde se înălța marele copac. În jurul nostru era o tăcere totală, și până și micile noastre zgomote erau înăbușite. Părțile de sus ale copacului dispăreau într-o mare de ceață la joasă înălțime. Lumina care se filtra printre crengi îl zugrăvea proeminent pe o altă aglomerare de ceață care atârna în spatele lui, ridicându-se pentru a se uni cu ceața de deasupra. O linie luminoasă, parcă având o sursă proprie de iluminare era gravată în pământ lângă baza copacului, curbându-se și dispărând apoi în ceață. Departe în stânga mea, era de asemeni vizibil un arc de aceeași intensitate luminoasă, ivindu-se și revenind spre zidul alb în mișcare.

— Ce e ăsta, Fiona? am întrebat. De ce m-ai adus aici?

— Ai auzit de el, răspunse. Voiam să-l vezi.

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el. Habar n-am la ce mă uit.

— Vino, rosti și începu să coboare.

Îmi refuză mâna, mișcându-se iute și grațios, și am coborât amândoi pe stânci și ne-am apropiat de copac. Era ceva vag familiar aici, dar nu reușeam să-mi dau seama ce anume.

— De la tatăl tău, spuse într-un târziu. A petrecut multă vreme spunându-ți povestea. Cu siguranță nu a omis partea asta.

M-am oprit ca și cum începeam să pricep.

— Copacul acesta, am spus.

— Corwin a plantat toiagul lui când a început crearea noului Model, spuse. Era proaspăt. A prins rădăcini.

Mi s-a părut că simt o ușoară vibrație în pământ.

Fiona se întoarse cu spatele la priveliște, ridică oglinda pe care o purta și o înclină astfel încât să privească imaginea peste umărul drept.

— Da, rosti după câteva momente. Apoi îmi dădu mie oglinda. Uită-te, îmi spuse, așa cum am făcut eu înainte.

Am luat oglinda, am ținut-o, am reglat-o și am privit.

Imaginea din oglindă nu era aceeași cu cea pe care o văzusem fără intermediar. Acum puteam privi dincolo de copac, prin ceață, distingând cea mai mare parte a straniului Model care-și răsucea drumul strălucitor pe pământ, croindu-și trecerile spre punctul terminus dincolo-de-centru, unica pată încă ascunsă de un turn alb nemișcat, în interiorul căruia parcă ardeau mici luminițe asemănătoare stelelor.

— Nu seamănă cu Modelul din Amber, am spus.

— Nu, răspunse ea. Seamănă ceva cu Logrusul?

— Nu chiar. De fapt, Logrusul se modifică el însuși cumva, constant. Totuși, e mai unghiular, pe când acesta e în majoritate alcătuit din curbe și cotituri.

L-am mai studiat puțin, apoi i-am înapoiat oglinda.

— Interesantă și oglinda vrăjită, am comentat, pentru că o studiasem în timp ce o țineam.

— Și vraja e mult mai dificilă decât îți închipui, răspunse, pentru că acolo e mai mult decât ceață. Privește.

Înaintă spre începutul Modelului, lângă copacul cel mare, unde se mișcă de parcă ar fi vrut să pună piciorul pe traseul luminos. Înainte de a atinge pământul, însă, o mică descărcare electrică trosni în sus și făcu contact cu pantoful ei. Își retrase brusc piciorul.

— Mă respinge, spuse ea. Nu pot pune piciorul pe el. Încearcă.

Era ceva în privirea ei care nu-mi plăcu, dar am înaintat spre locul în care stătea.

— De ce oglinda ta n-a pătruns până în centrul obiectului?  
am întrebat brusc.

— Rezistența pare să crească pe măsură ce pătrunzi mai  
adânc. E cea mai mare acolo, răspunse. Dar de ce, nu știu.

Am ezitat încă o clipă.

— A mai încercat cineva în afară de tine?

— L-am adus pe Bleys aici, răspunse. Și pe el l-a respins.

— Și el e singurul care l-a mai văzut?

— Nu, l-am adus și pe Random. Dar a refuzat să încerce.

A spus că nu vrea să aibă de-a face cu el.

— Prudent, poate. Pe atunci purta Giuvaierul?

— Nu. De ce?

— Eram curios.

— Vezi cum reacționează la tine.

— În regulă.

Am ridicat piciorul drept și l-am coborât ușor către linie.  
Cam la vreo treizeci de centimetri deasupra, m-am oprit.

— Ceva pare să mă respingă, am spus.

— Ciudat. La tine n-a fost descărcare electrică.

— Slabă consolare, am răspuns și am împins piciorul încă  
vreo doi inci în jos. În cele din urmă, am oftat. Nu, Fi. Nu pot.

I-am citit dezamăgirea pe chip.

— Speram, rosti în timp ce mă retrăgeam, că și altcineva  
în afară de Corwin va izbuti să-l traverseze. Fiul lui părea cea  
mai potrivită alegere.

— De ce e atât de important să-l traverseze cineva? Doar  
pentru că există?

— Cred că e o amenințare, rosti. Trebuie explorat și tratat  
cu el.

— O amenințare? De ce?

— Amber și Haosul sunt cei doi poli ai existenței, așa cum  
o înțelegem noi, spuse, convietuind așa cum fac Modelul și  
Logrus-ul. De secole a existat un fel de echilibru între ele.  
Acum, cred eu, blestematul ăsta de Model al lui taică-tu le  
subminează echilibrul.

— În ce fel?

— Întotdeauna au existat schimburi ondulatorii între  
Amber și Haos. Asta pare să producă un fel de interferență.

— Sună mai degrabă ca și cum ai pune încă un cub de gheață într-o băutură, am zis. După un timp, se liniștește. Clătină din cap.

— Lucrurile nu se liniștesc. De când a fost creat ăsta, au fost mult mai multe furtuni-umbră ca de obicei. Ele sfâșie esafodajul Umbrei. Tulbură natura realității însăși.

— Nu e bine. Un alt eveniment cu mult mai important s-a petrecut în același timp de-a lungul acestor trasee. Modelul original din Amber a fost deteriorat și Oberon l-a reparat. Unda Haosului care a apărut a parcurs toate Umbrele. Totul a fost afectat. Numai că Modelul a rezistat și lucrurile s-au restabilit iar. Mai degrabă înclin să cred că toate acele furtuni-umbră sunt rezultatul acțiunilor de după.

— E un argument bun. Dar dacă e greșit?

— Nu cred.

— Merle, aici e un anume fel de putere — o cantitate imensă de putere.

— Nu mă îndoiesc.

— Întotdeauna țelul nostru a fost să supraveghem puterea, să încercăm s-o înțelegem, s-o controlăm. Pentru că într-o bună zi ar putea deveni o amenințare. Ți-a spus ceva Corwin, orice, despre ceea ce reprezintă asta cu adevărat și cum am putea s-o dirijăm?

— Nu, am spus. Nimic în afara faptului că l-a făcut în grabă ca să-l înlocuiască pe cel vechi, despre care credea că Oberon nu reușise să-l repare.

— Măcar dacă l-am putea găsi.

— Încă nu s-a auzit nimic?

— Droppa pretinde că l-a văzut în Sands, pe umbra Pământ, care se bucură de prețuirea amândurora. Zice că se afla în compania unei femei atrăgătoare și că amândoi beau ceva și ascultau muzica unei trupe. Le-a făcut cu mâna și s-a îndreptat spre ei prin mulțime, și credea că l-a văzut Corwin. Când a ajuns la masa lor, însă, dispăruseră.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Nu e prea mult.

— Știu. Dacă el e singurul care poate traversa blestemăția asta, totuși, și dacă asta e o amenințare, într-o bună zi s-ar putea să dăm de un mare necaz.

— Cred că ești o alarmistă, Mătușică.

— Sper să ai dreptate, Merle. Haide, te duc acasă.

Am examinat locul încă o dată, pentru detalii și pentru senzație, pentru că voiam să reușesc să elaborez un Atu pentru el. N-am spus nimănui vreodată că nu întâlnisem nicio rezistență când am coborât piciorul, deoarece odată ce pui piciorul în Model sau în Logrus nu mai există cale de întoarcere. Ori mergi până la capăt, ori ești distrus de el. Și, oricât de mult aș iubi misterele, recreația mea luase sfârșit și trebuia să mă întorc la ore.

Puterea.

Ne aflam împreună într-o pădure din Zona Neagră, aceea regiune a Umbrei cu care Haosul are legături comerciale. Vănam *zhind*, care sunt cornute, scunde, negre, feroce și carnivore. Nu prea îmi place să vânez pentru că nu prea îmi place să ucid făpturi dacă nu e neapărat necesar. Oricum, era ideea lui Jurt și întrucât era posibil să fie și ultima mea șansă de împăcare cu fratele meu înainte să plec, hotărâsem să-i accept oferta. Niciunul dintre noi nu era un arcaș priceput și *zhind* sunt destul de rapizi. Deci, cu puțin noroc, n-am fi ucis nimic și am fi avut șansa să vorbim și, poate, să ajungem la o mai bună înțelegere la sfârșitul vânătorii.

În momentul în care am rătăcit drumul și ne odihneam, am vorbit multă vreme despre tragerea cu arcul, politica de la curte, Umbră și vreme. În ultimul timp fusese în civilie mai mult decât mine, ceea ce era un semn bun. Își lăsase părul să crească astfel încât să-i acopere zona în care îi lipsea urechea stângă. Urechile se regenerează greu. N-am vorbit despre duelul nostru sau despre cearta care dusesse la el. Pentru că în curând voi ieși din viața lui, am simțit că poate dorea să închidă acest capitol al existenței lui într-o manieră relativ prietenească, mergând fiecare pe drumul lui cu o amintire plăcută. Oricum, eu aveam dreptate doar pe jumătate.



Mai târziu, când ne-am oprit pentru un prânz rece, m-a întrebat:

— Deci, cum e?

— Ce? am spus.

— Puterea, răspunse el. Puterea Logrusului — să mergi în Umbră, să lucrezi cu magia la un nivel mai înalt decât cel obișnuit.

Chiar nu voiam să intru în amănunte, deoarece știam că se pregătise să traverseze Logrusul în trei ocazii diferite și de fiecare dată dăduse înapoi în ultima clipă, când privise înăuntrul. Poate că scheletele ghinioniştilor pe care Suhuy le ținea în preajmă îl tulburaseră la rândul lor. Nu cred că Jurt știa că eu sunt la curent cu ultimele două dăți când se răzgândise. Așa că am hotărât să dau cărțile pe față.

— Oh, de fapt nu te simți altfel, am spus, până când nu o folosești. E greu de descris.

— Mă gândesc s-o fac și eu curând, spuse. Ar fi bine să văd ceva din Umbră, poate chiar să-mi găsesc un regat undeva. Poți să-mi dai vreun sfat?

Am încuviințat.

— Nu privi înapoi, am zis. Nu te opri să gândești. Pur și simplu mergi încontinuu.

Izbucni în râs.

— Sună ca niște comenzi din armată, spuse.

— Presupun că există o asemănare.

Râse iar.

— Hai să ucidem un *zhind*, spuse.

În după-amiaza aceea, ne-am rătăcit într-un desiş plin de crengi căzute. Auzeam cum *zhind*-ul se strecoară cu zgomot printre ele, numai că nu ne-am dat seama imediat pe unde o luase. Eram cu spatele spre Jurt și priveam spre capătul celălalt al locului, căutând o urmă, când Frakir se contractă strâns pe încheietură, apoi se relaxă și căzu la pământ.

M-am aplecat să-l recuperez, întrebându-mă ce se întâmplase, când am auzit un *thunk* de deasupra. Privind într-acolo, am văzut o săgeată ieșind din trunchiul unui copac din fața mea. Se înălța de la pământ într-atât încât, dacă aș fi rămas în picioare, săgeata mi-ar fi intrat în spate.

M-am răsucit brusc spre Jurt, fără să mă ridic din poziția ghemuit. Tocmai își potrivea o nouă săgeată în arc.

Spuse:

— Nu privi înapoi. Nu te opri să gândești. Pur și simplu mergi încontinuu, și izbucni în râs.

Am plonjat spre el în timp ce ridica arcul. Un arcaș mai priceput probabil că m-ar fi ucis. Cred că atunci când m-am mișcat, a intrat în panică și a lăsat săgeata prea devreme, totuși, pentru că pătrunse în laterala vestei mele de piele și n-am simțit nicio durere.

L-am prins deasupra genunchilor și scăpă arcul în timp ce căzu pe spate. Scoase cuțitul de vânătoare, se rostogoli într-o parte și îndreptă arma spre gâtul meu. L-am prins încheietura cu mâna stângă și am fost aruncat pe spate de forța impulsului său. L-am izbit în față cu pumnul drept în timp ce țineam arma departe de mine. Blocă lovitura și mă izbi cu genunchiul în boase.

Vârful cuțitului trecu la doar câțiva inci de gâtul meu în timp ce această lovitură îmi distruse mare parte din rezistență. Încă suferind de durere, am izbutit să-mi rotesc șoldul ca să previn o nouă lovitură-în-boase, simultan cu plasarea ante-bratului drept sub încheietura lui și tăindu-mi mâna în timpul acțiunii. Apoi l-am împins cu dreapta, m-am tras cu stânga și m-am rostogolit spre stânga cu forța rotației. Își smulse brațul din strânsoarea mea încă-slăbită, și se rostogoli într-o parte și am încercat să-mi revin — și atunci l-am auzit țipând.

Ridicându-mă în genunchi, am văzut că zăcea pe partea stângă, acolo unde se oprise, și cuțitul se afla la câteva zeci de centimetri de el, prins într-o încâlceală de crengi rupte. Ținea amândouă mâinile pe față, și strigătele lui erau fără cuyinte, ca behăitul unui animal.

Mi-am croit drum spre el să văd ce s-a-ntâmplat, cu Frakir pregătit să i se înfășoare în jurul gâtului în cazul în care s-ar fi prefăcut.

Dar nu se prefăcea. Când am ajuns lângă el am văzut că vârful ascuțit al unei crengi căzute îi străpunsese ochiul drept. Avea sânge pe obraz și pe nara dreaptă.

— Nu te mai zbate! am spus. O să fie mai rău. Lasă-mă să o scot!

— Ia-ți mâinile blestemate de pe mine! urlă.

Apoi, încheștându-și dinții și strâmbându-se cumplit, prinse creanga cu mâna dreaptă și trase capul înapoi. A trebuit să privesc în altă parte. Scoase un sunet ca un scheunat câteva clipe mai târziu și leșină, inconștient. Mi-am sfâșiat mâneca stângă a cămășii, am făcut un bandaj din ea, l-am împăturit și i l-am pus peste ochiul rănit. Cu o altă fâșie, l-am legat. Frakir reveni, ca de obicei, în jurul înceieturii mele.

Apoi am scos Atuul care urma să ne ducă acasă și l-am luat pe Jurt pe brațe. Mamei n-o să-i prea placă treaba asta.

Puterea.

Era într-o sâmbătă. Luke și cu mine pierduserăm timpul cam toată dimineața. Apoi ne-am întâlnit cu Julia și Gail pentru prânz și după aceea am luat „Starburst“ și am navigat toată amiaza. Mai târziu, ne-am dus la un local din port unde eu am cumpărat berile în timp ce așteptam fripturile, pentru că Luke îmi izbise mâna de tâblia mesei când ne-am luptat ca să vedem cine plătește băutura.

Cineva de la masa alăturată spuse: „Dacă aș avea un milion de dolari, fără impozit, aș...” și Julia izbucni în râs când auzi.

— Ce e atât de amuzant? am întrebat-o.

— Lista dorințelor lui, spuse. Aș vrea un dulap plin de rochii de firmă și câteva bijuterii elegante care să se potrivească. Să pun dulapul într-o casă cu adevărat frumoasă și să pun casa într-un loc unde aș fi importantă...

Luke zâmbi.

— Detectez o schimbare de la bani spre putere, rosti.

— Poate că da, răspunse ea. Dar care e diferența, de fapt?

— Cu banii cumperi lucruri, spuse Luke. Puterea face ca lucrurile să se întâmple. Dacă vreodată ai de ales, ia puterea.

Zâmbetul de obicei slab al lui Gail dispăruse, și afișa o expresie foarte serioasă.

— Eu nu cred că puterea ar trebui să reprezinte un scop în sine, spuse. Cineva o are numai ca s-o folosească în anumite moduri.

Julia râse.

— Ce e rău în a căuta puterea? întrebă. Mie îmi sună distractiv.

— Numai până când dai peste o putere mai mare, spuse Luke.

— Atunci trebuie să gândești pe cai mari, spuse Julia.

— Nu e corect, spuse Gail. Ai anumite îndatoriri și ele sunt pe primul plan.

Luke o studia acum, și încuviință.

— Poți să nu ții seama de moralitate, rosti Julia.

— Nu, nu poți, răspunse Luke.

— Te contrazic, spuse ea.

Luke dădu din umeri.

— Are dreptate, spuse brusc Gail. Nu cred că datoria și moralitatea sunt același lucru.

— Ei bine, dacă ai o datorie, spuse Luke, ceva ce trebuie neapărat să faci — o chestiune de onoare, să zicem — atunci aceasta devine moralitatea ta.

Julia privi spre Luke, apoi spre Gail.

— Asta înseamnă că tocmai am căzut de acord cu ceva? întrebă.

— Nu, spuse Luke. Nu cred.

Gail bău o gură.

— Tu vorbești despre un cod personal care nu trebuie să aibă nimic de-a face cu moralitatea convențională.

— Corect, rosti Luke.

— Atunci nu e moralitate adevărată. Vorbești doar de datorie, spuse.

— Ai dreptate cu datoria, răspunse Luke. Dar e vorba totuși de moralitate.

— Moralitatea este etalonul unei civilizații, rosti.

— Nu există civilizație, răspunse Luke. Cuvântul nu înseamnă altceva decât arta de a trăi în orașe.

— În regulă, atunci. Al unei culturi, spuse ea.

— Valorile culturale sunt chestiuni relative, spuse Luke zâmbind, și ale mele spun că am dreptate.

— De unde vin toate valorile tale? întrebă Gail, examinându-l cu atenție.

— Hai să menținem discuția pură și filosofică, da? spuse.

— Atunci poate ar trebui să renunțăm total la termen, spuse Gail. Și să ne limităm numai la datorie.

— Ce s-a întâmplat cu puterea? întrebă Julia.

— E pe-aici pe undeva, am rostit.

Deodată Gail rămase perplexă, ca și cum discuția noastră n-ar fi fost ceva care se repeta de o mie de ori în diferite forme, ca și cum, de fapt, ar fi dat naștere unei noi modalități de gândire.

— Dacă sunt două lucruri diferite, rosti lent, care e mai important?

— Niciunul, spuse Luke. Sunt la fel.

— Nu cred, îi spuse Julia, dar îndatoririle tind să fie exacte, și sună ca și când ți-ai putea alege propria moralitate. Așa că, dacă ar trebui să aleg, aș prefera moralitatea.

— Mie-mi plac lucrurile exacte, rosti Gail.

Luke pufni în bere. râgâi ușor.

— Rahat! spuse. De-abia marți avem cursul de filosofie. Acum e weekend. Cine dă următorul rând, Merle?

Mi-am pus cotul stâng pe tăblia mesei și am deschis mâna.

În timp ce ne forțam amândoi, cu tensiunea crescând și crescând între noi, rosti printre dinții încleștați: Am dreptate, nu-i așa?

— Da, am spus, chiar înainte de a-i doborî brațul.

Puterea.

Mi-am luat corespondența din cutiuța încuiată de pe hol și am dus-o sus, în apartamentul meu. Erau două facturi, câteva circulare și ceva gros și „first class“, fără a avea adresa expeditorului.

Am închis ușa în urma mea, am băgat cheile în buzunar și mi-am lăsat servieta pe un scaun din apropiere. Mă îndreptam spre sofa când sună telefonul din bucătărie.

Zvârlind corespondența spre măsuta de cafea, m-am răsucit spre bucătărie. Explozia care se produse în spatele meu a fost sau n-a fost destul de puternică încât să mă doboare. Nu știu, pentru că am plonjat în față din proprie inițiativă de îndată ce se produse. M-am lovit cu capul de piciorul mesei din bu-

cătărie. Mă ameți cumva, dar altminteri eram întreg. Tot dezastrul era în cealaltă cameră. În clipa în care m-am ridicat în picioare, telefonul se oprise din sunat.

Deja știam că există o mulțime de căi mai simple ca să scapi de corespondența inutilă, dar multă vreme după aceea m-am întrebat cine fusese la telefon.

Uneori îmi amintesc prima încercare din toată seria, camionul care se năpustise asupra mea. Nu l-am văzut pe șofer decât cu coada ochiului înainte de a mă mișca — fix, complet lipsit de expresie, ca și cum ar fi fost mort, hipnotizat, drogat sau cumva posedat. Alegeți una dintre variantele de mai sus, am hotărât, și poate mai mult decât una.

Și apoi a fost noaptea tâlharilor. Mă atacaseră fără un cuvânt. Când s-a terminat totul și mă îndepărtam, am mai aruncat o privire înapoi. Mi s-a părut că zăresc o siluetă în umbră care se retrage într-un intrând de pe stradă — precauție inteligentă, aș zice, având în vedere ce se întâmplase. Dar, firește, putea fi și cineva care avusese legătură cu atacul. Ezitam. Persoana era prea departe ca să reușească să dea o bună descriere a mea. Dacă m-aș fi întors și s-ar fi dovedit că e doar un trecător nevinovat, ar fi putut fi și un martor capabil să mă identifice. Nu că nu m-aș fi gândit că era un caz foarte clar de auto-apărare, dar ar fi fost o mulțime de frecșuri. Așa că l-am trimis la naiba și mi-am văzut de drum. Încă un 30 aprilie interesant.

Ziua pustii. Fuseseră două împușcături în timp ce mergeam grăbit pe stradă. Amândouă m-au ratat înainte de a-mi da seama ce se petrece, ciobind bucăți de cărămidă din clădirea din stânga mea. N-a mai fost o a treia împușcătură, dar a mai fost o lovitură și un sunet ca o spărtură venind dinspre clădirea de vizavi. O fereastră de la etajul trei era larg deschisă.

M-am grăbit într-acolo. Era o clădire veche și ușa de la intrare era încuiată, dar nu m-am oprit pentru rafinamente. Am descoperit scara și am urcat-o. Când am ajuns la ceea ce credeam că e încăperea potrivită, am hotărât să încerc ușa în stilul vechi și a dat rezultate. Era neîncuiată.

Am stat într-o parte și am deschis-o și am văzut că locul era nemobilat și pustiu. Și nelocuit, de asemeni, se pare. Oare

să mă fi înșelat? Dar în clipa aceea am văzut că fereastra care dă în stradă era larg deschisă și am văzut ce se afla pe podea. Am intrat și am închis ușa după mine.

În colț zăcea o pușcă ruptă. După urmele de pe patul ei am bănuir că fusese izbită cu mare forță de un calorifer din apropiere, înainte de a se descotorosi de ea. Atunci am văzut încă ceva pe podea, ceva ud și roșu. Nu mult. Doar câteva picături.

Am cercetat rapid locul. Era mic. Unica fereastră din unicul dormitor era de asemeni deschisă și m-am dus într-acolo. Lângă ea se afla o ieșire de incendiu și mi-am zis că ar putea fi o cale de ieșire și pentru mine. Mai erau câteva picături de sânge pe metalul negru, dar atât. Nimeni la vedere, nici jos, nici în altă direcție.

Puterea. Să ucizi. Să aperi. Luke, Jasra, Gail. Cine era răspunzător pentru ce?

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea posibil că ar fi putut fi un apel telefonic și în dimineața cu duzele de gaz deschise. Oare acesta declanșase în mine conștiința pericolului? De fiecare dată când mă gândeam la chestiunile astea, părea că accentul cade ușor diferit. Lucrurile apăreau într-o altă lumină. Conform celor spuse de Luke și de pseudo-Vinta, nu mă aflu în mare pericol în recente episoade, dar se pare că oricare dintre aceste lucruri m-ar fi putut scoate din ecuație. Pe cine să dau vina? Pe criminal? Sau pe salvatorul care de-abia mă salva? Și cine era cine? Mi-am amintit cum povestea tatălui meu se complicase cu blestematul ăla de accident de mașină care se petrecuse ca în „Anul trecut la Marienbad”<sup>\*</sup> — deși al lui părea simplu în comparație cu tot ce mi se întâmplase mie. Măcar el știa ce trebuie să facă în majoritatea timpului. Oare eu eram moștenitorul unui blestem asupra familiei, implicând o conspirație complicată?

Puterea.

---

<sup>\*</sup> Film realizat în anul 1961 de către regizorul Alain Resnais (n.t.)

Mi-am amintit lecția finală a Unchiului Suhuy. Își petrecuse un timp după ce isprăvisem Logrus-ul învățându-mă lucruri pe care nu le-aș fi putut afla înainte. A venit o vreme când credeam că am terminat. Fusesem confirmat în Artă și licențiat. Se pare că parcursesem toate chestiunile fundamentale și orice altceva în plus ar fi fost simple amănunte. Am început să fac pregătiri pentru călătoria mea spre umbra Pământ. Apoi, într-o dimineață, Suhuy a trimis după mine. Am presupus că voia doar să-și ia rămas-bun și să-mi dea câteva sfaturi prieteneste.

Părul lui e alb, e cumva gârbovit și sunt zile când se sprijină într-un toiag. Aceasta era una dintre ele. Purta caftanul lui galben, pe care întotdeauna l-am considerat mai mult o haină de lucru decât una mondenă.

— Ești pregătit pentru o scurtă călătorie? mă întrebă.

— De fapt, va fi una lungă, am rostit. Dar sunt aproape gata.

— Nu, spuse. Nu la călătoria asta mă refeream.

— Oh. Voi ai să spui că vrei să mergem undeva chiar acum?

— Vino, spuse.

Așa că l-am urmat, și umbrele se dădură la o parte dinaintea noastră. Ne-am mișcat printr-o pustietate din ce în ce mai întinsă, ajungând în cele din urmă în locuri care nu purtau niciun semn de viață. Stânci negre, sterpe zăceau pretutindeni în jurul nostru, dezolante în lumina arămie a unui soare palid și străvechi. Acest loc final era răcoros și uscat și, când ne-am oprit și am privit în jur, m-a trecut un fior.

Am așteptat, să văd ce are de gând. Dar a trecut mult timp înainte să vorbească. Părea că nu-și dă seama de prezența mea un timp, pur și simplu privind peste peisajul pustiu.

În cele din urmă:

— Te-am învățat căile Umbrei, rosti lent, și compoziția vrăjilor și funcțiunile lor.

N-am rostit nimic. Afirmatia lui nu părea să ceară un răspuns.

— Deci cunoști ceva despre căile puterii, continuă. O extragi din Semnul Haosului, din Logrus, și o investești în diferite moduri.



Mă privi într-un târziu, și am încuviințat.

— Înțeleg că aceia care poartă Modelul, Semnul Ordinii, pot face lucruri asemănătoare în moduri care pot sau nu pot fi asemănătoare, continuă. Nu știu sigur, pentru că nu sunt un inițiat al Modelului. Mă îndoiesc că spiritul ar putea îndura tensiunea cunoașterii amândurora. Dar tu ar trebui să înțelegi că există o altă cale a puterii, în antiteză cu a noastră.

— Înțeleg, am spus, pentru că părea să aștepte un răspuns.

— Dar tu ai o resursă disponibilă în tine, spuse, pe care cei din Amber nu o au. Privește!

Cuvântul lui final nu însemna că trebuie pur și simplu să observ că își proptise toiagul pe un bolovan și că ridicase mâinile înaintea lui. Asta însemna că ar fi trebuit să am Logrus-ul în fața mea astfel încât să pot vedea ce face la acel nivel. Așa că mi-am chemat viziunea și l-am observat prin intermediul ei.

Acum, imaginea care se desfășura dinaintea lui părea o continuare a imaginii mele proprii, întinsă și răsucindu-se. Am văzut-o și am simțit-o în clipa în care și-a împreunat mâinile cu el și a extins o pereche din prelungirile lui în zig-zag peste tot spațiul, pentru a ajunge la un bolovan care se afla la poalele dealului pe care ne aflam.

— Acum, intră tu însuți în Logrus, rosti, și rămâi pasiv. Stai cu mine pe parcursul a ceea ce voi face. Nu încerca, în niciun moment, să intervii.

— Înțeleg, am spus.

Mi-am mișcat mâinile în viziunea mea, le-am deplasat în căutarea congruenței, până când deveniră o parte a ei.

— Bun, spuse, în clipa în care le-am instalat în loc. Acum n-ai altceva de făcut decât să observi, la toate nivelurile.

Ceva pulsă de-a lungul prelungirilor pe care le controla, îndreptându-se spre bolovan. Nu eram pregătit pentru ceea ce a urmat.

Imaginea Logrusului se înnegri în fața mea, devenind o pată clocotitoare de agitație, neagră ca smoala. O senzație cumplită de putere distrugătoare mă traversă; o enormă forță distructivă care amenința să mă copleșească, să mă transporte în pustietatea binecuvântată a dezordinii finale. O parte din

mine părea să dorească asta, în timp ce o alta urla fără cuvinte să înceteze. Dar Suhuy menținea controlul fenomenului, și am putu vedea cum o face, exact cum văzusem că-i dăduse viață încă de la început.

Bolovanul deveni una cu negura, i se alătură și dispăru. N-a fost nicio explozie, nicio implozie, ci doar senzația unor puternice vânturi reci și a unor sunete cacofonice. Apoi unchiul meu își despărți ușor mâinile, și contuturile întunecimii le urmară, plutind în ambele direcții dinspre acea zonă de haos care fusese bolovanul, dând naștere unei dăre lungi și întunecate, în care eu țineam atât paradoxul pustietății cât și al activității.

Apoi rămase nemișcat, fixându-l în acel loc. Câteva clipe mai târziu, rosti:

— Puteam pur și simplu s-o eliberez, să scape de sub control. Sau aș fi putut să-i trasez o direcție și apoi s-o eliberez.

Întrucât nu continuă, am spus:

— Ce s-ar fi întâmplat atunci? Pur și simplu ar fi continuat până când ar fi devastat întreaga umbră?

— Nu, răspunse. Există factori limitativi. Rezistența Ordinii Haosului s-ar fi constituit în timp ce puterea s-ar fi extins. S-ar fi ajuns la un punct de oprire.

— Și dacă ai rămâne așa cum ești și ai continua să ceri mai mult?

— S-ar produce imens de multe distrugeri.

— Și dacă ne-am uni eforturile?

— Și mai multe distrugeri. Dar nu asta e lecția pe care o aveam în minte. Acum voi rămâne eu pasiv în timp ce tu deții controlul.

Așa că am preluat controlul Semnului Logrusului și am întors conturul distrugerii într-un cerc larg, asemeni unui șant negru care să ne înconjoare.

— Acum îndepărtează-l, spuse, ceea ce am și făcut.

Totuși, vânturile și sunetele continuară să urle, și nu puteam vedea dincolo de zidul negru care părea să înainteze lent spre noi din toate părțile.

— Evident, factorul limitativ trebuie totuși să fie folosit, am remarcat.

Chicoti.

— Ai dreptate. Chiar dacă totuși te-ai oprit, ai depășit o anumite limită critică, astfel încât acum a scăpat de sub control.

— Oh, am spus. Cât mai durează până când acele limitări naturale despre care pomeneai se vor potoli?

— La puțin timp după ce va fi total anihilată zona în care ne aflăm, spuse.

— Se retrage în toate direcțiile, la fel cum se îndreaptă pe aici?

— Da.

— Interesant. Care e masa critică?

— Va trebui să-ți arăt. Dar ar fi mai bine să găsim mai întâi un loc nou. Cel de-aici dispare. Ia-mă de mână.

L-am ascultat și m-a dirijat spre o altă umbră. De data asta, am chemat Haosul și am condus operațiunile în timp ce mă supraveghea. De data asta n-am mai lăsat să-mi scape controlul.

Când am isprăvit și m-am ridicat, tremurând, privind în micul crater pe care-l provocasem, puse mâna pe umărul meu și îmi spuse:

— Așa după cum știi teoretic, aceasta e puterea finală din spatele vrăjilor tale. Haosul însuși. A acționa direct cu el e periculos. Dar, după cum ai văzut, se poate. Acum, când știi asta, pregătirea ta e completă.

Era mai mult decât impresionant. Era copleșitor. Și pentru majoritatea situațiilor în care o puteam vizualiza era ca și cum ai fi folosit focuase nucleare pentru tirul cu talere. Pe de altă parte, nu mă puteam gândi la nicio împrejurare în care aș fi putut folosi această tehnică, până când Victor Melman nu m-a scos cu adevărat din sărite.

Puterea, în nenumăratele ei forme, varietăți, mărimi și stiluri, continuă să mă fascineze. Fusese atâta vreme o parte din viața mea încât eram foarte familiar cu ea, cu toate că mă îndoiesc că o voi înțelege vreodată în totalitate.

— Era și timpul, am spus înspre ceea ce pândea din umbre.

*Sunetul care a urmat n-a fost omenesc. Era un mormăit în tonalitate joasă. M-am întrebat cu ce fel de fiară mă confrunt. Eram sigur că un atac e iminent, dar acesta nu veni. În loc de asta, mormăitul încetă și creatura vorbi iar.*

— Simte-ți frica, veni șoapta.

— Simte-o pe a ta, am spus, cât încă mai poți.

Zgomotul respirației deveni mai pregnant. Flăcările dansau în spatele meu. Smoke se îndepărtase de tabără atât cât îi îngăduise lungimea frânghiei de priponit.

— Aș fi putut să te ucid în timp ce dormeai, rosti lent.

— E o prostie din partea ta că n-ai făcut-o, am spus. O să te coste.

— Vreau să te privesc, Merlin, rosti. Vreau să te văd uluit. Vreau să-ți văd frica. Vreau să-ți văd suferința înainte de a-ți vedea sângele.

— Atunci să o iau drept o chestiune personală mai degrabă decât o afacere?

Se auzi un zgomot straniu care îmi luă mai multe clipe până să înțeleg că e un gât neomenesc care încerca un chicotit. Apoi:

— Să zicem că e așa, magicianule, răspunse. Cheamă-ți Semnul și concentrarea ta se va schimba. Eu voi ști asta și te voi sfâșia înainte de a o putea folosi.

— Drăguț din partea ta că m-ai avertizat.

— Nu voiam decât să exclud această opțiune din gândirea ta. Chestia aia înfășurată pe încheietura mâinii tale stângi nu te va ajuta nici ea.

— Ai o viziune bună.

— În chestiuni de genul ăsta, da.

— Poate vrei să discuți cu mine filosofia răzbunării acum?

— Aștept să explodezi și să faci o prostie, ca să-mi sporești plăcerea. Ți-am limitat acțiunile doar la cele fizice, așa că ești pierdut.

— Atunci, continuă să aștepti, am spus.

Se auzi un zgomot de mișcare în tufiș când ceva veni mai aproape. Totuși, încă nu-l puteam vedea. Atunci am făcut un pas în stânga, ca să permit luminii focului să ajungă în zona aceea întunecoasă. În clipa aceea străluci ceva, jos. Lumina era reflectată, galbenă, dintr-un singur ochi.

Am coborât vârful spadei, îndreptându-l spre ochi. Ce naiba. Orice creatură pe care o cunosc încearcă să-și protejeze ochii.

— Banzai! am strigat, în timp ce fandam. Conversația părea că stagnase și eram nerăbdător să trec la alte chestiuni.

Se ridică instantaneu și se năpusti spre mine cu mare forță și viteză, evitându-mi lovitura. Era un lup mare, negru, cu urechile pleoștite și evită o lovitură frenetică, îndreptându-se direct spre gâtul meu.

Antebrațul meu stâng se ridică automat și l-am împins în fălcile deschise. În același timp, am adus mânerul spadei transversal și l-am izbit în laterala capului. Odată cu asta, forța mușcăturii slăbi chiar dacă eram împins înapoi, dar strânsoarea se menținu, dinții pătrunzând prin cămașă și carne. Și mă răsuceam și trăgeam înainte de a atinge pământul, dorindu-mi să aterizez deasupra, știind că nu voi reuși.

Am aterizat pe partea stângă, încercând să continui rostogolirea și am mai cărat câțiva pumni în laterala craniului fiarei. Atunci norocul mi-a surâs, când mi-am dat seama că zăceam lângă buza focului și încă ne rostogoleam în direcția aceea. Am dat drumul spadei și am căutat gâtul fiarei cu mâna dreaptă. Era deosebit de musculos și nu era nicio șansă să-i zdrobesc traheea la timp. Dar nu asta căutam.

Mâna mea urcă spre falca de jos, unde am început să strâng cu toată puterea. Am răcâit cu picioarele până când am găsit un punct de sprijin și apoi am împins cu picioarele și cu mâinile.

Miscarea noastră a continuat pe distanța scurtă necesară pentru a-i împinge în foc capul cu colții scoși.

Pentru o clipă nu se petrecu nimic în afară de scurgerea constantă de sânge din antebratul meu în gura lui și din nou afară. Strânsoarea fălcilor era încă puternică și dureroasă.

Câteva secunde mai târziu, brațul meu fu eliberat în timp ce blana de pe gât și cap îi luă foc și se luptă să se îndepărteze de flăcări. Am fost azvârlit într-o parte, când se ridică și scapă, cu un urlet asurzitor ridicându-i-se din gât. M-am rostogolit în genunchi și am ridicat mâinile, dar nu reveni spre mine. În loc de asta, se năpusti pe lângă mine în pădure, în direcția opusă celei din care venise.

Am înșfăcat spada și am azvârlit-o după el. Nu mai era timp să mă opresc și să-mi trag cizmele; eram capabil să schimb un pic forma tălpilor de la picioare ca să le întăresc împotriva resturilor și a neregularităților solului din pădure. Adversarul meu era încă la vedere, deoarece încă îi ardea capul; deși aș fi izbutit să-l urmăresc numai datorită urletului, care era aproape continuu. Și, straniu, tonul și caracterul urletelor se schimbau, sunând din ce în ce mai mult ca niște țipete umane și din ce în ce mai puțin ca scâncetul unui lup. La fel de straniu, fiara alerga cu ceva mai puțin decât viteza și viclenia la care m-aș fi așteptat de la o creatură de genul ei. Am auzit-o făcând zgomot printre arbuști și izbindu-se de copaci. În mai multe dintre aceste ultime ocazii, fiara emise chiar niște sunete care păreau să poarte amprenta unei înjurături umane. Așa că am izbutit să stau mai aproape de ea decât m-aș fi așteptat, chiar ajungând-o din urmă cumva după primele minute.

Apoi, deodată, mi-am dat seama de destinația lui clară. Am văzut din nou lumina aceea palidă pe care o observasem mai devreme — mai strălucitoare acum și cu sursa mai mare, în timp ce ne deplasam spre ea. Brutal dreptunghiulară ca formă, am socotit-o ca având cam trei metri înălțime și poate un metru și jumătate lățime. Am renunțat să urmăresc lupul după auz și m-am îndreptat spre lumină. Asta era ținta lui și voiam să ajung acolo primul.

Am alergat. Lupul era înaintea mea și în stânga. Părul nu-i mai ardea acum, deși încă urla și scheuna în timp ce alerga.

În fața noastră, lumina devenea și mai strălucitoare, și am reușit să privesc în ea — prin ea — și să disting câteva dintre particularitățile ei pentru prima dată. Am văzut coasta unui deal cu o clădire joasă din piatră pe el, în apropierea unui culoar circular marcat cu stegulețe și o serie de trepte din piatră — încadrat ca o imagine în interiorul dreptunghiului — încetșată la început, dar devenind mai limpede cu fiecare pas. Era o după-amiază noroasă în imagine, și lucrul stătea la vreo douăzeci de metri acum, în mijlocul unui luminiș.

Mi-am dat seama, când am văzut că fiara se năpustește în luminiș, că nu voi reuși să ajung acolo la timp ca să înșfac lucrul care știam că trebuie să se afle în apropiere. Totuși, m-am gândit că s-ar putea să am o șansă să prind creatura și să-i opresc trecerea.

Numai că aceasta mări viteza odată ajunsă în luminiș. Puteam vedea locul către care se îndrepta mai clar decât orice altceva din apropiere. Am strigat ca să-i distrag atenția, dar fără rezultat. Ultima mea izbucnire de viteză n-a fost îndeajuns de bună. Atunci, pe pământ, lângă prag, am văzut ceea ce căutam. Prea târziu. Chiar în timp ce priveam, fiara coborî capul și apucă în dinți un obiect plat dreptunghiular, fără măcar să facă vreun efort.

M-am oprit și m-am întors în timp ce fiara făcu un salt în față, lăsându-mi spada să cadă în timp ce plonjam, rostogolindu-mă, continuând să mă rostogolesc.

Am simțit forța exploziei tăcute, urmată de implozie și de o scurtă serie de unde de șoc. Am zăcut acolo, gândindu-mă la lucruri cumplite până când harababura încetă; apoi m-am ridicat și mi-am recuperat arma.

Din nou noaptea era normală în jurul meu. Lumina stelelor. Vântul printre pini. Nu mai era nevoie să mă întorc, deși am făcut-o, ca să aflu că lucrul către care alergasem cu doar câteva clipe înainte dispăruse acum, fără să lase vreun semn că fusese acolo, intrare luminoasă spre un alt loc.

Am revenit în tabăra mea și am petrecut un timp vorbindui lui Smoke, liniștindu-l. Apoi mi-am tras cizmele și mi-am pus mantia, am aruncat praf peste cenușă și mi-am condus calul înapoi pe drum.

Acolo am încălecat și ne-am îndreptat pe drumul către Amber mai mult de o oră, înainte de a-mi instala o nouă tabără sub o bucată de lună albă-ca-oasele.

Restul nopții trecu fără necazuri. Am fost trezit de lumina care creștea și de chemările de dimineată ale păsărilor printre pini. L-am îngrijit pe Smoke, am luat un mic dejun frugal din resturile proviziilor mele, m-am aranjat cât mai bine cu putință și am pornit la drum în mai puțin de jumătate de oră.

Era o dimineată răcoroasă, cu aglomerări de nori cumulus departe în stânga mea, ceruri limpezi deasupra. Nu mă grăbeam. Motivul principal pentru care mă întorceam în loc să mă grăbesc spre casă era acela de a afla ceva mai multe despre zona aceasta de lângă Amber, și celălalt, de a câștiga un pic de singurătate pentru reflecție. Cu Jasra prizonieră, Luke la ananghie și Ghostwheel ocupat, se părea că orice amenințare majoră pentru Amber și pentru mine era amânată, și o mică pauză era justificată. Simțeam că, de fapt, mă aflam în apropierea unui punct în care puteam rezolva totul de unul singur cu Luke și Jasra, de îndată ce voi pune la punct încă puține detalii. Și eram sigur că, după asta, voi putea negocia cu Ghost, întrucât descoperisem că cea mai recentă conversație a noastră fusese cumva încurajatoare.

Asta era marea chestie. Puteam să-mi fac griji despre mărunțișuri mai târziu. Un vrăjitor de doi bani ca Sharu Garrul era doar o bătaie de cap în comparație cu orice altceva care îmi provoca necazuri. Înfruntarea cu el nu va fi o problemă când aş avea un pic de răgaz — deși trebuie să recunosc că eram uimit de faptul că unul ca mine prezintă interes pentru el.

Apoi mai era chestiunea entității care, pentru un timp, fusese Vinta. Cu toate că nu vedeam în ea o amenințare reală, exista cu siguranță un mister care îmi tulbura liniștea minții și care părea, în ultimă instanță, a avea de-a face cu siguranța mea. Și aceasta era o chestiune care trebuia rezolvată atunci când se va ivi acel mic răgaz.

Și oferta lui Luke de a da la iveală o informație vitală pentru siguranța Amberului, odată Jasra eliberată, mă tulbura. Pentru că îl credeam și eram convins că se va ține de



cuvânt. Aveam o suspiciune, totuși, că nu o va spune decât atunci când va fi prea târziu ca să acționăm. Bănuiala era, firește, inutilă; nu exista nicio cale de a afla ce pregătiri sunt potrivite. Nu cumva oferta însăși, indiferent cât de autentică, reprezenta o bucatică de război psihologic? Întotdeauna Luke fusese mai subtil decât părea să indice genul lui de cacealma exterioară. Îmi luase mult timp să aflui asta, și nu o puteam uita tocmai acum.

Simțeam că pentru moment pot să nu țin cont de chestiunea cu pietrele albastre și am plănuit să scap cât mai curând de toate urmele vibrațiilor lor. Nicio problemă, alta decât o coardă mentală la îndemână pentru o precauție în plus, dacă ar fi fost cazul — și eram deja cu mintea acolo de multă vreme.

Asta făcea ca întâmplarea cu lupul din noaptea trecută să fie încadrată în tabloul general.

Evident, nu fusese o fiară obișnuită și intenția ei fusese destul de evidentă. Celelalte chestiuni legate de vizita ei erau mai puțin clare, totuși. Cine sau ce era? Era o căpetenie sau un agent? Și, dacă era acesta din urmă, cine îl trimisese? Și în cele din urmă, în cele din urmă, de ce?

Stângăcia creaturii îmi demonstrase — întrucât și eu încercasem în trecut genul ăsta de acțiune — că mai degrabă era o creatură umană schimbătoare-de-formă decât un lup adevărat înzestrat prin magie cu darul vorbirii. Majoritatea oamenilor care visează cu ochii deschiși să se transforme în cine știe ce fiară înrăită și să înceapă să sfâșie gâturile oamenilor, să-i dezmembreze, să-i desfigureze și, poate, să-i devoreze, tinde mai ales să stăruie asupra distracției de care s-ar bucura și, în general, neglijează caracterul practic al situației. Când te trezești un patruped, cu un centru de gravitație total diferit și cu un veșmânt nou de contact senzorial, nu e deloc simplu, un timp, să te alegi cu vreun semn de milă. În general, ești mult mai vulnerabil decât ar fi tentați ceilalți să te judece după aparență. Și, cu siguranță, nicăieri nu ești la fel de letal și eficient ca originalul, având o viață întreagă de experiență în spate. Nu. Întotdeauna am fost tentat să mă gândesc la asta mai mult ca la o tactică teroristă decât orice altceva.

Oricum ar fi, felul în care a apărut și a dispărut fiara era de fapt cauza principală a agitației legată de întreaga poveste. Folosise o Poartă a Atuurilor, ceea ce nu e un lucru simplu de făcut — sau nu-l faci deloc, din acest motiv, dacă îl poți evita. E un lucru orbitor și spectaculos să realizezi un contact prin Atu cu un loc îndepărtat și apoi să torni tone de putere în materializarea unei asemenea porți ca o formă ce posedă un timp o experiență independentă. E o risipă imensă de energie și efort — până și o cursă drăcească e mult mai ușoară — să crezi una care să reziste chiar și numai cincisprezece minute. Îți stoarce mare parte din resurse pentru multă vreme. Și totuși, asta se întâmplase. Nu atât motivul din spatele acțiunii mă tulbura, cât mai ales faptul că se întâmplase. Pentru că singurii oameni în stare de așa ceva erau inițiați veritabili ai Atuurilor. Nu putea fi făcută de cineva care tocmai se întâmplase să ajungă în posesia unei cărți de joc.

Ceea ce îngusta considerabil aria.

Am încercat să-mi imaginez scopul vârcolacului. Mai întâi, ar fi trebuit să mă găsească și...

Bineînțeles. Mi-am amintit brusc de câinii morți din dumbrava de lângă Arbor House și de urmele mari asemănătoare labelor de câine din apropiere. Creatura mă localizase cu ceva timp înainte, deci, și mă ținuse sub observație, așteptând. Mă urmărise când mă instalasem ieri noapte și, când mi-am întins tabăra, a pornit la acțiune. A instalat — sau fusese deja creată împreună cu — Poarta Atuurilor, pentru o retragere care nu îngăduia niciun fel de urmărire. Apoi a venit să mă ucidă. Și n-aveam nicio cale de a spune dacă erau implicați Sharu Garrul, secretul lui Luke, pietrele albastre sau misiunea entității schimbătoare-de-trupuri. Deocamdată, pur și simplu trebuia considerat drept încă un alt mărunțiș, în timp ce mă concentram asupra faptelor de bază.

Am depășit un șir de căruțe care se îndreptau spre Amber. Câțiva călăreți trecură pe lângă mine îndreptându-se în direcția opusă. Nimeni cunoscut, deși toți mi-au făcut cu mâna. Norii continuau să se ridice în stânga mea, dar nimic care să prefigureze o furtună. Ziua rămânea răcoroasă și însorită. Drumul coborî și urcă iar, de mai multe ori, deși, una peste alta, mai

mult urca decât cobora. M-am oprit pentru prânz într-un han mare, aglomerat, am mâncat rapid și sățios și n-am mai zăbovit. Drumul s-a îmbunătățit constant mai apoi și, în scurt timp, am zărit în depărtare Amberul în vârful Kolvirului, sclipind în lumina după-amiezii.

Circulația deveni mai grea pe măsură ce soarele înainta prin ceruri. Am continuat să fac planuri și să mă las în voia speculațiilor care-mi treceau prin minte, în timp ce călăream la amiază. Drumul meu în susul dealului făcu mai multe curbe, în timp ce treceam peste înălțimi, dar Amberul rămase vizibil cea mai mare parte a timpului.

N-am recunoscut pe nimeni de-a lungul drumului și am ajuns la Poarta Estică — parte a unei vechi fortificații — după-amiaza târziu. Mi-am croit drum în susul East Vine și m-am oprit la Casa Bayle, unde cândva organizasem o petrecere. L-am lăsat pe Smoke în grija unui servitor la grajdul din spate și amândoi au părut fericiți să se revadă. Am ocolit spre ușa din față și am ciocănit. Un servitor mă informă că Baronul lipsea, așa că m-am recomandat și i-am înmănat mesajul Vintei, pe care a promis că i-l va da când va reveni stăpânul.

Odată îndeplinită această sarcină, am luat-o pe East Vine pe jos. În apropiere de vârf, dar înainte ca panta să devină prea pronunțată, am simțit miros de mâncare și am renunțat la planul de a aștepta să mănânc până când nu revin în palat. M-am oprit și am căutat în jur sursa aromelor. Am localizat-o în susul unei străzi laterale în dreapta mea, unde drumul se lărgea într-un cerc larg, cu o fântână în mijloc — în care un dragon din cupru pe picioarele din spate, cu o splendidă patină verde, făcea pipi într-un lighean din piatră roz. Dragonul se afla în fața unui restaurant la subsol numit „Iadul”, cu zece mese afară, înconjurate de un gărduleț jos din țărâși de cupru, cu plante în ghiveci de-a lungul perimetrului interior. Am traversat cercul. Când am trecut pe lângă fântână am văzut nenumărate monede exotice în apa ei limpede, inclusiv un sfert de dolar cu Bicentenarul S.U.A. Traversând zona îngrădită, am intrat, mi-am croit drum și eram pe punctul de a coborî scările când m-am auzit strigat.

— Merle! Aici!

Am privit roată, dar n-am văzut pe nimeni cunoscut la vreuna dintre cele patru mese ocupate. Apoi, când am refăcut traseul cu privirea, mi-am dat seama că bărbatul mai în vârstă de la masa din colțul din dreapta mea zâmbea.

— Bill! am exclamat.

Bill Roth se ridică în picioare — mai mult o nuanță de a se arăta decât orice formalitate, după cum mi-am dat seama imediat. Nu-l recunoscusem din prima pentru că acum își etala începuturile unei bărbi cărunte și o mustață. De asemeni, purta pantaloni cafenii cu o dungă argintie de-a lungul tighelelor exterioare, dispărând într-o pereche de cizme cafenii înalte. Cămașa era argintie cu șnururi cafenii și o mantie neagră zăcea împăturită pe scaunul din dreapta. O centură neagră lată zăcea deasupra și o spadă de lungime scurt-spre-mediu în teacă atârna de ea.

— Ai devenit de-al locului. De asemeni, ai mai slăbit.

— Adevărat, spuse, și mă gândeam să mă retrag aici. *Mi se potrivește.*

Ne-am așezat amândoi.

— Ai comandat deja? l-am întrebat.

— Da, dar văd un chelner care vine acum pe scări, spuse. Lasă-mă să-l chem pentru tine.

Ceea ce și făcu, și comandă și pentru mine.

— Vorbești mult mai bine Thari, am spus după aceea.

— Mult exercițiu, răspunse.

— Ce-ai făcut?

— Am navigat cu Gerard. Am fost la Deiga, și într-una din taberele lui Julian din Arden. Am vizitat și Rebma. Fascinant loc. Am luat lecții de scrimă. Și Droppa mi-a arătat orașul.

— Toate barurile, mai degrabă.

— Ei bine, asta nu e tot. De fapt, de asta mă aflu aici. Are jumătate din acțiunile de la „Iadul“ și a trebuit să-i promit că o să mănânc des aici. Oricum, un loc bun. Când te-ai întors?

— Chiar acum, am zis, și am încă o poveste lungă pentru tine.

— Bun. Poveștile tale tind să fie bizare și întortocheate, rosti. Exact ce trebuie pentru un început de toamnă răcoroasă. S-o auzim.

Am vorbit pe tot parcursul cinei și mult după aceea. Răcoarea sfârșitului de zi începu să fie deranjantă, așa că ne-am îndreptat spre palat. În cele din urmă am isprăvit povestea la un cidru fierbinte în fața unui șemineu dintr-una din cele mai mici încăperi din aripa estică.

Bill clătină din cap.

— Chiar izbutești să fii ocupat, roști într-un târziu. Am o întrebare.

— Care?

— De ce nu l-ai adus pe Luke?

— Ți-am spus deja.

— Nu era un motiv întemeiat. Pentru cine știe ce informație nebuloasă despre care zice el că e importantă pentru Amber? Și tu trebuie să-l prinzi ca s-o obții?

— Nu e deloc așa.

— E un comis-voiajor, Merle, și ți-a vândut un rahat. Eu așa cred.

— Te înșeli, Bill. Îl cunosc.

— De multă vreme, aprobă. Dar cât de bine? Am mai vorbit despre asta înainte. Ceea ce nu știi despre Luke depășește cu mult ceea ce știi.

— Ar fi putut să se ducă oriunde, dar a venit la mine.

— Tu faci parte din planul lui, Merle. Intenționează să ajungă în Amber prin tine.

— Nu cred, am spus. Nu e stilul lui.

— Eu cred că se va folosi de orice îi cade în mână — sau de oricine.

Am dat din umeri.

— Eu îl cred. Tu nu. Asta-i tot.

— Presupun, spuse. Și ce-o să faci acum, o să aștepti și-o să vezi ce se-ntâmplă?

— Am un plan. Simplul fapt că îl cred nu înseamnă că n-o să-mi iau măsuri de siguranță. Dar am o întrebare pentru tine.

— Da?

— Dacă l-aș aduce aici și Random ar hotărî că faptele nu sunt destul de clare și ar dori o audiere, ai vrea să-l reprezinti pe Luke?

Făcu ochii mari, apoi zâmbi.

— Ce fel de audiere? întrebă. Nu știu cum merg lucrurile astea pe-aici.

— În calitate de nepot al lui Oberon, am explicat, se va afla sub Legea Casei. Acum Random e conducătorul Casei. De el va depinde dacă va trece cu vederea un lucru, dacă va proceda la o judecată sumară sau dacă va solicita o audiere. Din câte înțeleg eu, o asemenea audiere poate fi cât de formală sau informală vrea Random. Există cărți despre acest subiect în bibliotecă. Dar o persoană are întotdeauna dreptul de a fi reprezentată de cineva dacă dorește.

— Bineînțeles că o să preiau cazul, spuse Bill. Nu pare a fi o experiență avocățească pe care s-o întâlnești la tot pasul. Dar ar putea să pară un conflict de interese, adăugă, deoarece eu am lucrat pentru Coroană.

Mi-am isprăvit cidrul și am pus paharul pe șemineu. Am căscat.

— Acum trebuie să plec, Bill.

Încuviință; apoi:

— Toate astea sunt doar ipotetice, nu-i așa? întrebă.

— Firește, am spus. S-ar putea să se transforme în audierea mea. Noapte bună.

Mă examinează.

— Îî — asigurarea aia despre care vorbeai, spuse. Probabil că implică ceva riscant, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Nimeni altcineva nu te-ar putea ajuta, presupun?

— Nu.

— Ei bine, noroc.

— Mulțumesc.

— Ne vedem mâine?

— Poate mai târziu în cursul zilei...

\* \* \*

M-am dus în camera mea și m-am culcat. Trebuia să mă odihnesc înainte de a mă ocupa de chestiunea pe care o aveam în minte. Nu-mi amintesc niciun vis, bun sau rău, legat de ea.

Era încă întuneric când m-am trezit. Bime de știut că alarma mea mentală funcționa.

Ar fi fost foarte plăcut să mă întorc pe partea cealaltă și să adorm iar, dar nu-mi puteam permite luxul. Ziua care urma va fi un exercițiu de planificare a timpului. În consecință, m-am sculat, mi-am făcut toaleta și mi-am pus haine noi.

M-am îndreptat apoi spre bucătărie, unde mi-am preparat un ceai și pâine prăjită și am prăjit câteva ouă cu chilli și ceapă și un pic de piper. Mi-am preparat și un suc de fructe de la „Snelters“ — ceva ce nu mai băusem de mult.

După aceea, am ieșit prin spate și m-am dus în grădină. Era întuneric, fără lună și jilav, cu câteva smocuri de ceață explorând poteci invizibile. Am luat-o pe o potecă spre nord-vest. Lumea era un loc foarte liniștit. Mi-am lăsat și eu gândurile să se liniștească. Urma să fie o zi cu-un-singur-lucru-de-rezolvat și voiam s-o încep cu acest obicei al minții.

Am mers până când am ieșit din grădină, trecând printr-o spărtură în gardul viu și continuând pe traseul dur în care se transformase poteca mea. Urcă ușor în primele minute, luă o curbă abruptă și deveni imediat mai accidentat. M-am oprit când am ajuns pe o proeminență și am privit înapoi, de unde am văzut panorama conturului întunecat al palatului, cu câteva ferestre luminate. Câteva mănunchiuri de nori cirrus la înălțime păreau ca o lumină de stele brăzdând grădina celestă de deasupra Amberului. Câteva clipe mai târziu, am pornit mai departe. Mai era încă o bună distanță de parcurs.

Când am ajuns pe creastă am reușit să disting o linie slabă de lumină spre est, dincolo de pădurea pe care o traversasem atât de recent. Am trecut peste cele trei trepte masive despre care se povesteau atâtea și am început coborârea spre nord. Agale la început, drumul pe care l-am urmat deveni brusc accidentat după un timp și se îndreptă spre nord-vest, urmă o altă zonă accidentată apoi alta ușoară și știam că, după asta, drumul va fi bun. Creasta înaltă a Kolvirului în spatele meu ascundea toate urmele luminii dinaintea zorilor al cărei martor fusesem mai devreme, și noaptea cu stele se întindea înaintea și deasupra mea, transformând contururile în ambiguitate, cu excepția celor mai apropiate stânci. Totuși, știam aproximativ

încotro mă îndrept, deoarece mai trecusem o dată pe aici, cu toate că atunci mă oprisem doar pentru puțin timp.

Cam la vreo două mile după creastă, am încetinit pasul în timp ce mă apropiam de zonă, căutând. Era o pantă largă, cam de forma unei potcoave și când în cele din urmă am văzut-o, am intrat lent, cuprins de o senzație neobișnuită. Nu anticipasem conștient toate reacțiile mele; dar, la un anumit nivel, trebuia să reacționez, eram convins.

În timp ce pătrundeam în zonă, cu ziduri de piatră asemănătoare canioanelor de-o parte și de alta, am nimerit drumul și l-am urmat. Mă conduse ușor în josul dealului, către o pereche de copaci umbroși, și apoi printre ei spre locul unde se înălța o clădire joasă din piatră, cu varietăți de arbuști și ierburi crescute sălbatic în jurul ei. Am înțeles că solul fusese, de fapt, transportat acolo ca să sprijine frunzișul, dar după aceea fusese uitat și neglijat.

M-am așezat pe una dintre băncile de piatră din fața clădirii și am așteptat să se lumineze cerul. Acesta era mormântul tatălui meu — mă rog, cenotaful — construit cu multă vreme în urmă, când fusese considerat mort. L-a amuzat copios să viziteze mai târziu locul. Acum, desigur, statutul lui se schimbaseră. Acum putea fi de-adevăratelea. Oare asta ștergea ironia sau o mărea? Nu puteam să hotărâsc. Totuși, mă deranja mai mult decât aș fi crezut. Nu venisem aici în pelerinaj. Venisem aici pentru pacea și liniștea de care are nevoie un vrăjitor ca mine pentru a pregăti niște vrăji. Venisem aici...

Poate că speculam. Alesesem locul ăsta pentru că, mormânt adevărat sau fals, purta pe el numele Corwin, așa că, pentru mine, emana un sens al prezenței lui. Îmi dorisem să-l cunosc mai bine și acum ajunsesem cât de aproape aș fi putut vreodată. Deodată, mi-am dat seama de ce avusesem încredere în Luke. Avusese dreptate, acolo la Arbor House. Dacă aș fi aflat de moartea lui Corwin și mi-aș fi dat seama pe cine trebuie să dau vina, știam că aș fi renunțat la orice altceva, că aș fi renunțat să prezint nota de plată și să iau banii, că ar fi trebuit să închid contul, ca să scriu chitanța cu sânge. Chiar dacă nu l-aș fi cunoscut astfel pe Luke, era simplu să mă identific pe mine în acțiunile lui și mult prea neplăcut să-l judec.



La naiba. De ce trebuie să ne caracterizăm unul pe altul, dincolo de hohotul de râs sau în interiorul lui, în locurile durerii, frustării, devotamentelor în conflict?

M-am ridicat. Acum era suficientă lumină ca să văd ce fac.

Am intrat și m-am apropiat de nișa în care se afla sarcofagul de piatră gol. Părea un seif ideal, dar am ezitat în fața lui pentru că îmi tremurau mâinile. Era ridicol. Știam că el nu se află înăuntru, că nu era decât o cutie goală cu ceva sculptat pe ea. Și totuși mi-au trebuit câteva minute înainte de a mă hotărî să apuc de capac și să-l ridic...

Gol, desigur, ca multe visuri și temeri. Am pus înăuntru nasturele albastru și am coborât la loc capacul. Ce naiba. Dacă Sharu îl voia înapoi și-l putea găsi aici, atunci să primească mesajul că se apropie de mormânt când își joacă jocurile lui.

Am ieșit afară, lăsându-mi sentimentele în criptă. Sosise timpul să încep. Aveam o mulțime de vrăji de lucrat și de elaborat, pentru că nu intenționeam să acționez blând în locul unde suflă vânturi sălbatice.

Stăteam pe înălțimea de deasupra grădinii, admirând frunzișul toamnei de jos. Vântul se juca cu mantia mea. O lumină blândă de amiază scălda locul. Se simțea o adiere răcoroasă în aer. Un mănunchi de frunze moarte se ridică, asemănătoare unui leming, trecu pe lângă mine și se răspândi pe marginea drumului, foșnind, în aer.

Totuși, nu mă oprisem să admir priveliștea. Mă oprisem în timp ce blocasem o încercare de contact prin Atu — al doilea în ziua aceea. Primul avusese loc mai devreme, în timp ce pregăteam o vrajă ca o frânghie de beteală asupra imaginii Haosului. Mi-am închipuit că era fie Random — supărat că revenisem în Amber și nu găsisem de cuviință să-l pun la curent cu ultimele mele fapte și planuri — fie Luke, vindecat acum și voind să-mi ceară ajutorul pentru acțiunea sa împotriva Ținutului. Amândoi mi-au venit în minte pentru că erau cele două individualități pe care îmi doream cel mai mult să le evit; niciunuia nu i-ar fi plăcut ce aveam de gând să fac, deși din motive diferite.

Chemarea se diminuează, dispăru și am coborât, am trecut prin gardul viu și am intrat în grădină. Nu voiam să irosesc o vrajă ca să-mi maschez trecerea, așa că am luat-o pe un traseu la stânga, care ducea printr-o serie de arbori unde eram mai puțin expus privirii cuiva care s-ar fi întâmplat să se uite pe fereastră. Aș fi putut evita asta folosind Atuurile, dar cartea te teleportează întotdeauna în coridorul principal, și eu habar n-aveam cine putea fi acolo.

Bineînțeles, mă îndreptam într-acolo...

M-am întors în același fel în care ieșisem, prin bucătărie, luându-mi în trecere un sandviș și un pahar cu lapte. Apoi am urcat scările din dos în viteză, am tras un pic cu urechea și am ajuns în apartamentele mele fără să fiu văzut. Acolo, m-am încins cu centura cu spadă pe care o lăsasem atârând la capătâiul patului, am verificat spada, am văzut un mic stilet pe care-l adusesem din Haos — un cadou de la Pit-diver Borquist, pe care cândva îl lăudasem într-un cuvânt înainte care-l dusesse departe (era un poet de mâna a doua) — și pe care l-am agățat pe cealaltă parte a centurii. Am fixat cu un ac un Atu în interiorul mânecii stângi. M-am spălat pe mâini și pe față și mi-am periat și dinții. Numai că nu mai m-am putut gândi la alte moduri de a trage de timp. Trebuia să plec și să fac ceva de care mă temeam. Era necesar pentru restul planului meu. Eram copleșit de o bruscă dorință de a naviga. De fapt, ar fi suficient doar să zac pe plajă...

În loc de asta, am părăsit apartamentul și m-am întors pe scări, revenind pe drumul pe care venisem. M-am îndreptat spre vest de-a lungul coridorului din spate, ascultând cu atenție pași și glasuri, ascunzându-mă o dată într-un dulap ca să las să treacă niște indivizi necunoscuți. Orice pentru a evita încă puțin o ieșire la iveală oficială. În cele din urmă, am luat-o la stânga, am mai făcut câțiva pași și am așteptat aproape un minut înainte de a intra în coridorul principal, care ducea pe lângă imensa sufragerie de marmură. Nimeni. Bun. Am sprintat până la cea mai apropiată intrare și m-am uitat înăuntru. Minunat. Locul era părăsit. De obicei nu era folosit în fiecare zi, dar n-aveam de unde să știu dacă azi nu e vreo recepție — deși nici ora mesei nu venise încă.

Am intrat și am parcurs-o. Există un coridor întunecos, îngust în spatele ei, de obicei cu o strajă postată undeva lângă gura pasajului sau la capătul ușii. Toți membrii familiei au acces acolo, deși straja poate vedea trecerea noastră. Superiorul străzii nu poate avea această informație până când aceasta nu-i raportează după ce iese din rond, totuși. Dar pentru mine nu conta.

Tod era scund, îndesat, bărbos. Când mă văzu venind, luă poziția de *prezentati arm'* cu o secure care atârnase pe perete cu câteva clipe înainte.

— Pe loc repaus. Ocupat? am întrebat.

— Ca să fiu sincer, nu, domnule.

— O să cobor. Sper că sunt ceva felinare aici. Nu cunosc scara aia la fel de bine ca pe celelalte.

— Am verificat câteva când am intrat de rond, domnule. O să vă aprind unul.

Mai bine să economisesc energia care s-ar fi irosit în prima vrajă, mi-am zis. Orice bucătică e importantă...

— Mulțumesc.

Deschise ușa, ridică, succesiv, trei felinare care se aflau înăuntru în dreapta, îl alese pe al doilea. Îl aduse afară, unde îl aprinse de la lumânarea masivă din șiragul de pe coridor.

— O să întârzii un timp, i-am spus când am luat felinarul. Probabil că-ți vei fi isprăvit rondul când termin.

— Foarte bine, domnule. Aveți grijă la treaptă.

— Crede-mă, o voi face.

Lunga scară în spirală se rotea și se rotea, reducând câmpul vizual în orice direcție, în afară de în jos, unde câteva lumânări în sticlă de lampă, torțe în zid sau felinare atârdate luminau de-a lungul coloanei centrale, făcând mai mult pentru acrofobie decât ar fi făcut-o bezna absolută, presupun. Sub mine nu erau decât acele mici puncte de lumină. Nu puteam vedea podeaua îndepărtată sau pereții. Am ținut o mână pe balustradă și am ținut felinarul în față cu cealaltă. Umezeală aici jos. Mucegai, de asemeni. Ca să nu mai vorbesc de răcoare.

Din nou, am încercat să număr treptele. Ca de obicei, am pierdut șirul undeva pe drum. Data viitoare...

Gândurile mele zburară înapoi în ziua aceea de demult când venisem aici, crezând că mă îndrept spre moarte. Faptul că nu murisem mă liniștea acum un pic. Fusese totuși un chin. Și încă e posibil să o încurc de data asta și să mă prăjesc sau să dispar într-un nor de fum.

Răsucire, răsucire. În jos, în jos. Gânduri de noapte în mijloc de amiază...

Pe de altă parte, o auzisem pe Flora spunând că e mai ușor a doua oară. Vorbise despre Model cu câteva clipe înainte și speram că la asta se referea.

Marele Model al Amberului, Emblema a Ordinii. Egalând în putere Marele Logrus al Curților, Semn al Haosului. Tensiunile dintre cele două păreau să genereze totul. Implică-te în amândouă, pierde controlul — și ești pierdut. Norocul meu să am de-a face cu amândouă. Nu am pe nimeni cu care să compar însemnările conform cărora asta ar face lucrurile mai dure, deși îmi masează ego-ul gândul că semnul unuia îl face pe celălalt mai dificil... și chiar îți lasă semne, amândouă. La un anume nivel ești sfâșiat și reasamblat conform liniilor unor vaste principii cosmice, atunci când treci printr-o asemenea experiență — care sună nobil, important, metafizic, spiritual și drăguț, dar în principiu e o mare pacoste. E prețul pe care-l plătim pentru anumite puteri, dar nu există niciun principiu cosmic care să-mi ceară să spun că mă bucur.

Atât Modelul cât și Logrus-ul le dau inițiaților însușirea de a traversa Umbra fără ajutorul nimănui — Umbra fiind termenul generic pentru colecția posibil infinită a variațiilor realității în care ne jucăm. Și ne mai dau și alte însușiri...

Răsucire și în jos. Am încetinit ritmul. Mă simțeam ușor ametit, exact ca înainte. Cel puțin nu plănuisem să mă întorc tot pe aici...

Când în sfârșit apăru capătul, am mărit din nou viteza. Am văzut o bancă, o masă, câteva rafturi și lăzi, o lumină care cădea asupra lor. De obicei, acolo se afla o strajă de pază, dar n-am văzut niciuna. Totuși, poate că făcea rondul. Undeva în stânga se aflau celule în care puteau fi găsiți uneori în special nefericiți prizonieri politici care zgâriau pereții și își pierdeau încet-încet mințile. Nu știam dacă în clipa de față existau asemenea indivizi arestați. Sper că nu. Tatăl meu fusese cândva unul dintre ei și, din descrierea experienței lui, nu părea a fi un lucru ușor.

M-am oprit când am atins podeaua și am strigat de câteva ori. Am primit înapoi un ecou sinistru potrivit cu locul, dar niciun răspuns.

M-am dus spre raft și am luat un felinar nou cu mâna cealaltă. Unul în plus s-ar putea dovedi de folos. E posibil să rătăcesc drumul. Apoi m-am îndreptat spre dreapta. Tunelul pe care-l voiam se afla în direcția aceea. După multă vreme, m-am oprit și am ridicat un felinar, întrucât mi se părea că am ajuns prea departe. Încă nu se vedea gura vreunui tunel. Am privit înapoi. Postul de gardă încă se vedea. Am continuat să înaintez, căutând să-mi amintesc cum fusese ultima oară.

În sfârșit, se auzi o schimbare de zgomote — ecourile abrupte ale pașilor mei. Se pare că mă apropiam de un zid, un obstacol. Am ridicat din nou felinarul.

Da. În față, beznă pură. Stânci cenușii. Am luat-o pe acolo. Întuneric. Departe. Era un continuu joc-de-umbre în timp ce lumina mea aluneca peste neregularitățile stâncoase, în timp ce razele ei produceau pete de luminozitate în zidurile de piatră. Apoi apărură un pasaj lateral în stânga. L-am depășit și am continuat să merg. Se pare că urma un altul cât de curând. Da. Două...

Al treilea era mai departe. Apoi al patrulea. M-am întrebat prosteste unde duceau toate. Nimeni nu-mi spusese vreodată ceva despre ele. Poate nici ei nu știau. Grote bizare de o frumusețe indescritibilă? Alte lumi? Fundături? Depozite? Într-o bună zi, poate, când timpul și dispoziția vor coincide...

Al cincilea...

Și apoi altul.

Eu îl voiam pe al șaptelea. M-am oprit când am ajuns la el. Nu se afunda chiar atât de mult. M-am gândit la ceilalți care trecuseră pe-aici și apoi m-am repezit înainte, spre ușa imensă, grea, ținută cu metal. O cheie mare atârna într-un cârlig de oțel care fusese bătut în zid în dreapta mea. Am luat-o, am descuiat ușa și am atârnat-o la loc, știind că straja de jos o va verifica și o va închide la loc pe parcursul rondurilor lui; și m-am întrebat — nu pentru prima dată — de ce trebuia încuiată astfel, din moment ce cheia era ținută chiar acolo. Făcea să pară ca și cum ar fi existat un pericol dinspre ceva care ar fi tășnit dinăuntru. Întrebasesm despre asta, dar nici unul dintre cei chestionați nu știa. Tradiția, mi se spunea. Gerard și Flora sugeraseră, fiecare în parte, să-i întreb pe

Random sau Fiona. Și amândoi credeau că Benedict ar putea ști, dar niciodată nu mi-am amintit să-l întreb.

Am împins cu putere și nu se întâmplă nimic. Am pus jos felinarele și am încercat din nou, mai tare. Ușa scârțâi și se mișcă ușor spre interior. Am recuperat felinarele și am intrat.

Ușa se închise singură în spatele meu și Frakir — copil al Haosului — pulsă sălbatic. Mi-am amintit ultima mea vizită și mi-am reamintit și de ce nimeni nu-și adusese un felinar în plus cu ocazia aceea: strălucirea albăstrie a Modelului pe podeaua netedă, neagră, lumina suficient grota ca să poți vedea drumul.

Am aprins celălalt felinar. L-am lăsat pe primul în capătul apropiat al Modelului și l-am luat cu mine pe celălalt cam spre periferia obiectului, punându-l jos într-un punct situat în partea îndepărtată. Nu-mi păsa că Modelul răspândea suficientă lumină ca să mă ocup de ceea ce aveam de făcut. Găseam că lucrul blestemat e înfricoșător, rece și de-a dreptul de natură să te intimideze. Faptul că aveam o lumină naturală în plus lângă mine mă făcea să mă simt mult mai bine în prezența ei.

Am studiat masa aceea încâlcită de linii curbe în timp ce mă îndreptam spre colțul din care începeau. Îl liniștisem pe Frakir dar nu-mi atenuasem în întregime neliniștile proprii. Dacă exista o reacție a Logrusului în interiorul meu, mă întrebam dacă reacția mea față de Logrus va fi mai rea, dacă va trebui să mă întorc și să-l încerc iar, acum că purtam și Modelul în egală măsură. Speculație inutilă...

Am încercat să mă relaxez. Am inspirat adânc. Am închis ochii o clipă. Mi-am îndoit genunchii. Am lăsat umerii jos. N-avea niciun rost să mai aștept...

Am deschis ochii și am pus piciorul pe Model. Imediat, se ridicară scânteii în jurul piciorului. Am făcut încă un pas. Un pic de rezistență când m-am mișcat iar...

Totul îmi reveni — tot ceea ce simțisem la prima traversare: răcoarea, micile șocuri, zonele ușoare și cele dificile. Există o hartă a Modelului undeva în interiorul meu, și era ca și cum aș fi citit în ea în timp ce parcurgeam prima curbă, cu rezistența crescând, scânteile zburând, părul vâlvoi, trosnetul, un fel de vibrație...

Am atins Primul Văl și a fost ca și cum mergeam printr-un tunel de vânt. Fiecare mișcare implica un mare efort. Hotărât, totuși; asta trebuia să fac. Dacă doar continuam să împing, înaintam, chiar dacă lent. Șmecheria era să nu mă opresc. A o lua iar de la capăt putea fi cumplit și, în unele locuri, imposibil. În clipa asta se cerea numai o tensiune constantă. Doar câteva clipe și-l voi fi traversat. Mersul va fi mai ușor. Adevăratul ucigaș era cel de-al Doilea Văl...

Curbă, curbă...

Trecusem. Știam că acum va fi mai ușor pentru un timp. Am început să pășesc cu un pic de încredere. Poate că Flora avusese dreptate. Această porțiune părea mai puțin dificilă decât prima oară. Am depășit o curbă lungă, apoi o bruscă schimbare de direcție. Scânteile ajungeau acum la carâmbul cizmelor. Mintea îmi era năpădită de date de 30 aprilie, de politica familiei de la Curți, unde oamenii se duelau și mureau pe măsură ce succesiunea succesiunii succesiunii mergea mai departe și își schimba drumul încâlcit printre ritualurile sângeroase ale statutului și nobleții. Gata. Mă săturasem de toate astea. La o parte. Poate că erau mult mai politicoși, dar prea mult sânge curgea aici față de Amber, și pentru cele mai mici avantaje blestemate a unuia asupra altuia...

Am scrâșnit din dinți. Era greu să-mi țin mintea concentrată asupra sarcinii prezente. Făcea parte din efecte, desigur. Acum îmi aminteam și de asta. Încă un pas... Senzații de furnicături în tot piciorul... Trosnete la fel de tari ca o furtună... Un picior în fața celuilalt... Ridică-le, lasă-le jos... Părul măcuică acum... Curbă... Împinge... Aducând „Starburst“ în port înaintea unei vijelii de toamnă, Luke mânuind pânzele, cu vântul ca respirația unor balauri în spatele nostru... Încă trei pași și rezistența crește...

Sunt lângă al Doilea Văl și, deodată, e ca și cum aș încerca să împing o mașină afară dintr-un șanț cu noroi... Toată puterea mea e implicată, dar rezultatul e infinitezimal. Mă mișc cu o lentoare glacială și scânteile mi-au ajuns la mijloc. Sunt o flacăra albastră...

Mintea mea este brusc cuprinsă de nebunie. Până și Timpul pleacă și mă lasă singur. Există numai acest lucru fără trecut,



fără nume, care am devenit, luptând cu întreaga ființă împotriva inerției întregii vieți — o ecuație atât de fin echilibrată încât ar trebui să încremenesc pentru vecie aici, în mijlocul strădaniei, numai că această neutralizare a maselor și forțelor lasă dorința intactă, o purifică într-un fel, astfel încât procesul înaintării pare să depășească strădania fizică...

Încă un pas, și încă unul, și am trecut, și am îmbătrânit cu secole, și mă mișc iar, și știu că o să reușesc în ciuda faptului că mă apropii de Marea Curbă, care e dură și înșelătoare și lungă. Nu seamănă absolut deloc cu Logrusul. Puterea de aici e sintetică, nu analitică...

Universul pare să se rotească în jurul meu. Fiecare pas aici mă face să mă simt ca și cum m-aș topi și aș reveni iar într-o imagine limpede, ca și cum aș fi zdrobit și reasamblat, fărâmitat și făcut la loc, mort și reînviat...

În exterior. În interior. Apoi încă trei curbe, urmate de o linie dreaptă. Forțez înaintarea. Ametit, cu senzație de vomă. Ud learcă. Capătul liniei. O serie de arce. Curbă. Iar curbă...

Știam că mă apropii de Vălul Final atunci când scânteile se ridicară până când alcătuiră o cușcă de lumină și picioarele începură iar să se târâie. Nemișcarea și împingerea cumplită...

Numai că de data asta mă simțeam cumva întărit, și m-am avântat înainte știind că voi învinge...

Am izbutit, tremurând, și rămase doar un singur arc de cerc scurt. Acești ultimi trei pași pot foarte bine să fie cei mai grei, totuși. Este ca și cum ajungând să te cunoască atât de bine, Modelul refuză să te elibereze. M-am luptat acolo, cu gleznele dureroase ca la orice sfârșit de cursă. Doi pași... Trei...

Gata. Stând nemișcat. Gâfâind și tremurând. Pace. Dispărută electricitatea statică. Dispărute scânteile. Dacă nici asta nu șterge vibrațiile pietrelor albastre, atunci nu știu ce altceva ar face-o.

Acum — mă rog, într-un minut — puteam merge oriunde. Din acest punct, în acest moment de împuternicire, puteam să-i ordon Modelului să mă transporte oriunde și acolo m-ar fi lăsat. Greu de renunțat la așa ceva ca să, de pildă, scap de un urcuș pe scara în spirală și înapoi în camera mea. Nu. Aveam alte planuri. Într-un minut...

Mi-am aranjat veșmintele, mi-am trecut mâna prin păr, mi-am verificat armele și Atuul ascuns, am așteptat să mi se liniștească pulsul.

Luke căpătase rănila într-o bătălie în Ținutul celor Patru Lumi, luptându-se cu fostul lui prieten și aliat, Dalt, mercenarul, fiu al lui Desacratrix. Dalt nu însemna mare lucru pentru mine, decât un posibil obstacol, prin faptul că acum părea că se află în slujba stăpânului Ținutului. Dar chiar având în vedere diferența de timp — care, probabil, nu era atât de mare — îl văzusem destul de devreme luptând cu Luke. Ceea ce părea să indice că se afla în Ținut când îl contactasem prin Atuul lui.

Okay.

Am încercat să-mi reamintesc, amintirea încăperii în care îl contactasem pe Dalt. Era destul de vagă. Care era cantitatea minimă de date pe care o cerea Modelul pentru a acționa? Mi-am reamintit textura peretelui de piatră, forma ferestrei mici, un pic din tapiseria ruptă de pe perete, petele de rugină de pe podea; o bancă joasă și un scăunel apăruseră în raza vizuală în spatele lui când Dalt se mișcase, o crăpătură în perete deasupra lor — și o bucată de pânză de păianjen...

Mi-am alcătuit imaginea cât mai clar cu putință. Mi-am dorit să fiu acolo. Voiam să fiu în acel loc...

Și am ajuns.

M-am răsucit brusc, cu mâna pe mânerul spadei, dar eram singur în încăperea. Am văzut un pat și un dulap, o mică masă de scris, un scrin, niciunul dintre aceste obiecte în văzul meu în timpul scurtei examinări a locului. Lumina zilei strălucea prin micuța fereastră.

Am traversat încăperea către singura ușă și am rămas acolo multă vreme, ascultând. De partea cealaltă, doar tăcere. Am întredeschis-o — se rotea spre stânga — și am privit în lungul unui coridor larg, pustiu. Am deschis mai mult ușa. Exact vizavi de mine se afla o scară care ducea în jos. În stânga mea era un zid gol. Am pășit afară și am închis ușa. Să cobor sau s-o iau în dreapta? Erau mai multe ferestre pe ambele laturi ale coridorului. M-am dus spre cea mai apropiată, care se afla în dreapta mea, și am privit afară.

Am văzut că mă aflu în apropierea colțului celui mai jos al unei curți dreptunghiulare, multe clădiri vizavi și în dreapta și în stânga, toate alăturate la colțuri, în afara unei deschizături în dreapta sus care părea că duce într-o altă curte, unde o structură foarte mare se ridica dincolo de clădirea situată exact vizavi de mine. În curtea de jos se aflau poate o duzină de soldați, dispuși în apropierea diverselor intrări, cu toate că nu dădeau senzația că stau de pază — adică erau angrenați în curățarea și repararea echipamentului. Doi dintre ei erau bandajați din greu. Totuși, majoritatea păreau într-o asemenea stare încât ar fi putut țopăi în luptă destul de iute.

La celălalt capăt al curții se afla o stranie aglomerare de mărunțișuri, arătând ca un imens zmeu sfâșiat, care-mi părea cumva familiar. Am hotărât să o iau pe coridor, care mergea în paralel cu curtea, pentru că se părea că acesta mă va conduce în acele clădiri din celălalt capăt al perimetrului și, probabil, să-mi îngăduie o privire în cealaltă curte.

M-am deplasat de-a lungul coridorului, atent la orice sunet de activitate. Nimic altceva decât tăcere, pe măsură ce înaintam spre colț. Am așteptat acolo multă vreme, ascultând.

Întrucât n-am auzit nimic, am depășit colțul și am încremenit. La fel făcu și bărbatul așezat pe pervazul din dreapta. Purta o cămașă de zale, o șapcă din piele, jambiere și cizme din piele. La sold purta o spadă grea, dar în mână ținea un stilet, aparent făcându-și manichiura. Păru la fel de surprins ca mine când roti brusc capul în direcția mea.

— Cine ești tu? întrebă.

Umerii i se încordară și coborî mâinile ca și cum ar fi vrut să se împingă de pe pervaz și să ajungă în picioare.

Deranjanț pentru amândoi. Părea a fi o strajă. În timp ce starea de alertă sau tentativa de a se strecura pe furiș i l-ar fi trădat lui Frakir sau mie, încetineala îi dăduse un ascunziș excelent, iar mie o mică dilemă. Eram convins că nu-l pot păcăli, sau să cred în rezultat, dacă aș fi reușit. Nu voiam să-l atac și să fac mult zgomot. Asta îmi reducea opțiunile. Îl puteam ucide rapid și în tăcere cu o mică vrajă curată de stop-cardiac, pe care o aveam pregătită. Numai că eu prețuiesc prea mult viața ca s-o risipesc atunci când nu trebuie. Așa că, la fel cum

uram să irolesc o altă vrajă pe care o aveam, am rostit cuvântul care a făcut ca mâna mea să se miște reflex printr-un gest însoțitor și am avut o scurtă viziune a Logrusului în timp ce forța lui pulsa prin mine. Bărbatul închise ochii și se prăbuși înapoi pe tocul ferestrei. I-am aranjat poziția astfel încât să nu alunece și l-am lăsat sforăind liniștit, cu stiletul încă în mână. Oricum, s-ar putea să am mai mare nevoie de vraja cu stopul cardiac mai târziu.

Coridorul dădea într-un fel de galerie, care părea că iese în ambele direcții. Întrucât nu puteam să văd ce se află dincolo de un anume punct, știam că va trebui să folosesc o altă vrajă mai curând decât mi-aș fi dorit. Am rostit cuvântul pentru vraja invizibilității și lumea deveni mai întunecată cu câteva umbre. Sperasem să ajung un pic mai departe înainte de a trebui s-o folosesc, întrucât nu acționa decât vreo douăzeci de minute și habar n-aveam unde se află răsplata mea. Dar nu-mi puteam permite să risc. M-am grăbit înainte și am intrat în galerie, care se dovedi a fi pustie.

Totuși, am învățat un pic mai multă geografie în locul acela. De acolo, aveam o panoramă spre curtea cealaltă, și era gigantică. Adăpostea o structură masivă pe care o văzusem din partea cealaltă. Era o fortăreață imensă, solid construită; părea să aibă doar o singură intrare, și aceea bine păzită. Din partea opusă a galeriei, am văzut că mai era și o curte exterioară, care ducea spre zidurile înalte, bine fortificate.

Am părăsit galeria și am căutat scările, aproape convins că stuctura aceea uriașă din piatră cenușie era locul pe care trebuia să-l caut. Avea o aură de magie în jur pe care o simțeam până în vârful picioarelor.

Am alergat de-a lungul holului, am luat o curbă și am văzut o strajă în capul scărilor. Dacă simțise ceva din trecerea mea era doar adierea stârnită de mantia mea. M-am grăbit spre scări. La baza lor era o ieșire, ducând spre alt coridor — unul întunecat — undeva jos în stânga; și mai era o ușă grea, ținută cu fier, chiar în fața mea, în peretele care dădea spre curtea interioară.

Am deschis ușa, am intrat și am pășit rapid într-o parte, pentru că o strajă se răsucise, privise și începuse să se apropie.

Am evitat-o și m-am îndreptat spre citadelă. O concentrare de puteri, spusese Luke. Da. Simțeam asta mai puternic pe măsură ce mă apropiam. Nu aveam timp să încerc să-mi imaginez cum să tratez cu ele, ca să le canalizez. Oricum, îmi adusesem rezerva mea privată.

Când m-am apropiat de zid, am tăiat-o spre stânga. Un circuit rapid era necesar, în scopuri informative. Am văzut că presupunerea mea că există doar o singură intrare fusese corectă. De asemeni, în ziduri nu existau ferestre mai jos de nouă metri. Există un gard de metal înalt, cu țepușe, și un șanț în interior. Lucrul care m-a surprins cel mai mult n-a fost totuși înfățișarea structurii. În partea îndepărtată, lângă zid, erau încă două dintre zmeiele mari sfâșiate și trei relativ intacte. Chestiunea contextului nu-mi mai umbrea percepția — nu cu cele intacte dinaintea mea. Erau planoare. Eram nerăbdător să le privesc mai îndeaproape, dar timpul invizibilității mele se scurgea și nu-mi puteam permite abaterea. M-am grăbit să parcurg restul drumului și am studiat poarta.

Poarta din gard era închisă și flancată de două străji. La câțiva pași de ea se afla un pod mobil din lemn, întărit cu benzi metalice, aflat la locul lui peste șanț. În colțurile porții se aflau mari grătare de supraveghere și mai era un trolu în zidul de deasupra; trolul era alcătuit din patru lanțuri care erau fixate în cârlige. M-am întrebat cât de greu era podul. Poarta spre citadelă era înfundată cam un metru în zidul de piatră și era înaltă, lată și blindată, arătând ca și cum putea să reziste multă vreme loviturilor oricărui berbec.

M-am apropiat de poarta din gard și am studiat-o. N-avea încuietore — doar un simplu mecanism de închidere acționat manual. Aș fi putut s-o deschid, să trec prin ea, să traversez șanțul și să ajung la poarta cea mare înainte ca străjile să-și dea seama ce se petrece. Pe de altă parte, având în vedere natura locului, se prea poate să fi avut unele instrucțiuni privind posibilitatea unui atac neobișnuit. În cazul ăsta n-ar fi fost necesar să mă vadă, dacă reacționau repede și mă prindeau la strâmtoare. Și aveam senzația că poarta grea din interior era încuiată.

Am meditat câteva clipe, punându-mi vrăjile în ordine. Am verificat încă o dată poziția celor șase sau opt oameni din curte. Nimeni nu era prea aproape, nimeni nu venea în direcția asta...

Am înaintat în liniște spre străji și l-am pus pe Frakir pe umărul bărbatului din stânga mea cu ordinul de a-l strangula rapid. Apoi, trei pași rapizi spre dreapta și l-am izbit pe celălalt în partea stângă a gâtului cu latul palmei. L-am prins de subsuori, ca să previn zgomotul pe care l-ar fi produs o cădere, și l-am lăsat în fund, rezemat de gard, în dreapta porții. În spatele meu, totuși, am auzit zgomotul tecii celuiilalt bărbat izbind gardul în timp ce se prăbușea, cu mâinile încheștate de gât. M-am grăbit spre el, l-am ghidat în cădere și l-am recuperat pe Frakir. O privire rapidă împrejur mi-a arătat că ceilalți doi bărbați din partea cealaltă a curții nu se uitau în direcția asta. La naiba.

Am deschis poarta, m-am strecurat înăuntru, am închis-o și am blocat-o. Apoi am traversat podul și m-am uitat înapoi. Cei doi bărbați pe care îi observasem mai devreme se îndreptau acum în direcția asta. Așadar, imediat se ivi prilejul unei alte opțiuni. Am hotărât să văd cât de dificil poate fi cel mai strategic sunet.

Lăsându-mă pe vine, m-am apucat de cel mai apropiat colț al podului — în dreapta mea. Șanțul pe care îl traversa părea să aibă cam patru metri adâncime și aproape dublu în lățime.

Am început să-mi îndrept picioarele. Al naibii de greu, dar obiectul scârțâi și colțul meu se înălță câțiva inci. L-am ținut acolo o clipă, mi-am controlat respirația și am încercat iar. Mai mult scârțâit și încă niște inci. Din nou... Mâinile m-au durut când marginile au intrat în ele. Îmi simțeam brațele ca și când ar fi fost smulse din balamale. În timp ce-mi îndreptam picioarele și mă întindeam în sus cu un efort mai mare, mă întrebam câți oameni eșuează în încercări dificile din cauza unor bruste probleme cu mijlocul. Presupun că ei sunt cei despre care nu auzi. Îmi simțeam inima bătând să-mi spargă pieptul. Colțul meu se afla acum cam la vreo treizeci de centimetri deasupra pământului, dar capătul din stânga încă îl atingea. M-am forțat iar, simțind cum transpirația apare ca prin farmec pe sprâncene și la subțiori. Respiră... Sus!

Se deplasă până la nivelul genunchilor, apoi mai sus. Colțul din stânga mea se ridicase în sfârșit. Am auzit glasurile celor doi bărbați care se apropiau — tari, agitate — acum se grăbeau. Am început să mă strecor spre stânga, trăgând întreaga structură după mine. Colțul de vizavi de mine se deplasă în afară în timp ce făceam asta. Bun. Am continuat să mă mișc. Colțul din stânga se afla acum la vreo șaiszeci de centimetri deasupra abisului. Am simțit dureri cumplite în brațe și în umeri și în gât. Mai departe...

Bărbații se aflau acum la poartă, dar se opriră să examineze străjile căzute la pământ. Bun, din nou. Încă nu eram sigur dacă podul se va prinde și va ține, dacă l-aș fi scăpat. Trebuia să alunece în abis, sau aș fi devenit un candidat la o operație de disc pentru nimic. Stânga...

Începu să se balanseze sub strânsoarea mea, basculând spre dreapta. Eram convins că urma să-mi scape de sub control în câteva momente. Din nou stânga, stânga... aproape că... Bărbații își luaseră atenția de la străjile prăbușite și o îndreptaseră acum spre podul mișcător și dibuiau încuietoarea. Alți doi se grăbeau să li se alăture de pe drum și am auzit o serie de strigăte. Încă un pas. Podul chiar aluneca acum. N-o să reușesc să-l țin... Încă un pas...

Dă-i drumul și înapoi!

Colțul meu se zdrobi de marginea abisului, dar lemnul se făcu tândări și marginea cedă și am continuat să mă retrag. Podul se prăbuși cu zgomot, se lovi de două ori de partea cealaltă și izbi fundul abisului cu un zgomot cumplit. Brațele îmi atârnavă în lateral, inutile pentru moment.

M-am răsucit și m-am îndreptat spre intrare. Vraja mea încă dura, așa că măcar nu eram o țintă pentru vreo rachetă lansată de pe cealaltă parte a șantului.

Când am ajuns la ușă, a trebuit să fac un efort supraomnesc ca să-mi ridic brațele spre inelul imens de pe partea dreaptă și să-l apuc. Dar nu se întâmplă nimic când l-am tras. Era protejat. Mă așteptasem la asta, totuși, și eram pregătit. Oricum, trebuia mai întâi să încerc. Nu-mi risipesc ușor vrăjile.

Am rostit cuvintele, de data asta trei — mai puțin elegante deoarece era o vrajă murdară, deși poseda o imensă forță.

Întregul trup mi se clătină când ușa explodează spre interior ca și cum ar fi fost izbită de un uriaș purtând o cizmă cu vârf de oțel. Am intrat și imediat am fost zăpăcit în timp ce ochii mi se obișnuiau cu obscuritatea. Mă aflam într-un hol cu două etaje. Scările se ridicau în dreapta și în stânga, în fața mea, curbându-se spre interior către un palier cu balustradă, punctul terminus al holului de la etajul al doilea. Sub el se afla un alt hol, direct în fața mea. Două scări duceau de asemeni în jos, în spatele celor care urcau. Decizii, decizii...

În mijlocul camerei se afla o fântână din piatră neagră, scuișând flăcări — nu apă — în aer; focul cobora în bazinul fântânii, unde se răsucea și dansa. Flăcările din aer erau roșii și portocalii, albe și galbene jos, susurând. O senzație de forță umplea încăperea. Oricine deținea controlul asupra fortelor din acest loc reprezenta într-adevăr un adversar de temut. Cu puțin noroc, s-ar putea să nu fie necesar să aflu cât e de formidabil.

Aproape că era să irosesc un atac special când am devenit conștient de cele două siluete din colț, în dreapta mea. Numai că nu se agitaseră deloc. Erau nefiresc de liniștite. Statui, firește...

Încercam să mă hotărâsc dacă să urc, să cobor sau să merg drept înainte, și aproape că mă hotărâsem să cobor, bazându-mă pe teoria că există un fel de instinct de a întemnița inamicii în locuri umede, subterane, când ceva de lângă cele două statui îmi atrase din nou atenția. Întrucât vederea se îmbunătățise cumva, am putut să-mi dau seama că una era a unui bărbat cu părul alb, cealaltă a unei femei cu păr negru. M-am frecat la ochi, fără să-mi dau seama câteva clipe că-mi văzusem conturul mâinii. Vraja invizibilității mele începea să se disipeze...

M-am îndreptat spre siluete. Faptul că bătrânul ținea două mantii și două pălării îmi atrăsese atenția. Oricum, i-am ridicat poalele hainei bleumarin. În lumina dintr-o dată mai strălucitoare a fântânii am văzut că pe piciorul drept fusese sculptat numele RINALDO. Dat dracului puștiul ăsta.

Femeia de lângă el era Jasra, scutindu-mă să mai caut sub veșmintele roase de șoareci. Brațele ei erau de asemeni întinse, ca într-un gest de apărare, și cineva îi atârnase o umbrelă



bleu-pal pe stângul și un balonzaid gri-deschis „London Fog“ pe dreptul; pălăria de ploaie potrivită cu restul era pe cap, într-un unghi înclinat. Fața îi fusese pictată ca aceea a unui clown, și cineva înfipsese o pereche de ciucuri galbeni pe bluza ei verde.

Lumina din spatele meu străluci și mai intens, și m-am răsucit să văd ce se întâmplă. Fântâna, se dovedi, scuipa acum flăcările-lichide la șase metri în aer. Acestea coborau să umple la refuz bazinul și se răspândeau apoi pe podeaua din dale. Un râuleț mărișor se îndrepta spre mine. În clipa aceea, un ușor chicotit mă făcu să privesc în sus.

Purtând un halat negru, glugă și mănuși de armură, vrăjitorul cu masca de cobalt stătea pe palierul de deasupra mea, cu o mână pe balustradă, cu cealaltă arătând spre fântână. Deoarece anticipasem întâlnirea noastră pe parcursul acestei expediții, nu eram nepregătit pentru întâlnire. În timp ce flăcările topăiau tot mai sus, alcătuind un imens turn luminos care aproape instantaneu începu să se încline și apoi să se prăbușească spre mine, am ridicat brațele într-un gest larg și am rostit cuvântul pentru cea mai potrivită dintre cele trei vrăji de protecție pe care le lucrasem mai devreme.

Curenții de aer începură să se agite, întăriți de Logrus, căpătând aproape imediat forța unei vijelii și îndepărtând flăcările de mine. Apoi mi-am modificat poziția astfel încât acestea să se îndrepte către vrăjitorul de pe scări. Instantaneu, făcu un gest, și flăcările căzură înapoi în fântână, micșorându-se într-o picătură, de-abia strălucind.

Okay. O victorie. Nu venisem aici ca să-mi pierd timpul cu individul ăsta. Venisem aici ca să-l evit pe Luke, salvându-l pe Jasra de unul singur. În clipa în care va fi prizoniera mea, Amberul va fi cu siguranță salvat de orice intenție a lui Luke. M-am trezit întrebându-mă, totuși, despre vrăjitorul ăsta, în timp ce vânturile încetau și chicotitul se auzi din nou: oare și el folosea vrăji ca și mine? Sau, trăind în mijlocul unei surse de forță cum e asta, era oare în stare să controleze nemijlocit forțele și să le configureze după bunul plac? Dacă era varianta ultimă, așa cum bănuiam, atunci avea practic o sursă inepuizabilă de ași în mânecă, astfel că în orice înfruntare pe terenul

lui, aş fi fost, în cele din urmă, silit să fug sau să apelez la focoarele nucleare — vreau să zic, cerându-i însuşi Haosului să atenueze total orice acţiune în zonă — şi acesta era un lucru pe care nu voiam să-l fac, distrugând toate misterele, inclusiv pe cel al identităţii vrăjitorului, în loc să caut răspunsuri care ar putea fi esenţiale pentru binele Amberului.

O lance metalică strălucitoare se materializă într-un punct în spaţiu în faţa vrăjitorului, pluti un moment, apoi tăşni spre mine. Am folosit cea de-a doua vrajă de protecţie, comandând un scut care o făcu să devieze.

Unica alternativă posibilă în locul duelului meu cu vrăji sau distrugerii locului cu ajutorul Haosului ar fi fost să învăţ să controlez eu însumi forţele de aici, şi să încerc să-l înfrâng pe individul ăsta cu propriile-i arme. Totuşi, nu era timp de exersat acum; aveam de îndeplinit o sarcină de îndată ce puteam găsi câteva clipe în care s-o fac. Mai devreme sau mai târziu, *totuşi, se pare că va trebui să avem o confruntare totală* — deoarece îmi purta sâmbetele, şi se prea poate să fi fost chiar forţa motrice responsabilă de atacul lupului stângaci din pădure.

Şi nu ardeam de nerăbdare să risc să explorez forţa de aici dincolo de acest punct — nu dacă Jasra fusese destul de abilă să-l înfrângă pe stăpânul excentric al acestui loc, Sharu Garrul, şi apoi individul ăsta fusese destul de abil s-o învingă pe Jasra. Aş fi dat o avere, totuşi, să aflu de ce-mi purta sâmbetele...

Deci:

— Ce vrei, de fapt? am strigat.

Instantaneu, vocea metalică răspunse:

— Sângele tău, sufletul tău, mintea ta şi trupul tău.

— Ce-ai zice şi de colecţia mea de timbre? am tipat. Pot să păstrez Emisiunile „Prima Zi“?

M-am dus lângă Jasra şi am cuprins-o cu braţul drept după umeri.

— Ce vrei cu aia, caraghiosule? întrebă vrăjitorul. E cel mai inutil obiect de aici.

— Atunci de ce protestezi că o iau din mâinile tale?

— Tu colecţionezi timbre. Eu colecţionez vrăjitori îngâmfaţi. Ea îmi aparţine, tu eşti următorul.

Am simțit din nou cum forța crește împotriva mea chiar când strigam:

— Ce ai împotriva fraților și surorilor tale din Artă?

Nu veni niciun răspuns, dar aerul din jurul meu se umplu deodată de forme ascuțite, rotitoare — cuțite, lame de topor, stelute cu zimți, sticle sparte. Am rostit cuvântul pentru protecția finală, Vălul Haosului, ridicând între noi un ecran ușor, fumuriu. Obiectele ascuțite repezindu-se în direcția noastră fură instantaneu reduse la praf cosmic venind în contact cu ecranul.

Peste zarva acestei lupte am urlat:

— Pe ce nume să te strig?

— Masca! fu răspunsul imediat al vrăjitorului — nu foarte original, mi-am zis. M-aș fi așteptat la un apelativ John D. Mac Donald — Coșmarul Mov sau Casca de Cobalt, poate. Oh, mă rog.

Tocmai îmi folosisem ultima vrajă protectoare. De asemeni, tocmai îmi ridicasem brațul stâng astfel încât porțiunea de mânecă purtând Atuul Amberului să atârne acum în câmpul meu vizual. Reușisem câte ceva, dar încă nu-mi spuseseam ultimul cuvânt. Până acum desfășurasem un spectacol defensiv și eram mai degrabă mândru de vraja pe care o ținusem în rezervă.

— N-o să-ți fie de niciun folos, aia, rosti Masca, după ce vrăjile amândurora slăbiră și se pregătea să izbească iar.

— Oricum, îți urez o zi bună, am spus și mi-am rotit încheieturile, mi-am îndreptat degetele ca să direcționez fluxul și am rostit cuvântul care urma să-l lovească.

— Ochi pentru ochi! am strigat, în timp ce conținutul unei întregi florării căzu asupra Măștii, îngropându-l complet în cel mai mare buchet pe care-l văzusem vreodată. Mai ales că mirosea frumos.

Se lăsă tăcerea și se simți o reducere a forțelor în timp ce priveam Atuul, încercând contactul. În clipa în care acesta se stabili, se petrecu o mișcare în aranjamentul floral și Masca se ivi din el, ca „Alegoria Pimăverii.”\*

---

\* „Primăvara” — de Sandro BOTTICELLI, (1445-1510) pictură cu figuri mitologice. (n.t.)

Probabil că deja dispăream din câmpul lui vizual în timp ce rosti:

— Pun eu mâna pe tine.

— Și dulciuri pentru dulcea mea,\* i-am răspuns, apoi am rostit cuvântul care completa vraja, lăsând să cadă peste el o încărcătură de bălegar.

Am pășit în coridorul principal din Amber, cărând-o pe Jasra cu mine. Martin stătea lângă un bufet, cu un pahar de vin în mână, vorbind cu Bors, omul care se ocupa de șoimi. Tăcu când văzu că Bors se holbează în direcția mea, apoi se răsuci și se holbă și el.

Am pus-o pe Jasra în picioare lângă ușă. Nu voiam să acționez cu vraja asupra ei în clipa asta — și habar n-aveam ce să fac cu ea dacă o scoteam de sub vrajă. Așa că mi-am agățat mantia de ea, m-am dus spre bufet și mi-am turnat un pahar cu vin, salutându-i în trecere pe Bors și Martin.

Am golit paharul, l-am pus jos, apoi le-am spus:

— Orice-ați face, să nu vă gravați inițialele pe ea. Apoi m-am dus și am găsit o sofa într-o încăpere spre est, m-am întins și am închis ochii. Ca un pod peste ape tulburi.\*\* Unele zile sunt diamante.\*\*\* Unde au dispărut toate florile?\*\*\*\*

Ceva de genul ăsta.

\* Aluzie la piesa cu același nume (Sweets For My Sweet) a trupei „The Searchers” (1961) — (n.t.)

\*\* Aluzie la cântecul „Bridge Over Troubled Water” al duetului Simon & Garfunkel (n.t.)

\*\*\* Aluzie la cântecul „Some Hearts Are Diamonds” al lui Chris Norman (n.t.)

\*\*\*\* Aluzie la „Where Have All the Flowers Gone?” un celebru cântec folk al anilor '60, compus de Pete Seeger și Joe Hickerson (n.t.)

Era o mare de fum, un vierme uriaș și multe flashuri de lumină colorată. Fiecare sunet căpăta formă, sclișea până la maximum, dispărea după ce scădea în intensitate. Fragmente de existență ca un fulger — chemate din, revenind în — Umbră. Viermele mergea la nesfârșit. Florile cu cap-de-câine căutau să mă înșface, dar, mai apoi, își mișcau frunzele în sus și în jos. Fumul curgător se opri la un semafor agățat de cer. Viermele — nu, omida — zâmbi. Începu o ploaie lentă, orbitoare, și toate picăturile în cădere aveau fațete...

Ce nu e în ordine în tabloul ăsta? întrebă ceva din interiorul meu.

Am renunțat, pentru că nu puteam fi sigur. Deși aveam vaga senzație că peisajul ocazional n-ar fi trebuit să plutească în felul ăsta...

— Oh, doamne! Merle...

Ce voia Luke acum? De ce nu mă lăsa în pace? Mereu o nouă problemă.

— Uită-te la asta, te rog!

Am privit înspre o serie de mingi luminoase țopăitoare — sau poate erau comete — care alcătuiau o tapiserie de lumină. Aceasta căzu peste o pădure de umbrele.

— Luke..., am început, dar una dintre florile cu cap-de-câine mușcă o mână de care uitasem, și toate obiectele din apropiere se sparseră ca și cum ar fi fost pictate pe o sticlă prin care tocmai trecuse un glonț. Era un curcubeu dincolo de...

— Merle! Merle!

Era Droppa care mă zgâlțâia de umeri, după cum îmi arătară ochii deschiși brusc. Și pe sofaua pe care mi se odihnea capul se afla o zonă plină de sudoare.

M-am proptit într-un cot. M-am frecat la ochi.

— Droppa... Ce...?

— Nu știu, îmi spuse.

— Ce nu știi? Vreau să zic... La naiba! Ce s-a întâmplat?

— Stăteam în scaunul ăla, rosti, arătând spre el, așteptând să te trezești. Martin îmi spusese că ești aici. Tocmai voiam să-ți spun că Random vrea să te vadă când te întorci.

Am încuviințat, apoi am observat că-mi curgea sânge din mână — din locul în care mă mușcase floarea.

— Cât timp am dormit?

— Douăzeci de minute, poate.

Mi-am pus picioarele pe podea, m-am așezat pe marginea patului.

— Atunci de ce te-ai hotărât să mă trezești?

— Începuseși să te teleportezi, spuse.

— Să mă teleportez? În timp ce dormeam? Nu așa se întâmplă. Ești sigur că...

— Din nefericire, sunt treaz în clipa asta, spuse. Căpătaseși strălucirea aceea de curcubeu și începuseși să te înmoi pe margini și să dispari. Mi-am zis că e mai bine să te trezesc și să te întreb dacă ai de gând să faci asta. Ce-ai băut, soluție de scos pete?

— Nu, am spus.

— Am încercat-o odată pe câinele meu...

— Vise, am spus, masându-mi tâmpile, care începuseră să zvâcnească. Asta-i tot. Vise.

— Din alea pe care le văd și ceilalți, nu? Ca DTs *a deux*?\*

— Nu asta voiam să spun.

— Mai bine am merge să-l vedem pe Random. Începu să se răsucescă spre ușă.

Am clătinat din cap.

---

\* Aluzie la celebrul film porno „Deep Throat” („Gât adânc”) (n.t.)

— Nu încă. O să stau aici și o să-mi revin. Ceva nu e în ordine.

Când l-am privit am văzut că avea ochii larg deschiși, și se uita peste mine. M-am răsucit.

Peretele din spatele meu părea că se topește, ca și cum ar fi fost din ceară și ar fi stat prea aproape de foc.

— Se pare că e ora alarmelor și a excursiilor, remarcă Droppa. Ajutor!

Și traversă camera și ieși pe ușă, tipând.

Trei clipe mai târziu peretele era din nou normal din toate punctele de vedere, numai că eu tremuram. Ce naiba se petrecea? Reușise oare Masca să rostească o vrajă asupra mea înainte să dispar? Dacă era așa, înspre ce era îndreptată?

M-am ridicat în picioare și am făcut un mic cerc. Totul părea a fi în ordine acum. Știam că nu fusese doar o simplă halucinație născută din toate tensiunile din ultima vreme, întrucât și Droppa o văzuse. Deci nu însemna că-mi pierd mințile. Asta era altceva — și orice ar fi fost, simțeam că încă pândeă în apropiere. În aer era acum o anume limpezime supranaturală, și fiecare obiect părea neobișnuit de viu.

Am făcut un tur rapid al încăperii, neștiind exact ce caut. Astfel că, deloc surprinzător, n-am găsit nimic. Atunci am pășit afară. Oricare ar fi fost problema, oare putea țâșni din ceva ce adusesem cu mine? Oare Jasra, țepănă și vulgară, fusese un cal troian?

M-am îndreptat spre holul principal. La vreo duzină de pași, un grătar înclinat din lumină apăru înaintea mea. M-am silit să merg înainte și se dădu îndărăt pe măsură ce înaintam, schimbându-și între timp și forma.

— Merle, vino! Vocea lui Luke, Luke însuși total invizibil.

— Unde? am strigat, fără să încetinesc pasul.

Niciun răspuns, dar grătarul se despică la mijloc și cele două jumătăți țâșniră departe de mine ca o pereche de jaluzele. Se deschiseră asupra unei lumini aproape-orbitoare; în interior, mi s-a părut că văd un iepure. Apoi, brusc, viziunea dispăru, și singurul lucru care mă făcu să cred că totul e din nou în regulă au fost câteva secunde de hohote nevăzute ale lui Luke.

Am luat-o la fugă. Oare într-adevăr Luke era inamicul, așa cum fusesem avertizat în mod repetat? Fusesem cumva manipulat prin tot ceea ce mi se întâmplase recent, exclusiv cu scopul de a o elibera pe maică-sa din Ținutul celor Patru Lumi? Și acum că ea era în siguranță, avea el oare curajul să invadeze însuși Amberul și să mă supună unui duel vrăjitoresc, ai cărui termeni nici măcar nu-i înțelegeam?

Nu, nu puteam să cred așa ceva. Eram sigur că nu posedă acest fel de putere. Și chiar dacă ar fi avut-o, n-ar fi îndrăznit s-o încerce — atâta vreme cât Jasra era ostatica mea.

În timp ce fugeam l-am auzit iar — de pretutindeni, de nicăieri. De data asta cânta. Avea o voce puternică de bariton și cântecul era „Auld Lang Syne“. Ce fel de ironie mai era și asta?

Am năvălit în holul principal. Martin și Bors plecaseră. Le-am văzut paharele goale pe bufetul lângă care stătuseră. Și lângă cealaltă ușă...? Da, lângă cealaltă ușă rămăsese Jasra, țeapănă, neschimbată, încă ținându-mi mantia.

— Okay, Luke! Să dăm cărțile pe față! am strigat. Lasă prostiile și hai să tranșăm chestiunea!

— Îi?

Cântecul se întrerupse brusc.

Am traversat încet spre Jasra, studiind-o în timp ce mergeam. Complet neschimbată, cu excepția unei pălării pe care cineva i-o pusese pe cealaltă mână. De undeva din palat, am auzit un țipăt. Poate că era Droppa încă dând alarma.

— Luke, oriunde ai fi, am spus, dacă poți să mă auzi, dacă poți să mă vezi, uită-te cu atenție și ascultă: am adus-o aici. Vezi? Orice pui la cale, să nu uiți asta.

Încăperea se ondula violent, ca și cum m-aș fi aflat în centrul unei picturi fără ramă, pe care cineva tocmai hotărâse s-o clatine, s-o mototolească și apoi s-o întindă.

— Ei bine?

Nimic.

Apoi, un chicotit.

— Mama mea cuier de pălării... Ia te uită. Hei, mulțumesc, amice. Frumos spectacol. Nu te-am putut contacta mai devreme. Nu știam că ai venit. Ne-au măcelărit. Au pătruns câțiva mercenari cu planorul, au dat cu bombele termice. Erau pregătiți, totuși. Ne-au respins. Nu-mi amintesc exact... Doare!



— *Ești în regulă?*

Se auzi ceva ca un sughit, exact când Random și Droppa pătrunseră în hol, cu silueta deșirată a lui Benedict tăcută ca moartea în spatele lor.

— Merle! mă strigă Random. Ce se petrece?

Am dat din cap.

— Nu știu.

— Sigur, o să-ți fac cinste cu un pahar, se auzi foarte slab vocea lui Luke.

Un viscol cumplit mătură centrul încăperii. Dură doar o clipă, după care un dreptunghi mare apăru în loc.

— Tu ești vrăjitorul, spuse Random. Fă ceva!

— Nu știu ce naiba e, am răspuns. N-am văzut niciodată așa ceva. E ca și cum magia a luat-o razna.

În dreptunghi începu să apară un contur omenesc. Forma se stabili și pe ea se iviră trăsăturile, hainele... Era un Atu — un Atu gigantic — suspendat în aer, solidificându-se. Era...

Eram eu. Îmi priveam propriile trăsături și ele mă priveau pe mine. Am remarcat că zâmbeam.

— Hai, Merle. Alătură-te petrecerii, l-am auzit pe Luke rostind și Atuul începu să se rotească lent în jurul axei verticale.

Sunete, ca ale unor clopote din sticlă, umplură încăperea.

Urișa carte de joc se roti până când i-am văzut marginea, un tăiș negru. Apoi linia neagră se lărgi cu o ondulare, ca o cortină dublă și am văzut zone colorate cu lumină intensă alunecând dincolo de ea. Am văzut și omida, pufăind dintr-o narghilea, și umbrelele grăsuțe și o balustradă luminoasă, strălucitoare...

O mână apăru prin deschizătură.

— Pe aici.

Am auzit cum Random inspiră adânc.

Spada lui Benedict se îndreptă deodată spre tablou. Dar Random îi puse mâna pe umăr și rosti: Nu.

Acum, în aer plutea un fel de muzică stranie, incoerentă; părea într-un fel potrivită.

— Hai, Merle.

— Vii sau pleci? am întrebat.

— Amândouă.

— Mi-ai promis ceva, Luke: o informație în schimbul salvării mamei tale, am spus. Ei bine, am adus-o aici. Care e secretul?

— Ceva vital pentru bunăstarea ta? întrebă lent.

— *Vital pentru siguranța Amberului, așa mi-ai spus.*

— *Oh, acele secrete.*

— M-aș ducura să-l aflu și pe celălalt.

— Îmi pare rău. Eu îți vând doar unul singur. Care să fie?

— Siguranța Amberului, am răspuns.

— Dalt, răspunse.

— Ce e cu el?

— Deela Desacratrix a fost mama lui...

— Deja știu asta.

— ...și ea a fost prizoniera lui Oberon nouă luni înainte de a-l naște. A violat-o. Din cauza asta Dalt vrea să se răzbune pe voi.

— Rahat! am zis.

— Așa i-am spus și eu când am auzit povestea o dată în plus. Atunci i-am îngăduit să traverseze Modelul din cer.

— Și?

— A reușit.

— Oh.

— Tocmai am aflat recent povestea, spuse Random, de la un emisar pe care-l trimisese în Kashfa. Totuși, nu știam că a traversat Modelul.

— Dacă ai fi știut, tot îți sunt dator, rosti încet Luke, aproape confuz. Okay, încă ceva: după asta, Dalt m-a vizitat pe umbra Pământ. El e cel care a venit la depozitul meu, a furat un stoc de arme și muniție specială. A dat foc locului după aia, ca să acopere urmele jafului. Totuși, am găsit martori. O să apară el — oricând. Cine știe când?

— O altă rudă care vine în vizită, spuse Random. De ce n-oi fi fost eu unicul copil?

— Fă ce vrei cu informația, adăugă Luke. Acum suntem chit. Dă-mi mâna!

— Vii aici?

Izbucni în râs, și întreaga încăpere parcă se clătină. Deschizătura din aer atârna înaintea mea și mâna o apucă pe a mea. Ceva nu era deloc în ordine.

Am încercat să-l trag spre mine, dar, în loc de asta, m-am simțit eu tras spre el. Era o forță dementă pe care nu puteam s-o înfrunt, și universul parcă se răsuci atunci când mă luă în stăpânire. Constelații se dădură la o parte în fața mea și am văzut din nou balustrada luminoasă. Picioarul încălțat cu cizmă al lui Luke se odihnea pe ea.

De undeva, dintr-un punct îndepărtat din spate l-am auzit pe Random strigând:

— B-doisprezece! B-doisprezece! Și afară!

...Și apoi nu mi-am putut aminti care fusese problema. Părea un loc minunat. O prostie din partea mea să confund ciupercile cu umbrelele, totuși...

Mi-am pus și eu piciorul pe balustradă în timp ce Pălărierul\* îmi turna ceva de băut și umplea paharul lui Luke. Luke făcu un gest spre stânga și i-l umplu și Iepurelui Nebun\*. Humpty era în ordine, în echilibru lângă marginea lucrurilor. Tweedledum, Tweedledee\*, Pasărea Dodo și Lacheul Broască\* continuau să cânte. Și Omida continua să pufăie.

Luke mă bătu pe umăr, și era ceva ce voiam să-mi amintesc, numai că-mi scăpa din vedere.

— Acum sunt okay, spuse Luke. Totul e okay.

— Nu, e ceva... Nu-mi pot aminti...

Își înălță cana cu capac, o ciocni de a mea.

— Bucură-te! rosti. Viața e un cabaret, bătrâne prieten!\*

Pisica de pe scăunelul de lângă mine continua să rânjească.\*

\* Pălărierul — personaj din „Alice în Țara Minunilor” de Lewis Carroll (n.t.)

\* Iepurele de Martie („March Hare” în original) — în limba engleză există zicala: „Nebun ca un iepure de martie” (Alice). (n.t.)

\* Tweedledee — personaje tot din „Alice dincolo de oglindă” de L. Carroll. Numele provin dintr-o celebră epigramă de John Byron. (n.t.)

\* Pasărea Dodo și Lacheul Broască — personaje din același roman.

\* Titlul unui celebru cântec din musicalul „Cabaret” — regia: Bob Fosse (1972) cu Liza Minnelli, Michael York (n.t.)

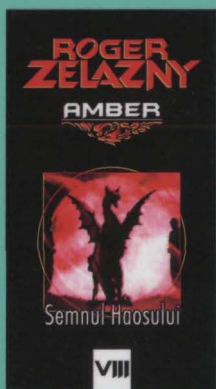
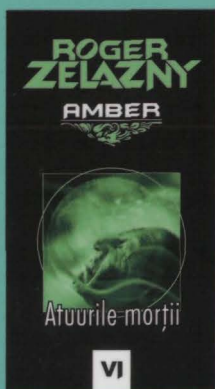
\* Aluzie la Pisica din Cheshire (tot din „Alice...”). În lb. engleză există zicala „Rânjește ca o pisică de Cheshire”. (n.t.)

# ROGER ZELAZNY

## Sângele din Amber

Merlin se adâncește în tot mai multe necunoscute încercând să elucideze comploturile împotriva amberiților, care descoperă la fiecare pas un personaj nou, un posibil aliat ori dușman. Și nu știu întotdeauna în care tabără să îl claseze.

După mai multe întâlniri cu forțe misterioase și după câteva atentate la viața sa, Merlin traversează iar Modelul. Și se pregătește pentru marile bătălii care se anunță împotriva Amberului.



[www.tritonic.ro](http://www.tritonic.ro)  
<http://tritonic.ro/blog>

ISBN 978-973-733-225-7



9 789737 332257

**t...**  
**TRITONIC**

